கலைக்கழகப்
பரிசில் பெற்ற
வரலாற்று நாடகம்.

DONATED IN MEMORY OF
Late M/s. V. A. SIVA [illegible]
V. A. SA[illegible] and
V. A. MANORAN[illegible]
On

முல்லைமணியின்

பண்டார வன்னியன்

பண்டார வன்னியன்

வரலாற்று

நாடகம்

'முல்லைமணி'

வே. சுப்பிரமணியம்

B. A. Spl. (Ceylon)

பண்டாரவன்னியன் கழகம்

முள்ளியவளை

"*Pandaravanniyan*"

(A CEYLON HISTORICAL PLAY)

by

V. Subramaniam

B. A. Spl. (Ceylon)

(3-5-1933)

FIRST EDITION : June 1970

PUBLISHERS : Pandaravanniyan-Kazhakam
Mulliyawalai
Ceylon

PRINTERS Sakthy Press
Mulliyawalai
Ceylon

பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்கு

இந் நாடகத்தை மேடையேற்ற விரும்புவோர் ஆசிரியரிடம் எழுத்துமூலம் அனுமதி பெற வேண்டும். விமரிசனத்திற்காக வன்றி வேறெவ்விதத்திலும் நாடகத்தின் பெயரோ வசனங்களோ எடுத்தாளப் படக் கூடாது.

PRICE : **Rs. 2-50**

V. SUBRAMANIAM
NAVALAR ROAD
MULLIYAWALAI

முகவுரை

வன்னிநாடு வளம் நிறைந்தது; குளம் மலிந்தது; தேன் பாடும் மீன்நாடாம் வன்னியில் செந்நெல்லும்கரு நெல்லும் தீம்பலாவும் தேமாவும் தேக்கும் கருங்காலியும் மலிந்து கிடக்கின்றன. வன்னிநாடு வீரஞ்செறிந்தது; அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்த அருந்தமிழ் மன்னர் அரசோச்சிய நாடு. அன்னியராம் ஐரோப்பியர் அடுத்தடுத்து வந்து ஈழத்தின் பிற பகுதிகளைப் பிடித்தபோதும் மாற்றானுக்கு மண்டியிடாது - அன்னியனுக்கு அடிபணியாது - அரசு புரிந்தது வன்னிநாடு. வற்றாத வளமுள்ள வன்னிநாட்டின் வளத்தைக் கண்ட அன்னியர் அவற்றைக் கவர்ந்து செல்வஞ் சேர்க்கச் சிந்தை கொண்டனர்; பயம்காட்டினர்; திறைவேண்டுமென்று செப்பினர். அடிபணிய மறுத்த மன்னர் பலர். அவர்கள் வரிசையிலே சிறப்பிடம் பெறுபவன் பண்டாரவன்னியன். ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிராகப் போர்க்கொடி உயர்த்தி இறுதி மூச்சுவரை போராடிய மாவீரன் வரலாறு பற்றைக் காடுகளிலும் பழம் ஏடுகளிலும் மறைந்திருந்தது. வரலாற்று ஆசிரியர்கள் மறந்தனர். வன்னிமக்கள் மறந்தனர்; கன்னித்தமிழின் காவலர் மறந்தனர். மறக்கப்பட்டு மறைக்கப்பட்டிருந்த காலத்திலே தோன்றிய விழிப்புணர்ச்சியின் பிரதிவிம்பந்தான் **'முல்லைமணியின் பண்டாரவன்னியன்'** வரலாற்று நாடகம்.

முல்லைமணி வே. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சிறந்த ஆராய்ச்சியாளர்; தெவிட்டாத தீந்தமிழ் நாடகம் பல

புனைந்தவர். கவிபுனையும் ஆற்றலும் கட்டுரை வன்மையும் மிக்கவர். இவரின் விடாமுயற்சியால்-வரலாற்று ஆராய்ச்சியால்-பண்டாரவன்னியன் வரலாறு தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தால் அறியப்படுகின்றது. காட்டிலும் பழம் ஏட்டிலும் மண்மேடுகளிலும் தேடித் தொகுத்தவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆக்கப்பட்டது பண்டாரவன்னியன் நாடகம். இவரின் நாடகம் வன்னிமாதாவுக்குச் சூடப்படும் மணி ஆரம்; கன்னித்தமிழன்னையின் பாதங்களை அலங்கரிக்கும் வாடாமலர். வன்னித் தமிழ் மன்னரின் வரலாற்றினை உலகறியச் செய்ய வேண்டும் என்ற தாகம் இவரின் ஆக்கத்தின் அடிநாதமாக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். பல தமிழ், ஆங்கில நூல்களை நாடக ஆசிரியர் பயன்படுத்தியுள்ளார். நடிப்பதற்குரிய நாடகப்பகுதியோடு படிப்பதற்கும் சிந்திப்பதற்கும் உகந்த வகையில் வரலாற்றுக் குறிப்பை இணைத்துள்ளார். இக்குறிப்பு சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்யும் மாணவர்க்குப் பெருந்துணைபுரியும்.

கதையமைப்புத் தெளிவானது. ஆவலைத் தூண்டக் கூடிய முறையில் காட்சிகள் அமைந்துள்ளன. வீரச் சுவை சொட்டும் பாடல்களும் விறுவிறுப்பான வசனங்களும் நாடகத்தை அழகுபடுத்துகின்றன. வெள்ளையரின் சம்பாஷணையில் இன்னும் கூடுதலாக ஆங்கிலப் பதங்களைச் சேர்த்திருக்கலாம். பாத்திரப் படைப்பும் பாராட்டக் கூடிய முறையில் அமைந்துள்ளது. மாசு மறுவற்ற இலட்சியப் பாத்திரமாகவே பண்டாரவன்னியனைப் படைத்துள்ளார். வன்னிநாட்டுக்குப் பெருமை தேடித் தந்த பண்டாரவன்னியனை மட்டுமன்றி இழிவு தேடித் தந்த காக்கைவன்னியனையும் ஆசிரியர் சித்தரிக்கத் தவறவில்லை. இது ஆசிரியரின் 'சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்' போன்ற தன்மையைக் காட்டுகின்றது.

ஆசிரியரின் வரலாற்று ஆராய்ச்சியின் ஒரு கட்டந்தான் இந் நாடகம். தொடர்ந்து ஆராய்ந்துவரும் இந் நூலாசிரியர் பண்டாரவன்னியன் கழக ஸ்தாபகர்களுள்

முக்கியமானவர். இதன் தலைவராகத் திகழும் இவர் இரு முறை பண்டாரவன்னியன் விழாவினைப் பிரமாண்டமான முறையில் கொண்டாடப் பெருமுயற்சி எடுத்தவர். இவ் விழாக்களில் அடியேனும் பங்குகொண்டு தொண்டுசெய்ய வாய்ப்புத் தந்தவர். முல்லைமணி அவர்கள் பல்லாண்டு வாழ்ந்து, பல நாடக நூல்களையும், ஆராய்ச்சி நூல்களையும் வெளியிட வேண்டுமென எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

தா. சிவசிதம்பரம்
பாராளுமன்ற உறுப்பினர்
வவுனியா.

வவுனியா.
1-3-70.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத்
துணைப்பேராசிரியர்

கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள்

அளித்த

அணிந்துரை

ஒருநாட்டின் வேரிலுள்ள பகைமைநீக்கி
உட்புறத்தில் புத்தொளியைச் சேர்ப்பதற்கும்
பெருநாட்கள் முயன்றாலும் முடியாஒன்றைப்
பிடித்தபிடி யில்பிடித்துத் தீர்ப்பதற்கும்
பெருநோக்கம் கொள்வதற்கும் பிறநாட்டார்கள்
நாடகங்கள் சினிமாக்கள் செய்வார்; என்தன்
திருநாட்டில் பயனற்ற நாடகங்கள்
சினிமாக்கள் தமிழர்களைப் பின்னேதள்ளும்.

மேற்கண்ட பாடலிலே தமிழ்நாட்டு நாடகங்களின் கீழ்நிலை கண்டு வருந்திய பாரதிதாசன், அதேவேளையில் நாடகத்தால் எய்தற்கூடிய நன்மைகளையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். சக்திமிக்க நாடகக் கலை மூலம் மக்களுக்கு அவர்தம் வரலாற்றுப் பெருமையை உணர்த்தலாம்; அவர்களுடைய சிந்தையிற் சிறந்த நினைவுகளை விதைக்கலாம்; இன்பம் ஏற்படுத்தலாம்; அவர்களைச் செயலூக்கம் மிகுந்தவராக ஆக்கலாம்.

பண்டாரவன்னியன் என்னும் வரலாற்று நாடகத்தில், மக்கள் நலனை மனதுட் கொண்டு தேசப் பற்றுடன் ஆண்ட தலைவன் ஒருவனை அவனது நற்பண்புகள் மக்களுக்கு

விளங்குமாறு நேருக்கு நேர் நிறுத்தியிருக்கிறார் ஆசிரியர் திரு. வே. சுப்பிரமணியம் அவர்கள். அது மட்டுமன்று, அந் நல்ல தலைவனது முயற்சிகளுக்குப் பங்கம் விளைத்த சக்திகளையும், மனிதர்களையும் மக்கள் முன் நிறுத்தி அவர்கள்மீது வெறுப்பினை உண்டாக்கியிருக்கின்றார். நல்ல தலைவர்களை மக்கள் விரும்பவும், இனங் கண்டுகொள்ளவும், நல்ல தலைவர்கள் தோன்றவும் இத்தகைய நாடகங்கள் இக்கால கட்டத்தில் உதவும். அத்துடன் மக்களிடையே நாட்டுப் பற்றும், மொழிப் பற்றும், சொந்தக் கலாச் சாரப் பற்றும் வளரவும் இவ் வரலாற்று நாடகம் உதவும்.

வரலாற்று மாணவர்களாலேயே சரியாக அறியப்படாதிருக்கும் வன்னி இராச்சியத்தின் முக்கியத்துவத்தினையும், ஆங்கில ஆதிபத்தியத்துக்கு எதிராகப் போர்க் கொடி உயர்த்திய பண்டாரவன்னியனின் முக்கியத்துவத்தையும் புலப்படுத்துகின்றது 'பண்டாரவன்னியன்' நாடகம். இந் நாடகத்தை ஆசிரியர் சிக்கல் இல்லாது தெளிவாக ஆக்கியிருப்பதன் மூலம் தான் மேற்கொண்ட நோக்கங்களை மிகச் சிறப்பான முறையில் நிறைவேற்றியிருக்கின்றார். வன்னிப் பிரதேச மக்களுக்கு மட்டுமன்றி நம்பிக்கை குலைந்து தளர்ந்துபோயிருக்கும் இலங்கைத் தமிழர் யாவருக்கும் நம்பிக்கையும், தேசப் பற்றும், உரிமைக் குரலும் ஓங்க இந் நாடகம் பயன்படும். வன்னி நாட்டுத் தலைவனொருவனின் சிறந்த வாழ்க்கையை நாடகமாக்கியிருக்கும் ஆசிரியர், ஒடுங்கிய பிரதேச மனப்பான்மைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது, தேசிய நோக்குடன் தேசப் பகைப்புலத்திற் பண்டாரவன்னியனின் சிறப்பைத் தீட்டியிருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

திரு. வே. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் வன்னிநாடு பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்பினை நூலின் முற்பகுதியிற் சேர்த்திருக்கின்றார். இது நூலின் மதிப்பினை இன்னும் ஒரு படி உயர்த்துகின்றது. நாடகம் எழுத உதவிய நூல்

களைப் பற்றிய விபரம் இவரது பரந்த அறிவினுக்கும் முயற்சிக்கும் ஏற்ற சான்று.

1964-ம் ஆண்டு இலங்கைக் கலைக்கழகம் நடாத்திய நாடகப் போட்டியில் பண்டாரவன்னியன் நாடகம் இரண்டாம் பரிசினைப் பெற்றது. ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பின் நூல் வடிவம் பெறுகின்றது. திரு. வே. சுப்பிரமணியம் தொடர்ந்து பல நாடக நூல்களைப் படைத்து ஈழத்தின் சிறந்த நாடக ஆசிரியர்களில் ஒருவராகத் திகழ இறைவன் அருள் செய்வாராக.

பல்கலைக் கழகம்,
பேராதனை.
18-4-1970.

சு. வித்தியானந்தன்

வாழ்த்துரை

பீரங்கி வாய்க்கஞ்சா வன்னி வீரன்
பெருங்கதையை நாடகமாய் யாத்த உந்தன்
ஆர்வந்தான் அளப்பரிதோ அன்றி வன்னி
அன்னைதன் புகழரிதோ அறியேன் ஆனல்
கார்கொண்டு விளைவளிக்கும் வன்னி நாட்டின்
வரலாறு இருள்மூழ்கி மறைந்த காலை
ஆரிந்தப் புகழ்செய்தார் ஆராய்ச் சிக்கு
அடியெடுத்தாய் முல்லைமணி! தொடர்க!! வாழ்க!!!

'திலீபன்'

ஈழத் தமிழ் நாடகத்தின் தந்தை
கலையரசு க. சொர்ணலிங்கம் அவர்கள்
வழங்கிய

அணிந்துரை

பண்டாரவன்னியன் என்னும் நாடகம் முல்லைத்தீவில், முள்ளியவளை இயல் இசை நாடகக் கலா மன்றத்தினராலும், தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியில் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி மாணவர்களாலும் நடிக்கப்பட்டதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இந் நாடகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது இதுபோன்ற நாடகங்களையே தற்காலத்திலுள்ளவர்கள் பார்த்து உணரும்படி நானே நடித்துக் காட்டவேண்டுமென்ற ஆசையே பிறக்கிறது. இந் நாடக ஆசிரியரின் வசன நடை நமது உள்ளங்களில் எத்தகைய உணர்ச்சி எழுச்சிகளை உண்டுபண்ணுகின்றது. எமது முன்னேர்களுள் உயிர்போயினும் தன் மானம் காக்கும் வீரர்கள் இருந்திருக்கிறுர்கள். அதே வேளையில் இப்போது இருப்பதுபோல் உத்தமர்களுடன் நண்பர்கள்போல் நடித்து அவர்களுக்குத் துரோகம் செய்தும் தாம் முன்னேற வழிதேடும் நயவஞ்சகர்களும் இருந்துதானிருக்கிறுர்கள். இத்தகைய துரோகிகளால் தான் நாம் எமது சுதந்திரத்தை இழந்தோம்.

இந் நாடகத்தின் ஆசிரியர் முல்லைமணி வே. சுப்பிரமணியம் அவர்களால் இயற்றப்பட்ட வேறு நாடகங்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். இவர் நாடக ஆசிரியரொரு

வருக்கு இருக்கவேண்டிய மொழியறிவு, கலை ஞானம், மேடை அனுபவம் என்பவற்றை நிறையப் பெற்றுள்ளார் என்பது தெரிகிறது. இந் நாடகத்தில் அவர் உபயோகிக்கும் விறுவிறுப்பான வசனங்கள் கருத்துச் செறிவுடையன வாக இருப்பது மட்டுமன்றி, கேட்போரது உள்ளங்களைத் துரிதமாகச் சிந்திக்கத் தூண்டுவனவாகவும் உள்ளன. நாடகத்தின் நோக்கத்தை நன்ருக உணர்ந்து நமது பண்பாட்டைப் பேணிப் பாதுகாக்கக் கூடியவாறு எழுதப்பட்டுள்ளது இந் நாடகம்.

இந் நாடகத்தைத் தற்காலத்துக்கு மிகவும் உபயோகப்படக்கூடிய நாடகம் என்றே கூறலாம். இதுபோன்ற நாடகங்களை இந் நூலாசிரியரும் மற்றுமுள்ளோரும் இயற்றி நடித்து வருவாராயின் நமது கலையும் பண்பாடும் உயர்வடையும் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

நவாலி,
மானிப்பாய்.
29-2-70.

சு. சொர்ணலிங்கம்

அணிந்துரை

முல்லைமணியின் 'பண்டாரவன்னியன்' நாடக நூலுக்கு அணிந்துரை அளிப்பதில் அளவில்லா மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். வன்னிநாட்டின் மானங்காக்க இறுதிமூச்சு வரை அன்னியருடன் போராடிய மாவீரனின் வரலாறு இதுவரை மறைந்திருந்தது. இம் மாவீரனின் வரலாற்றை பல ஆண்டு ஆராய்ச்சியின் பயனுக நாடறியச் செய்த பெருமை முல்லைமணி அவர்களையே சாரும். வன்னிநாட்டில் ஆங்காங்கு பரவிக் கிடக்கும் அழிபாடுகளையும், கல்வெட்டுக்களையும் பார்வையிட்டும், பழைய நூல்களையும், ஏட்டுப் பிரதிகளையும், கர்ண பரம்பரைக் கதைகளையும் ஆராய்ந்தும்பெற்ற தகவல்களைக் கொண்டு பண்டார வன்னியன் வரலாற்றை ஆசிரியர் உருவாக்கியுள்ளார். மறைந்திருக்கும் சம்பவங்களைத் தேடித் தொகுத்து அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நாடகமொன்றை உருவாக்குவது சாதாரண விஷயமல்ல. சரித்திர ஆராய்ச்சியிலும், நாடகக் கலையிலும் ஆசிரியருக்குள்ள தணியாத ஆர்வம் 'பண்டார வன்னியன்' நாடகம் மூலம் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

வரலாற்று மூலாதாரங்களைத் தேடித் தொகுப்பதிற் பட்ட கஷ்டங்கள் அளப்பில. எமது கிராமத்துக்குப் பதினுலு கல் தொலைவிலுள்ள கற்சிலை மடுக் காட்டினுள் கடுந்தவம் செய்துகொண்டிருக்கும் பண்டாரவன்னியன் சிலைக் கல்லைப் பார்வையிட யானும் நாடக ஆசிரியருடன் சென்றிருந்தேன். துவிச்சக்கரவண்டியில் சென்றபோது

எதிர்பாராத விதத்தில் எனக்கு மயக்க மேற்பட்டதும், கருவேலங்கண்டலில் யான் பல மணி நேரம் மயங்கிய நிலையில் இருந்ததும் மறக்கமுடியாத சம்பவம். வேண்டிய முதல் உதவி செய்த ஆசிரியரும், அவரின் நண்பர் அப்பச்சி மகாலிங்கமும் என்னையும் அழைத்துக்கொண்டே சென்றனர். கற்சிலையைப் பார்வையிடச் சென்ற முதல் அனுபவமே இப்படி அமைந்ததைக் குறித்து எனக்குக் கவலையாக இருந்தது. பட்ட கஷ்டங்களுக்குப் பயன் கிடைக்காமற் போகவில்லை. முல்லைமணி அவர்களின் அயராத உழைப்பின் பயனாகப் பண்டாரவன்னியன் நாடகம் உருவாக்கப்பட்டது. கலைக்கழக நாடக எழுத்துப் போட்டியில் பரிசிலும் பெற்றது.

பதினேழு காட்சிகளில் அமைந்திருக்கும் நாடகத்தின் ஒவ்வொரு காட்சியின் ஆரம்பத்திலும் மிக விரிவான தயாரிப்புக் குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை ஆசிரியரின் மேடையனுபவத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. வசனங்கள் எளிமையும், இனிமையும், விறுவிறுப்புங் கொண்டவை. பாத்திரத்திற்கேற்ற முறையில் வசனங்கள் அமைந்துள்ளன. பண்டாரவன்னியன், காக்கைவன்னியன், நல்லநாச்சன், டிறிபேக் போன்ற பாத்திரங்களின் குணப்பண்புகள் தெளிவாக வெளிப்படும் வகையில் நாடகம் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந் நாடகம் வன்னிநாட்டு வரலாற்றினை ஆராய்வதற்குத் தூண்டுகோலாய் அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை. முல்லைமணி அவர்கள் இதுபோன்ற பல நாடகங்களை எழுதித் தமிழன்னையின் பாதங்களில் சூட்டுவாராக. இவரின் தலைசிறந்த முயற்சிக்குத் தமிழ் இனத்தின் சார்பில் என் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கலைக்கோவில்,
முள்ளியவளை.
2-3-70.

சிவநேசன் வே. கந்தையா
பொதுச் செயலாளர்
முள்ளியவளை இயல் இசை நாடக மன்றம்.

என்னுரை

அந்நியருடன் இறுதி மூச்சுவரை அயராது போரிட்ட அடங்காப்பற்றின் காவலன் பண்டாரவன்னியனுக்கு எதிரிகளே நினைவுச் சிலை எழுப்பினர். நினைவுச் சிலை அமைந்த கிராமம் கற்சிலையின் பெயராலேயே கற்சிலைமடு என அழைக்கப்படுகின்றது. ஆங்கிலப் படைத் தளபதி வொன் டிறிபேக் தன் புகழை நிலைநாட்ட நிறுவிய கல் பண்டாரவன்னியனின் வீரத்தைப் பறைசாற்றுகின்றது. ஏறத்தாழ ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலமாகக் கவனிப்பாரற்றுக் கடுந் தவம் புரிந்துகொண்டிருக்கும் கற்சிலை கூறும் செய்தியே பண்டாரவன்னியன் வரலாற்றுராய்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்தது. இதன் பின்னணியிலேயே இந் நாடகம் பிறந்தது. சுமார் பத்து ஆண்டுகளாக வன்னிநாட்டுக் காட்டிலும், ஏட்டிலும், கொழும்பு நூதனசாலை நூல் நிலையத்திலும் தேடிச் சேர்த்த பல தகவல்கள் நாடகத்தை எழுத அடிப்படையாக இருந்தன. இதனால் வரலாற்று ஆராய்ச்சி முற்றுப் பெற்றுவிட்டதென்பது எம் கருத்தன்று. அறிஞர்களும் வரலாற்று மாணவர்களும் முயற்சி செய்யின் புதிய பல தகவல்களும், கருத்துக்களும் பிறக்கலாம். இந் நூல் - சிறப்பாக இதில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் வரலாற்றுக் குறிப்பு — வன்னிமன்னர்களின் வரலாற்றை ஆராய்பவர்களுக்குத் தூண்டுகோலாய் அமையுமெனின் எமது நோக்கம் நிறைவேறியதாகும்.

வரலாறும் இலக்கியமும் வெவ்வேறு நோக்கமும் தன்மையும் கொண்டவை. உள்ளதை உள்ளபடி உணர்ச்சிக் கலப்பின்றிக் கூறமுயல்வது வரலாறு. உள்ளதை உள்ளம் உணர்ந்தபடி உணர்ச்சியும் கற்பனையும் கலந்து அமைவது இலக்கியம். எமது நூல் வரலாற்றுச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக்கொண்ட நாடக இலக்கியமேயன்றி வரலாறல்ல என்பதை விமர்சகர்கள் மனத்திற்கொள்ளவேண்டும். பெருமளவு வரலாற்றுப் பாத்திரங்களும் சில கற்பனைப் பாத்திரங்களும் இந் நாடகத்தில் இடம்பெறுகின்றன. இதில் தோன்றும் காக்கைவன்னியன் சங்கிலி மன்னன் காலத்தில் வாழ்ந்த காக்கைவன்னியனிலும் வேறுபட்டவன். கைலாயவன்னியனும், பெரியமெயிஞரும், மாரியும் கற்பனைப் பாத்திரங்கள். ஏனையவை வரலாற்றில் இடம் பெறுபவை. நாடகத்திற்குத் தேவையெனக் கருதப்பட்ட வரலாற்றுச் சம்பவங்களும், கற்பனையும் கலந்தே இந் நாடகம் உருவாக்கப்பட்டது.

1964இல் இலங்கைக் கலைக்கழக நாடக எழுத்துப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற பண்டாரவன்னியன் நாடகம் இப்பொழுதுதான் நூல்வடிவு பெறுகிறது. நாடகத்தின் நற்றாய் முள்ளியவளை இயல் இசை நாடகக் கலா மன்றம்; செவிலித் தாய் பண்டாரவன்னியன் கழகம்; நல்ல தோழி முள்ளியவளை பாரதி இலக்கிய மன்றம். நாடகம் உருவாகும்போது பல பெரியார்களும் நண்பர்களும் பல்வேறு விதத்தில் உதவிபுரிந்துள்ளனர்.

வவுனியா உள்ளூராட்சி உதவி ஆணையாளராக விருந்த (தற்போது கொழும்பு அரச கரும மொழித் திணைக்கள உதவி ஆணையாளர்) திரு. ந. சிவராசா அவர்கள் ஆக்கபூர்வமான பல ஆலோசனைகளைத் தந்துதவியவர்; இலங்கைக் கலைக்கழகத்திற்கு இந் நாடகத்தை அறிமுகஞ் செய்துவைத்தவர். நாடகத்தையும் என்னையும் நாடறியச் செய்தவர். அன்னாருக்கு என் உள்ளங்கனிந்த நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வரலாற்று மூலாதாரங்களைச் சேகரிக்கத் திருவாளர்கள் சி. கனகையன் B.A. (Lond.) அவர்களும், சி. முத்தையா B. A. (Lond.) அவர்களும் உதவி புரிந்தனர். வன்னி நாட்டில் வழங்கிவரும் கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் பலவற்றை எமக்குக் கூறியவர் இளைப்பாறிய வரவுப் பரிசோதகரும் பழம்பெரும் நாடக ஆசிரியருமாகிய திரு. சி. உ. நடனசபாபதி அவர்கள். திருவாளர்கள் த. செல்லத்துரை B. A. (Spl.) செ. யோகநாதன் B. A. (Cey.) ஆசிரியர் பா. ஆறுமுகம் என்போர் நாடகத்தின் கையெழுத்துப் பிரதியைப் பார்வையிட்டு வேண்டிய இடங்களில் மெருகூட்டியவர்கள். திரு. நா. சுப்பிரமணிய ஐயர் B. A. (Hons.) அவர்கள் என்னுடனிருந்து பல ஆலோசனைகளைக் கூறியதுடன் அச்சுப் படியைத் திருத்தி அரும் பணி புரிந்தவர். இத்தனை அன்பர்களதும் உதவி இல்லையெனில் இந் நூல் சிறப்புடன் அமைந்திருக்காது.

தகவல் தேட்டம், நாடகத்தின் அமைப்பு முறை, தயாரிப்புக் குறிப்பு எழுதுதல், மேடையேற்றல் போன்ற பல துறைகளிலும் அளப்பரிய சேவை செய்தவர் பல ஆண்டுகள் நாடகத்துறையில் பழுத்த அனுபவம்பெற்ற ஆசிரியமணி அப்பச்சி மகாலிங்கம் அவர்கள். கவிதை, சிறுகதை, நாடகம் என்னும் இலக்கியப் பணிகளில் பல பரிசில்கள் பெற்ற ஆசிரியமணியவர்களின் ஊக்கமும், உதவியுமே என்னை எழுத்தாளன் ஆக்கியது. அவருக்கு இதயபூர்வமான நன்றி.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறையை அலங்கரிக்கும் துணைப் பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் அரியதோர் அணிந்துரை தந்து எம் நூலை அணி செய்தமைக்கு நான் என்றென்றும் கடமைப்பட்டவன்.

ஈழத் தமிழ் நாடகத்தின் தந்தை கலையரசு க. சொர்ணலிங்கம் அவர்கள் பண்டாரவன்னியன் நாடகத்

தைப் பலமுறை மேடையில் பார்த்தவர். அன்னார் எம் நூலுக்குச் சிறந்ததோர் அணிந்துரை எழுதியுதவிய மைக்கு என் மனப்பூர்வமான நன்றி.

எனது வேண்டுகோளுக்கிணங்க வவுனியா நாடாளு மன்ற உறுப்பினரும், பண்டாரவன்னியன் கழகப் போஷ கருமாகிய திரு. தா. சிவசிதம்பரம் அவர்கள் முகவுரை தந்து எம் நூலைச் சிறப்பித்துள்ளார். இருமுறை நடை பெற்ற பண்டாரவன்னியன் விழாக்களில் பங்குகொண்டு விழாக்களைச் சிறப்பித்தும், வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாயிருந்தும் பெரும்பணி புரிந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினரை நாம் மறக்க முடியாது.

உடனிருந்து ஊக்கந் தந்த நண்பர் நாடகத் துறைக்கு என்னை இழந்துச் சென்ற உண்மைக் கலைஞர் முள்ளிய வளை இயல் இசை நாடகக் கலர்மன்றத்தின் பொதுச் செயலாளர் சிவநேசன் வே. கந்தையா அவர்களின் பேனா முனை இந் நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதியது. அவருக்கும் நன்றி.

நாடகத்தின் இயக்குனர் பணியைப் பலமுறையேற்றுச் சிறப்புடன் மேடையேற்றியவர்கள் நடிகர் திலகங்களான சு. கணபதிப்பிள்ளையும், அ. செல்லத்துரையும். அவர் களின் பணி அளப்பரிது.

வன்னி இளைஞர் சமுதாயத்தின் இலக்கிய ஆர்வத் தின் உருவம், முள்ளியவளை பாரதி இலக்கிய மன்றத்தின தலைவர் கவிஞர் 'திலீபன்' அவர்களின் வாழ்த்து கவிதை நூலை அலங்கரிக்கின்றது. கவிஞருக்கு மனப்பூர்வமான நன்றி.

இருபதுக்கு மேற்பட்ட தடவைகளில் வவுனியா மாவட்டத்தின் பல்வேறு இடங்களிலும் யாழ்ப்பாணத் திலும் கொழும்பிலும் மேடையேற்றப்பட்ட இந் நாட

கத்தில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நடிகர்கள் இதுவரை நடித் துள்ளனர். அத்தனைபேருக்கும் நன்றி.

அன்புள்ளம் படைத்த வள்ளல்கள் பலரின் நிதியுதவி கொண்டு பண்டாரவன்னியன் கழகம் இந்நூலை வெளியிடு கின்றது. வள்ளல்களுக்கும், கழகத்தினர்க்கும் அன்பு கலந்த நன்றி.

அட்டைப் படத்தின் அமைப்பிற்கு வேண்டிய ஆலோ சனை கூறிய பண்டாரவன்னியன் கழகச் செயலாளர் ஓவி யர் இ. வரதராசா அவர்களுக்கு நன்றி கூறுது விடின் யான் எனது கடமையில் தவறியவனுவேன்.

அச்சக அதிபருக்கு வேண்டிய பொறுமை, சாந்த குணம், என்றும் மலர்ந்த இன்முகம் அத்தனையும் பொருந் தியவர் சக்தி அச்சக அதிபர் பொன். இராசரத்தினம் அவர்கள். 'இம்'மென்னுமுன்னே இருபது பக்கங்களைச் சிறப்புடன் அச்சேற்றும் திறமை அவரின் தனியுரிமை. அவருக்கு நாம் கொடுத்த பணத்தைவிடத் தொல்லைகளே அதிகம். இந் நூலைச் சிறப்புடன் குறைந்த செலவில் அச் சேற்றியுள்ளார். அவருக்கும், அட்டைப் படத்தை ஆக்கி நூலை அழகுறச் செய்த சுன்னுகம் திருமகள் அழுத்தகத் தாருக்கும் உள்ளங்கனிந்த நன்றி.

வணக்கம்.

நாவலர் வீதி,
முள்ளியவளை.
3-5-70.

"முல்லைமணி"

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

நூலகம்

சமர்ப்பணம்

என்னை அவையத்து முந்தியிருக்கச் செய்த
என் அருமைத் தந்தையார்
காலஞ்சென்ற
சபாபதி வேலுப்பிள்ளை
அவர்களின்
திருவடிக் கமலங்களுக்கு.

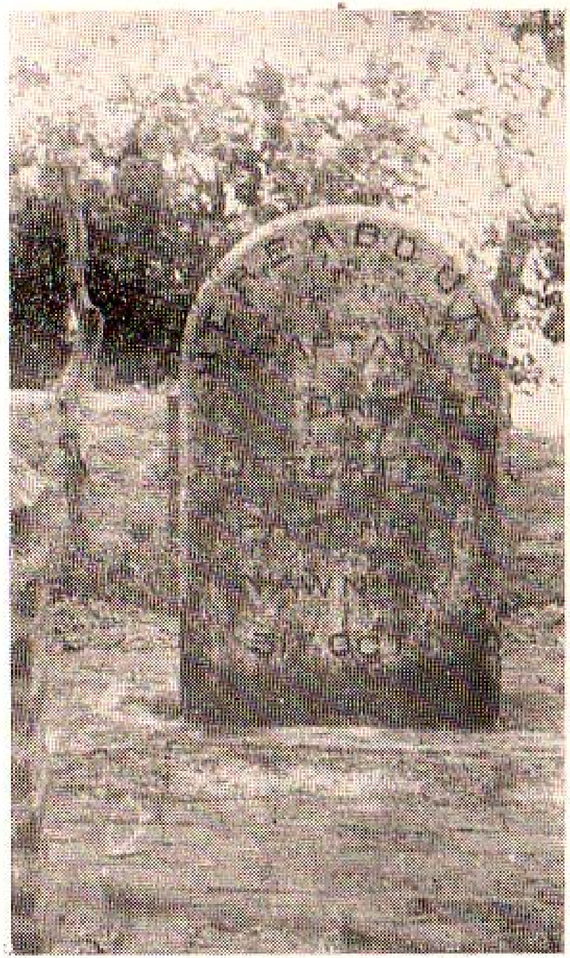

கற்சிலைமடுவிலுள்ள பண்டாரவன்னியன்
நினைவுக் கற்சிலையின் நிழற் படம்.
(நன்றி: மு. க. சரவணமுத்து அவர்கள்)

வரலாற்றுக் குறிப்பு

ஈழமணித் திருநாட்டின் வடபகுதியிலே சுமார் இரண்டாயிரம் சதுரமைல் விஸ்தீரணமுடைய பிரதேசமாக மிளிர்வது வன்னிநாடு. வடக்கே யாழ்ப்பாணப் பரவைக் கடலையும் கிழக்கே திருக்கோணமலை மாவட்டத்தையும் தெற்கே அருவி ஆற்றையும் நுவரகளவிய மாவட்டத்தையும் மேற்கே மன்னர் மாவட்டத்தையும் எல்லையாக வுடைய இப்பிரதேசம் வன்னியர்களால் ஆளப்பட்டமையால் வன்னிநாடு எனப் பெயர்பெற்றது.

> **எல்லை வடக்கில் எழில்யாழ் பரவுகடல்**
> **பல்லோர் புகழருவி தெற்கெல்லை — நல்லதிருக்**
> **கோணமலை கிழ்பால் கேதீச்சரம் மேற்கில்**
> **மாணத் திகழ்வன்னி நாடு.**

என்னும் பாடல் வன்னிநாட்டின் எல்லைகளை வரையறுத்துக் கூறுகின்றது. வன்னிநாடு என்னும் பெயர் ஏற்படுவதன் முன்னர் இப்பகுதி 'அடங்காப்பற்று' என்னும் பெயரைப் பெற்றிருந்தது. இப் பகுதி மன்னரும் மக்களும் வடக்கே யாழ்ப்பாண மன்னர்க்கோ, தெற்கே அநுராதபுர அரசர்க்கோ அடிபணியாது சுதந்திரமாக வாழ்ந்ததாலேயே இப் பெயரைப் பெற்றதென்பர்.

வன்னியர்

வன்னியர் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த அக்கினி குலத்தைச் சேர்ந்தவர். மிகப் பிரசித்தி பெற்ற போர் வீர இனம் நாளடைவில் அரச இனமாக மாறியிருக்கலாம் என ஆராய்ச்சி அறிஞர் எம். டி. இராகவன் கூறுவர். வன்னியர் இலங்கைக்கு வந்ததைக் குறிக்கும் இரு கதைகள் வழங்கி வருகின்றன. யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் வன்னியர் வருகைபற்றிப் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

''சாலிவாகன சகாப்தம் 358ஆம் வருஷத்தில் (கி.பி. 436) மனுநீதி கண்ட சோழன் மகன் குளக்கோட்டு மகாராசன் யாத்திரைபண்ணித் திருக்கோணேசர் மலையிற் சேர்ந்து கோணேசர் சிவாலயத்தைத் தரிசித்துத் தம்பலகாமத்தில் பழுதுபட்டுக் கிடந்த கோணேசர் சிவாலயத்தைப் பழுதுபார்ப்பித்து அக்கிரகாரம் முதலிய வேலைகள் அனைத்தையும் திருத்துவித்துக் கொண்டிருந்தான். அக்காலத்தில் கண்டி நாட்டிலிருந்து இலங்கையை அரசாண்ட பாண்டுமகாராசன் மனைற்றிடர் என்று அழைக்கப்பட்ட இந் நாட்டிற்கு (யாழ்ப்பாணம்) வந்திருந்தான். .... அவன் மனைவி குளக்கோட்டு மகாராசன் கோணேசர் கோவிற் திருப்பணி நிறைவேற்றுஞ் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டுக் கண்டியிலிருந்த சில சேனைகளை 'நீங்கள் போய் அந்தக் குளக்கோட்டனை இந்நாட்டிலிருந்து துரத்தி விடுங்கள்' என்றனுப்பிவிட்டாள். அந்தச் சேனைகள் தம்பலகாமத்திற்குப் போய் அவ்விடத்திற் குளக்கோட்டன் நிறைவேற்றும் பெரிய வேலைகளையும் அவனுடன் நின்ற சேனைத் திரளையுங் கண்டு பயந்து நடுநடுங்கின. அரசன் அச் சேனாவீரரை நோக்கி 'ஏன் வந்தீர்கள்?' என்ன அவர்கள் 'மகாராசனே! இந்தத் திருப்பணிக்கு வேண்டிய பொருள் யாதேனும் தேவையென்றால் விசாரித்துக் கொடுத்துவிட்டு வாருங்கள் என்று எங்கள் அரசி அனுப்ப வந்தோம்' என்றார்கள். அப்பொழுது மகாராசன் அவர்

களை நோக்கி 'வேண்டிய சகல வஸ்துக்களும் என்னிடத்திற் சம்பூரணமாயிருக்கின்றன; யாதொன்றும் வேண்டியதில்லை; உங்கள் சேமாதிசயங்களை விசாரித்தேன் என்று உங்கள் இராணிக்கு அறிவியுங்கள்' என்று கூறி அச்சேனை முழுவதற்கும் உச்சிதமான விருந்து கொடுத்தனுப்பினான்.

குளக்கோட்டு மகாராசன் திருப்பணியை நிறைவேற்றி, அவ் வாலயப் பணிவிடைகளை நிறைவேற்றுதற்கும், கோணேசலிங்கத்திற்குப் பூசனை புரிவிப்பதற்கும், செலவு-வரவுகளுக்காக ஏழு நாடுகளில் வயல் நிலங்களையும், தோப்புகளையும் எற்படுத்தி அவைகளிற் பயிரிட்டு வருமானஞ் செலுத்தும்படி வன்னியர்களை அழைப்பித்துக் குடியிருத்தித் தன் நாட்டுக்கு மீண்டான்.

அந்நாள் முதல் அவ் வருமானங்களால் ஆலயப் பணிவிடைகளும், அந்தணர் அக்கிரகாரங்களும், மடங்களும் சம்பிரமமாகச் சிறந்து வந்தன. சில காலத்தின்பின் குளக்கோட்டு மகாராசன் தேகவியோகமானான். அதன்பின் மேற்கூறிய ஏழு நாடுகளிலும் பயிர்க் குடிகளாயிருந்த வன்னியர்கள் மிகவும் பெருகியிருந்தார்கள். பாண்டி நாட்டிலிருந்து ஐம்பத்தொன்பது வன்னியர்களும் வந்து அவர்களுடனே கூடினார்கள். ... அக்காலத்திலே சந்திர வன்னியனும் வேறு அநேக குறுநில மன்னரும் ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தோன்றி அழிந்தபின், அவ் வன்னியர் அனைவரும் ஒத்திணங்கித் தங்கள் சாதியிற் தலைப்பட்ட ஏழு பேரைத் தெரிந்து அவ் வேழு நாடுகளுக்குந் தலைவராக்கி அவர்கள் கீழ் அமைந்திருந்தனர். ... அதுமுதல் அவ் வேழு தலைவரின் சந்ததியார் சுயேச்சைப்படி ஆண்டு வந்தனர்.'' கோணேசர் கல்வெட்டும் இக் கதையை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

இன்னொரு கல்வெட்டிற் கூறப்பட்டிருப்பதாவது:

இலங்கை மன்னர்களுள் ஒருவனான வலசிங்க என்பான் இந்தியாவிலுள்ள மதுரை மன்னன் மகள் சாமுத்

துதி என்பாளைத் திருமணஞ் செய்ய விரும்பினான். மணம் பேசி வருமாறு தூதுவரை இந்தியாவுக்கு அனுப்பினான். மதுரை மன்னன் தனது ஆலோசகர் குழுவிலிருந்த அறுபது வன்னியரை அழைத்து அவர்களுடன் தனது மகளை இலங்கைக்கு அனுப்பினான். அவர்கள் சாமுத்துதியை வலசிங்க மன்னனுக்குத் திருமணம் செய்துவைத்தனர். மகிழ்ச்சியடைந்த வலசிங்க மன்னன் வன்னியர் விரும்பிய பரிசைக் கேட்குமாறு கூறினான். அவர்கள் அடங்காப்பற்று என்னும் பிரதேசத்தைத் தமக்கு அளிக்குமாறு வேண்டினர். "நீங்கள் அடங்காப்பற்றுக்குச் செல்லுங்கள்; அங்குள்ள தீயோரை அழித்து நல்லோரைப் பாதுகாருங்கள்; குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்துங்கள்; குளங்களைக் கட்டுங்கள்'' என மன்னன் கூறினான்.

வன்னியரின் குடியேற்றம்பற்றிய இவ்விரு கதைகளையும் நாம் வெறுங் கட்டுக்கதையென்று ஒதுக்கிவிட்டாலும் கூட, வன்னியர் இந்தியாவிலிருந்து கி. பி. 4-ம், 5-ம் நூற்றாண்டளவில் இலங்கைக்கு வந்துவிட்டனர் என்ற உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஒல்லாந்தர் இலங்கையின் பிற பகுதிகளை ஆட்சி செலுத்தும்போது வன்னியை ஆண்ட மன்னர்களின் விபரம் பின்வருமாறு:

டொன்பிலிப்பு நல்லமாப்பாணன்	—	பனங்காமம்
டொன் கஸ்பார் கவுசையினார்	—	பறையனாலங்குளம்
இலங்கை நாராயணன்	—	புதுக்குடியிருப்பு
பெரிய மெயினார்	—	முள்ளியவளை
அம்பலவன்னியன்	—	கருநாவற்பற்று
சேதுகாவலவன்னியன்	—	தென்னன்மரபடி
டொன்கஸ்பார் நிச் செந்திராயன்	—	பூநகரி
நல்ல நாச்சியார்	—	பனங்காமம்
கைலாய வன்னியன்	—	பனங்காமம்

வன்னியரின் அடங்காத் தன்மைபற்றி ஒல்லாந்த கொம்மாந்தர்மாரின் அறிக்கைப் பத்திரங்களில் பல குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. ஹென்றி சுவாடக் குரூன் (1694-97) என்னும் ஒல்லாந்த கொம்மாந்தர் எழுதியிருப்பதாவது:

''இவ் வன்னியர்கள் கம்பனியின் பிரஜைகளாயிருந்தும் சாதியில் வேளாளரேயாயினும், காலகதியிலே மிகவுஞ் செருக்குற்றோராய் வன்னியன் என்னுந் தங்கள் பட்டம் ஏதோ பயங்கரமும், முக்கியமுமான பட்டமென எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றனர். ...... கம்பனியையாவது அதன் மேலுத்தியோகத்தரையாவது கௌரவிக்கவேண்டுமென்று சிறிதுங் கருதுகிறார்களில்லை.''

ஒல்லாந்தரும் ஆங்கிலேயரும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப் பிடித்தவுடனே தாங்களே வன்னிநாட்டிற்கும் ஆட்சியாளர் என எண்ணினர். அதனால் வன்னி மன்னரைத் திறை செலுத்துமாறும், ஆண்டுதோறும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் தேசாதிபதியின் தர்பாருக்குச் சமுகமளிக்குமாறும் கேட்டுக் கொண்டனர். எனினும், வன்னி மன்னர் அன்னியரின் மேலாணையை முற்றாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. திறை கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்ட வன்னியர்கள் திறை கொடுக்காமலும், தர்பாருக்குப் போகாமலும் விட்டபோதும் ஒல்லாந்தர் அவர்களைப் பகைக்கவிரும்பவில்லை. பனங்காமத்தையாண்ட கைலாய வன்னியன் ஒல்லாந்த தேசாதிபதியின் தர்பாருக்குத் தொடர்ச்சியாகப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் போகாதுவிட்டான். வன்னி மன்னரைப் பகைக்கின் அவர்கள் கண்டி மன்னனுடன் சேர்ந்துகொண்டு தம்மை எதிர்ப்பர் என ஒல்லாந்தர் அஞ்சினர். அரிப்புக் கோட்டையைப் பிடித்துவிடக்கூடும் என ஆங்கிலேயர் பயந்தனர். வன்னியர் யாழ்ப்பாணம் மீது படையெடுப்பதைத் தடுப்பதற்காக ஆனையிறவில் கோட்டைகளைக் கட்டிப் பாதுகாப்புச் செய்தனர்.

கொழும்

வீரஞ் செறிந்த மன்னர் பரம்பரையிலே வன்னிநாட்டின் கடைசி மன்னனாகவும், ஈழத்தில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பின் சின்னமாகவும் திகழ்ந்தவன் குலசேகரம் வயிரமுத்து பண்டாரவன்னியன். இவன் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தின் பிற்பகுதியிலும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தின் முற்பகுதியிலும் வன்னிநாட்டை ஆண்டான். இவனுடைய இராசதானி பண்டாரிக்குளம் என்னுமிடத்தில் அமைந்திருந்தது. வன்னி இராச்சியம் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்குக் கீழ் உள்ளது என்று தவறாக எண்ணிய அன்னியரின் கருத்தை அர்த்தமற்றதாக்கி, ஒல்லாந்தருக்கும்— ஆங்கிலேயருக்கும் பெருந் தொல்லை விளைவித்தவன் பண்டாரவன்னியன்.

ஈழத்தின் ஏனைய பாகங்களிலே தாய் மண்ணின் சுதந்திரத்திற்காக அயராது போரிட்ட மன்னர்கள் வரிசையிலே வைத்து எண்ணப்படக்கூடிய மாவீரன் பண்டார வன்னியனை ஈழத்து வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடத் தவறிவிட்டனர். வீரமும் செல்வமும் ஒருங்கேயமைந்த வன்னி இராச்சியம்பற்றிய குறிப்புக்களை ஈழத்து வரலாற்று ஏடுகள் கண்டறியமாட்டா. போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வந்தபோது கோட்டை இராச்சியம், கண்டி இராச்சியம், யாழ்ப்பாண இராச்சியம் என்னும் மூன்று இராச்சியங்கள் இருந்தன என்றே இன்றைய மாணவர் படிக்கும் வரலாற்று நூல்கள் கூறும். வன்னி இராச்சியம் இருந்ததைப்பற்றி அறிய வாய்ப்பில்லை.

''அன்னை பூமியென் றும்அடங் காப்பற்றும்
வன்னி மண்ணினின் மானத்தைக் காத்திடத்
தன்னு யிர்கொடுத் துப்புகழ் கொண்டமா
மன்னன் மாவீரன் பண்டார வன்னியன்''

அன்னை பூமிக்காகத் தன்னுயிர் கொடுத்த மாவீரன் வரலாற்றை மக்கள் மனத்திலே பதியவைக்கும் நோக்குடனேயே இந் நாடகம் எழுதப்பட்டது. மாவீரனின் பெயரால் அமைந்த நாடகத்தை எழுதுவதற்கு ஆதாரமாகவுள்ள வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைக் கீழே தருகிறேன்:

J. P. LEWIS — MANUAL OF VANNI

1. Before it acquired the name (Vanni) it appears to have been known as the Adankappattu, because it was independent of both Jaffna and Anuradhapura.

2. It is characteristic of the spirit of this people that the Dutch met nowhere a more determined resistance than from one of the native princess, the Vannichi Maria Sempatte (Nallanachchiyar).

3. Pandara Vanniyan ...... again revolted and undertook to expel the English from his country. .... on August 25, 1803 attacked the Government house at Mullaitivu in great force drove out the garrison which was under the command of Captain Drieberg of the ''Invalid Malays'' and seized the fort. Captain Drieberg withdrew his small garrison in good order to boats, which had been sent to Mullaitivu to secure his retreat, and by this means to Jaffna. The insurgents were subsequently driven from Mullaitivu and its neighbourhood by a detachment sent from Trincomalee under captain Edward Medge of the 19th Regiment. Kumarasegara Mudaliyar and Several others who were strongly suspected of treason were captured and executed. Another detachment was sent from Jaffna Under Lieut. John Jewell of the 19th Regiment. A third under Captain Drieberg marched from Mannar and surprised Pandara's forces at Katchilamadu at 5 a. m. on Oct. 31, 1803.

4. Pandara Vanniyan had carried off three cannons from Mullaitivu in 1803-

MOOTHUTHAMBYPILLAI — YALPANA SARITHAM (as quoted by C. S. Navaratnam)

5. Pandara Vanniyan of Mullaitivu was a Courageous and independent prince. On one occasion the dutch authorities forced him to supply them with dye roots which request he flatly refused to carry out.

C. S. NAVARATNAM — VANNI AND THE VANNIYAS

6. A sister of this defiant prince (Pandara Vanniyan) was married to Kumarasinghe Vanniya, the eldest son of Nuwara Vanniyan.

7. Poodan Arachchee was instrumental in entrapping this Vannichchy (Nallanachchan). He employed all the arts of persuasion to remove her in a palanquin. There are many traditions in Jaffna Connected with this arrest.

STONE INSCRIPTION AT KATCHILAIMADU

8. HEREABOUTS CAPTAIN VON DRIEBERG
DEFEATED PANDARA VAWNIYA*
31st OCT. 1803.

முதலியார் குலசபாநாதன் — வளமிகு வன்னிநாடு (கட்டுரை)

9. இலங்கையில் வீரஞ் செறிந்த சிற்றரசர்களாக விளங்கியவர்கள் வன்னியர்கள். இவர்களுடைய வீரத்தைக்

* கல்வெட்டில் *Vanniyan* என்னும் சொல் *Vawniya* என்றே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கண்டு போர்த்துக்கீசரும் ஒல்லாந்தரும் அஞ்சினர். பிரிட்டிசாருக்கு அதிக தொல்லைகொடுத்தவர்கள் வன்னியர்கள்.

10. கி. பி. 1803இல் ஆங்கிலேயருக்கும் கண்டியரசனுக்கும் போர் நிகழ்ந்தபோது ஆங்கிலேயரை இலங்கையிலிருந்து தொலைத்துப்போடுவதாகச் சபதங் கூறிக் கொட்டியாரத்தையும், முல்லைத்தீவையும் பிடித்தான்.

எச். டபிள்யூ. கொடிறின்றன் — இலங்கையின் சுருக்க வரலாறு

11. அமியன்சு உடன்படிக்கையின்படி இலங்கை யாட்சி பிரிட்டிசாருக்கென ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

Grant and Temperley — Europe in the nineteenth and the twentieth Century

12. ......the peace of Amiens was signed (March 27, 1802) ...... all English Conquests from France were to be restored, but **Ceylon** and Trinidad, which had been ceded, the one by **Holland** and the other by spain were to be retained by the British.

இந் நாடகம் எழுத உதவிய நூல்கள்

1. MANUAL OF VANNI - J. P. LEWIS
2. VANNI AND THE VANNIYAS - C. S. NAVARATNAM
3. CEYLON UNDER WESTERN RULE - HORACE PERERA
4. CEYLON UNDER THE BRITISH - Colvin R. de SILVA
5. EUROPE IN THE NINETEENTH & TWENTIETH CENTURY - GRANT AND TEMPERLY
6. யாழ்ப்பாணச் சரிதம் - முதலியார் இராசநாயகம்
7. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை - மயில்வாகனப் புலவர்
8. இலங்கையின் சுருக்க வரலாறு — எச். டபிள்யூ. கொடிறின்றன்
9. திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை
10. திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராண நூற் பதிப்புரை - டாக்டர் உ.. வே. சாமிநாதையர்
11. வளமிகு வன்னிநாடு (கட்டுரை) — முதலியார் குலசபாநாதன்
12. வன்னிநாட்டின் கடைசி மன்னன் (கட்டுரை) — வே. கணபதிப்பிள்ளை

வேறு ஆதாரங்கள்

13. கற்சிலைமடுவிலுள்ள பண்டார்ரவன்னியன் நினைவைக் குறிக்கும் சிலைக் கல்.
14. கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் - கூறியவர் சி. உ. நடனசபாபதி அவர்கள்

நாடக பாத்திரங்கள்

1. பண்டாரவன்னியன் — வன்னிநாட்டின் கடைசி மன்னன்
2. கைலாயவன்னியன், 3. பெரிய மெயினர் — பண்டாரவன்னியனின் சகோதரர்
4. நல்லநாச்சன் — பண்டாரவன்னியனின் சகோதரி
5. பெருவன்னிச்சி — பண்டாரவன்னியனின்தாய்
6. குமாரசிங்கவன்னியன் (புலவர் புவியழகன்) — நல்ல நாச்சனின் காதலன்
7. காக்கை வன்னியன் — கரிக்கட்டுமூலை அரசன். பண்டாரவன்னியனைக் காட்டிக் கொடுத்தவன்.
8. வொன் அங்கிள் பீக் — ஒல்லாந்த தேசாதிபதி (1794-96)
9. கப்டன் வொன்டிறிபேக் — ஆங்கிலத் தளபதி. முல்லைத் தீவுக் கோட்டையில் பண்டாரவன்னியனால் தோற்கடிக்கப்பட்டவன்; கற்சிலை மடுவிற் பண்டார வன்னியனைத் தோற்கடித்தவன்.
10. லெப்டினன்ட் யுவெல் — யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வன்னிநாடு நோக்கி வந்த படைப் பிரிவின் தளபதி.
11. எட்வேட் மெட்ச் — திருகோணமலையிலிருந்து வன்னிமீது படை எடுத்த சேனைத் தலைவன்.
12. நோத் — ஆங்கிலத் தேசாதிபதி (1798-1805)
13. மாரி — நல்லநாச்சனின் தோழி

அதிகாரி, தூதுவர், படைவீரர், பொதுமக்கள் முதலியோர்.

திரைக்குப் பின்......

இலங்கையில் வீரஞ் செறிந்த மன்னர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் வன்னியர்கள். வடக்கே யாழ்ப்பாணப் பரவைக் கடலையும், கிழக்கே திருக்கோணமலை மாவட்டத்தையும், மேற்கே மன்னார் மாவட்டத்தையும், தெற்கே அருவி ஆற்றையும் எல்லையாகவுடைய பகுதியை இவர்கள் ஆட்சி புரிந்தனர். இவர்களுடைய வீரத்தைக்கண்டு போர்த்துக்கீசரும், ஒல்லாந்தரும் அஞ்சினர். ஆங்கிலேயருக்கு அதிக தொல்லை கொடுத்தவர்கள் வன்னியரே. வன்னிநாட்டை அந்நியர் அடிமைப்படுத்தவிடாது அஞ்சாது போரிட்டவன் **பண்டாரவன்னியன்**. ஈழத்தில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பின் சின்னமாகத் திகழ்ந்து ஆங்கிலேயரை ஈழத்து மண்ணிலிருந்து அகற்ற வேண்டுமெனச் சபதஞ்செய்து இறுதி மூச்சுவரை போரிட்ட வன்னிநாட்டின் கடைசி மன்னன் பண்டாரவன்னியன் ஆட்சிக் காலத்தில் ஒருநாள்.. ......

பண்டாரவன்னியன்

காட்சி 1

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனை. நடுவில் உயரமான சிங்காசனம் வெறுமையாகவுள்ளது. சிங்காசனத்தின் பின்புறத்தில் கவர்ச்சிகரமான ஆலவட்டக் குடை. சிங்காசனத்தின் இரு புறங்களிலும் சாமரை வீசும் பெண்கள்.

சிங்காசனத்தின் இரு புறங்களிலும் சிறிய இரு ஆசனங்கள். வலதுபுற முதல் ஆசனத்திற் பெரிய மெயினாரும், இடதுபுற முதல் ஆசனத்திற் புலவர் புவியழகனும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். மற்றைய இரண்டு ஆசனங்களும் வெறுமையாக உள்ளன.

சிங்காசனத்தின் முன்பாக பனங்காமத்தரசி வீரவன்னிச்சி நல்லநாச்சியாரின் உருவப்படமும் வீ ர வா ளும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. வெள்ளை, மஞ்சள் நிற ம ல ர் க ள் குவியலாக, படத்திற்கு முன்பாகத் தூவப்பட்டுள்ளன.

(திரை உயருகிறது.)

மேடையின் இடது பக்கத்தால் பண்டாரவன்னியன் அரச உடையுடன் பிரவேசிக்கிறான். அவன் பின்னால் அவன் தங்கை இளவரசி நல்லதாச்சனும் சகோதரன் கைலாய வன்னியனும் வருகின்றனர்.

சபையிலுள்ள காவலர் வாளை உயர்த்தி ''வன்னிமன்னன் பண்டாரவன்னியன் வாழ்க'' எனக் கட்டியங் கூறச் சபையோர் ''வாழ்க'' எனக் கூறுகின்றனர். அதேபோல் ''இளவரசி நல்லநாச்சன் வாழ்க'' என்ற ஒலியும் எழுகின்றது.

பண்டாரவன்னியன் சிம்மாசனத்தின் முன்னின்று கையசைத்துத் தன் நன்றியைத் தெரிவித்தபின் அமர்கிறான். அவன் உட்கார்ந்தபின் ஏனையோர் அமர்கின்றனர். வலது புறத்து இரண்டாம் ஆசனத்தில் இளவரசியும், இடது புறத்து இரண்டாம் ஆசனத்தில் கைலாய வன்னியனும் இருக்கின்றனர்.

பெண்கள் சாமரை வீச ஆரம்பிக்கின்றனர்.

பண்டாரவன்னியன் எழும்ப ஒரு சேவகன் தாம்பாளத்தில் மலர்களைக் கொண்டுவருகிறான். பண்டாரவன்னியன் இரு கைகளினாலும் மலர்களை அள்ளி வன்னிச்சியின் உருவப்படத்தின்முன் தூவி அஞ்சலி செய்துவிட்டுச் சிறிது மௌனத்தின்பின் பேச ஆரம்பிக்கின்றான்.

பண்டாரவன்னியன்: வன்னிநாட்டின் வரலாற்றிலே பொன்னெழுத்துக்களாற் பொறிக்கப்பட வேண்டிய திருநாள்; பனங்காமத்தரசி வீரவன்னிச்சி நல்ல நாச்சியாரின் நினைவு நாள்; ஒல்லாந்தப் படைகளை ஓடோட விரட்டியடித்து அடங்காப்பற்றின் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டிய ஒப்பற்ற பெருநாள்; பெண்குலத்தின் ஒளி விளக்கு - வீரத்தின் பிறப்பிடம் - சுதந்திரத்தின் சொரூபம் - மங்காத மங்கையர் திலகம் - வீரவன்னிச்சி நல்லநாச்சியாரை நினைவுகூரும்நன்னாள்.

வீரவனிதையை நினைவுகூரும்போது எமது நரம்புகளிற் சுதந்திர இரத்தம் பொங்கி ஓடுகின்றது. எமது தோள்வலியும் தாள் வலியும் உரமேறுகின்றன. மாற்றாரின் மாபெரும் படைகளோ இடிமுழக்கப் பீரங்கிகளோ எம்மை எதுவுஞ் செய்துவிடமுடியாது.

(சற்று நிறுத்தி) ஆனால்...நினைத்தாலே நெஞ்சம் பொருமுகிறது. வீராங்கனை பிறந்த நாட்டிலேதான் வஞ்சனையுள்ளம் படைத்தோன் - தாய் நாட்டைக்

காட்டிக்கொடுத்த சதிகாரன் - பூதன் ஆராச்சியும் பிறந்தான். இதை நினைக்கும்போதுதான் எமது இதயம் வெடிக்கிறது. வீரவன்னிச்சிபோன்ற பலர் எம் நாட்டிற் தோன்றவேண்டும். பூதன் ஆராச்சிபோன்றவர்கள் ஒழியவேண்டும். வீரவனிதைக்கு நாம் செலுத்தவேண்டிய அஞ்சலி நமது நாட்டைச் சுதந்திர பூமியாக நிலைக்கச் செய்வதே! (புலவர் பக்கம் பார்க்கிறான்.)

புலவர் புவியழகன்: (எழுந்து)

வன்னியதன் புகழ்பூத்த வளமார்ந்த
பெரும்பதியாம் பனங்கா மத்தில்
முன்ன மிருந்தரசோச்சி முதியபெரும்
பதியதனின் உள்ளே அன்று
அந்நியர்கள் நுழையாது காத்துந்தன்
வீரத்தை யவர்க்குக் காட்டி
மன்னுபுகழ் பெற்றிட்ட மாதரசே
பணிகின்றோம் வாழி! வாழி!!

அறங்காத்த தமிழரசி அந்நியராம்
ஒல்லாந்த நாட்டார் தம்மைப்
புறங்காட்டி ஓடிடவே செய்தெங்கள்
வன்னியதன் மானங் காத்த
திறம்பாடி வன்னிச்சி வளையாத
செங்கோலின் சீர்மை பாடி
உறங்காத நின்புகழை யாம்பாடி
ஏத்துகின்றோம் வாழி! வாழி!!

பண். வன்.: புலவர் புவியழகனாரே! வீரவன்னிச்சி நல்ல நாச்சியாரின் தீரத்தைச் சொல்லிலே வடித்துச் சுவையுடன் தந்திருக்கிறீர்கள். நன்றி! மகிழ்ச்சி பொங்கும் நற்செய்தியொன்று (தங்கையைக் காட்டி) இன்று எனது தங்கை நல்லநாச்சனின் பிறந்த நாளுங்கூட.

கைலாயவன்னியன் : இன்னுமொரு நற்செய்தி. இன்று தொடக்கம் புலவர் புவியழகன் எமது அரண்மனைப் புலவர்.

பண். வன். : ஆமாம். அத்துடன் என் அருமைத் தங்கையின் ஆசிரியராகவும் பணிபுரிவார். அறிவுக் களஞ்சியமாகிய புலவர் புவியழகனை அரண்மனைப் புலவராகப் பெற்றது வன்னிநாடு செய்த பாக்கியம்.

புலவர் புவியழகன் : மன்னர்பிரானின் புகழ் மொழிக்கு அடியேன் ஒருசிறிதும் அருகதையற்றவன். சில்வாழ் நாள் பல்பிணிச் சிற்றறிவினனாகிய என்னையும் ஒருவனாக மதித்து இப்பெரும் பணியை என்னிடம் ஒப்படைத்ததற்கு நன்றி.

(ஒளி மங்குதல். புலவர் புவியழகன் போதல். மீண்டும் ஒளி)

கை. வன். : அண்ணா, புலவர் புவியழகனைப் பார்க்கும் போது அரசவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்போல் காணப்படுகிறார்.

பண். வன் : தம்பி, நான்கூட அப்படித்தான் நினைத்தேன். பண்டைக்காலத்தில் எத்தனையோ அரசர்கள் புலவர்களாக இருந்திருக்கிறார்களல்லவா?

பெரியமெயினார் : ஆம் அண்ணா. எது எப்படியிருந்தாலும் புவியழகன் அரண்மனைப் புலவராகக் கிடைத்தது எமது வன்னிராச்சியத்தின் பெரும் பாக்கியம்தான்.

(அரண்மனைக் காவலன் வருகிறான்.)

அரண். காவலன் : மகாராஜா, நாட்டு மக்கள் தங்களைக் காண வந்திருக்கின்றனர். மழை இல்லாமல் பயிர்கள் நாசமாகிவிட்டனவாம்.

பண். வன். : அப்படியா? தம்பி கைலாயவன்னியா, களஞ்சியத்தில் உள்ள நெல்லைப் பிரித்து அவர்களுக்குக் கொடு. இந்த ஆண்டு அவர்கள் வரி கட்டவேண்டாம். என்ன? ஏதோ அழுகைக் குரல் கேட்கிறதே!

அரண். காவலன் : மகாராஜா, நரைமூதாட்டி ஒருத்தியின் அழுகைக் குரல்தான் இது. தனக்கு ஒரேஒரு மகன்தான் என்றும் வரி கொடுக்கவில்லையென்று காக்கைவன்னியன் காதுக்கை கறணைப் பாவட்டம் தடியடித்துக் கறுத்தான் மடுவுக்கை போட்டுவிட்டான் என்றும் கூறுகிறாள்.

பண். வன். : ஆ... பாவி. வன்னி நாட்டிலும் இப்படியான அக்கிரமங்கள் நடைபெறுகின்றனவா? பெரியமெயினார்! இப்பொழுதே காக்கைவன்னியனை இங்கு வரச்சொல்.

பெரியமெயினார் : உத்தரவு. (போகின்றார்)

அரண். காவ. : மகாராஜா, கொள்ளைநோய் வந்து எல்லோரும் சாகிறார்கள் என மக்கள் முறையிடுகின்றார்கள்.

பண். வன் : கொள்ளை நோயா? வற்றாப்பளைக் கண்ணகை அம்மனுக்குச் சிறப்புப் பொங்கல் நடத்தவேண்டும். கைலாயவன்னியா, எல்லா ஏற்பாடுகளையுஞ் செய்.

கை. வன் : உத்தரவு அண்ணா.

(காவலன் செல்கின்றான்)

பண். வன். : தம்பி பெரியமெயினார், இலங்கை நாராயணன் குளக்கட்டு வேலை எந்த அளவில் முன்னேறியுள்ளது.

பெரியமெயினார் : இன்னும் இரண்டு திங்களிற் குளக்கட்டு வேலை முடிவடைந்துவிடும்.

பண். வன். : எமது வன்னிநாடு சிருஞ்சிறப்பும் நிறைந்திருந்த காலம் மாறிப் பஞ்சமும், கொலையும் கொள்ளையும் நிறைந்த நாடாக மாறிவிட்டது. இதற்கெல்லாம் காரணம் நமது ஆட்சி முறையில் ஏதோ குறையிருக்கிறதென்பதுதான். காட்டுவிநாயகருக்கு இலட்சார்ச்சனை செய்யவும், குமாரவேள் கோயிலைக் கட்டி முடிக்கவும். ஏற்பாடு செய். கண்ணகை அம்மனுக்குப் பூசை நைவேத்தியங்கள் குறைவற நடைபெறட்டும். பஞ்சம் நீங்கும்வரை மக்களிடம் வரியறவிட வேண்டாம்.

பெரியமெயினார் : அண்ணா! தங்கள் உத்தரவுப்படியே எல்லாவற்றையும் செய்து முடிப்பேன். குமாரவேள் கோயிலைக் கட்டிமுடிப்பதற்குத் தென்பாண்டி நாட்டிலிருந்து சிலைவண்ணச் சிற்பி இன்னும் இரு தினங்களில் வந்துவிடுவார்.

பண். வன். : சிலைவண்ணனின் கலைவண்ணத்தால் சிறந்ததொரு குமாரவேள் கோவில் உருவாகும். சித்திர வேலைப்பாடமைந்த ஓவியங்கள் கோயிலின் கோபுரத்தில் அமைக்கப்படவேண்டும்.

பெரியமெயினார் : அண்ணா, தங்கள் கற்பனையில் திகழும் குமாரவேள் கோயில் நிறைவேறும் நாள் அதிக தூரத்தில் இல்லை.

பண். வன். : கலைமிளிரும் இந்த ஆலயத்திற்குச் சிறந்ததொரு பெயர் சூட்டவேண்டும்.

பெரியமெயினார் : அண்ணா, இதைப்பற்றி நானும் பல நாட்கள் சிந்தித்தேன். எனது எண்ணத்தை........

பண். வன். : தயங்காதே சொல்!

பெரியமெயினார் : சித்திரவேலாயுதர் கோயில் என அழைக்கலாமோ என்று எண்ணுகின்றேன்.

பண். வன். : (அகமகிழ்வுடன் பெரியமெயினாரின் தோளிற் தட்டி) பிரமாதம்! எனது உள்ளக் கருத்தை அப்படியே கூறிவிட்டாய். கலைமணம் கமழும் கோயிலைக் கட்டிமுடிப்பது உனது பணி.

பெரியமெயினார் ; அண்ணா, கலையார்வம்மிக்க தாங்களும் இதிற் கண்வைத்தாற் கல்லிலே கலைமணம் கமழச் செய்யலாம்.

பண். வன். : தம்பி, குமாரபுரத்தில் அமைக்கப்படும் இக்கோயில் வன்னி மன்னர்களின் கலை யார்வத்திற்கு இலக்கியமாக அமையும் என்பது எனது நம்பிக்கை; சரி. போய் ஆகவேண்டியனவற்றைக் கவனி.

பெரியமெயினார் : உத்தரவு அண்ணா.

(ஒல்லாந்த தூதுவன் வருகிறான்)

தூதுவன் : (வணங்கி) மகாராஜா, தேசாதிபதி ஓலை தந்திருக்கிறார்.

பண். வன். : (பெரியமெயினாரைப் பார்த்து) அந்த ஓலையை வாங்கி வாசி.

பெரியமெயினார் : (ஓலையை வாங்கி) பண்டாரவன்னியனுக்கு ஒல்லாந்த தேசாதிபதி வொன் அங்கிள் பீக் எழுதுவது: ''யாழ்ப்பாண இராச்சியம் எமது ஆணையின்கீழ் வந்த காலம் தொடக்கம் வன்னியர்கள் எமக்கு ஆண்டுதோறும் நாற்பத்திரண்டு யானைகளும் நூற்றறுபது மூடை சாயவேரும், இருநூறு மரங்களும் திறையாகக் கொடுப்பது வழக்கம். நீர் திறை

கொடுக்காது விடுவதால் எமது மேலரசை அவமதிக்கின்றீர். திறை கொடுக்க மறுத்தால், வன்னிநாடு முழுவதும் எமது நேரடி நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டு வரப்படும்.''

பண். வன். : (ஓலையைப்பறித்து) திறை...... யார் யாருக்குத் திறை செலுத்துவது. திறை செலுத்தும் வழக்கம் பண்டாரவன்னியன் சரித்திரத்திலேயே இல்லைத் தூதரே. இதை உமது துரைக்குச் சொல்லும்.

தூதுவன் : (வணங்கி) ஆகட்டும் மகாராஜா.

(போகின்றான்)

திரை

✶✶

காட்சி 2

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனை,

சிம்மாசனத்திற் பண்டாரவன்னியனும், பக்கத்திலுள்ள ஆசனங்களிற் பெரியமெயினார், கைலாயவன்னியன் ஆகியோரும் வீற்றிருக்கின்றனர்.

ஒல்லாந்தத் தூதுவன் மண்டபத்தின் இடதுபுற வாசலால் நுழைந்து பண்டாரவன்னியனைச் சிரந் தாழ்த்தி வணங்கி இடுப்பிற் செருகியிருந்த ஓலையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு பேசுகின்றான்.

தூதுவன் : (வணங்கி) மதிப்பிற்குரிய பண்டாரவன்னிய பூபதியே! தாழ்மையான வணக்கம். துரை அவர்கள் தங்கள் சிநேகிதத்தை வேண்டிநிற்கிறார்கள். தங்களைத் தர்பாருக்கு அழைத்து ஓலை அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

பண். வன். : (ஓலையை வாங்கி) என்ன? துரை என் சிநேகிதத்தை வேண்டிநிற்கிறாரா? ஆச்சரியந்தான்! திறை செலுத்தாவிட்டால் நேரடி நிர்வாகம் என்று பயமுறுத்திய துரை இப்பொழுது எனது சிநேகிதத்தை வேண்டிநிற்கிறார்!!

பெரியமெயினார் : அண்ணா, இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. தங்களின் சிநேகிதத்தைப் பெற்றுவிட்டால் அவர்கள் தங்களது வியாபாரத்தை விருத்தி செய்யலாம் என்று எண்ணுகிறார்கள்போலத் தோன்றுகிறது.

பண். வன். : அதற்கு நான் ஏன் தர்பாருக்குப் போக வேண்டும்?

பெரியமெயினர் : அண்ணு, எமது சிநேகிதத்தை வேண்டி ஓலையனுப்பியிருக்கும்போது அதை நிராகரிப்பது அழகல்ல. தர்பாருக்குப் போவதால் எதுவுங் கெட்டுவிடாது.

பண். வன். : தூதுவரே! நீர் போகலாம். முடிவு பின்னர் அறிவிக்கப்படும்.

(தூதுவன் போகிருன்)

கை. வன். : இந்த அழைப்பில் எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது. தங்களைப் பிடிக்கச் சூழ்ச்சியாகவுமிருக்கலாம்.

பண். வன். : சூழ்ச்சி ? ஒல்லாந்தரின் திடீர் மனமாற்றத்தில் ஏதோ மர்மம் இருக்கத்தான்வேண்டும்.

கை. வன். : ஒல்லாந்தர் விரிக்கும் வலையில் நாம் ஏன் போய் விழவேண்டும்?

பண். வன். : அப்படியென்ருல் அழைப்பை நிராகரிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிருயா?

கை. வன். : அவர்களுக்கு ஏதும் தேவையென்ருல் தங்களிடம் வந்து கேட்பதுதானே.

பெரியமெயினர் : அண்ணு, அரிப்புக் கோட்டையை நாம் பிடித்துவிடுவோம் என்று அவர்கள் அஞ்சுகின்ருர்கள். தவிர, கோட்டை இராச்சியத்திற்குப் போக்குவரத்துச் செய்வதற்கு இடையூறு ஏற்படா வண்ணம் எமது சிநேகத்தை வேண்டியுமிருக்கலாமல்லவா?

பண். வன். : அப்படியும் இருக்கலாம்.

கை. வன். : போவதாயிருந்தால் போதிய முன்னேற்பாட்டுடன் போகவேண்டும்.

பெரியமெயினர் : அண்ணு, தங்களுடன் நானும் ஐநூறு நம்பிமாரும் வருகிருேம்.

பண். வன். : சரி, கொலுவிற்கு வருவதாக ஓலை யனுப்பிவை. வன்னிநாட்டு மக்களின் நன்மைகருதிச் சமாதானமாக வாழவேண்டும்.

பெரியமெயினர் : ஆகட்டும் அண்ணு.

திரை

**

காட்சி 3

ஒல்லாந்த தேசாதிபதி வான் அங்கிள் பீக் யாழ்ப்பாணக் கோட்டையிலுள்ள சபை மண்டபத்தில் இருக்கிறார். அவர் உட்கார்ந்த அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆசனத்திற்குப் பின்னால் டச்சுக்காரரின் கொடியில் V. O. C. என்ற எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. தேசாதிபதியின் இருபக்கத்திலும் இரு இராணுவ வீரர் கையில் துப்பாக்கியுடன் நிற்கின்றனர். தேசாதிபதியின் பிரியமான நாய் அவனது காலடியில் படுத்திருக்கிறது.

திரை உயருகிறது.

பண்டாரவன்னியன் பூரண இராஜ கோலத்துடன் டச்சுக் காவலாளி ஒருவன் முன்வர மண்டபத்துள் நுழைகிறான்.

அங்கிள் பீக் : (இருக்கையிலிருந்து எழுந்து) மதிப்புக்குரிய பண்டாரவன்னிய பூபதியே! தங்கள் வரவு நல்வரவாகட்டும். இப்படி இந்த ஆசனத்தில் அமருங்கள்.

பண். வன். : தங்கள் வரவேற்புக்கு நன்றி. (இராஜ கெம்பீரத்துடன் ஆசனத்தில் அமருகின்றான்)

அங்கிள் பீக் : தங்களுடைய பெயரும், புகழும், வீரமும், தீரமும் திக்கெட்டும் பரந்துள்ளதை நாம் அறிவோம். தங்களிடம் நட்புக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் பேரவாவினால் தங்களைக் காண விளைந்தோம். தங்களோடு கருத்துக்களைப் பரிமாறும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டுப் பெருமகிழ்ச்சி யடைகின்றோம்.

பண். வன். : புகழுரைகளை நான் அதிகம் விரும்புவதில்லை. விஷயத்தைச் சுருக்கமாகச் சொன்னால் போதும்.

அங். பீக் ; இந்த யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை ஆளும் பொறுப்பு எங்கள்மீது வந்துவிட்டது. எப்படியோ நீங்கள் ஆளுகின்ற வன்னி இராச்சியமும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாக அமைந்துவிட்டது.

பண். வன். : (சிறிது கோபத்துடன்) அப்படியிருப்பதனால் வன்னி இராச்சியமும் உங்களுடைய இராச்சியத்துள் இருப்பதாகக் கருதப்படுவதால், திறை செலுத்தவேண்டும் என்று சொல்கிறீர்களாக்கும்.

அங். பீக் : செச் ... செச் ... சே. அப்படி யொன்றுமில்லை. பூபதி அவர்கள் பொறுமையுடன் செவிசாய்த்தருள வேண்டும். வன்னியர்கள் வழக்கமாகக் கப்பங் கொடுத்து வந்தது உண்மைதான். அதையெல்லாம் அப்படியே கொடுக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் கேட்கவில்லை. எங்களுக்கு வேண்டியது தங்கள் சிநேகந்தான்.

பண். வன். : தேசாதிபதி அவர்களே! தாங்கள் என்மீது காட்டும் மதிப்பிற்கும், அன்பிற்கும் நன்றி. வன்னி இராச்சியத்தின் சிநேகம் தங்களுக்கு என்றென்றும் உண்டு.

அங். பீக் : நண்பர்கள் பரஸ்பரம் உதவி செய்வது சகசம். தாங்கள் ஏதாவது உதவி வேண்டியிருந்தால் தாராளமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். நாம் வேறு தாங்கள் வேறல்ல.

பண். வன். : இப்போதைக்கு எதுவுமே வேண்டியதில்லை.

அங். பீக் : எங்களுக்குத் தாங்கள் செய்யவேண்டிய உதவி ஒன்றுண்டு.

பண். வன். : கேளுங்கள்.

அங். பீக் : எமக்குத் தேவையான சாயவேர் தங்களுடைய இராச்சியத்தில் மலிந்து கிடக்கிறது. தங்களுக்குச் சிரம மில்லையென்றால்......

பண். வன். : எவ்வளவு வேண்டுமென்று சொல்லுங்கள்: தாராளமாகத் தருவேன்.

அங். பீக் : நன்றி. தங்கள் உதவிக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேமோ தெரியவில்லை.

பண். வன். : நண்பர்களாக இருப்பவர்கள் கைம்மாறு கருதித்தான் உதவிபுரிய வேண்டுமென்பதில்லையே.

அங். பீக் : பூபதி... எமது அன்புப் பிணைப்பிற்கு அறிகுறியாக நாம் ஓர் ஒப்பந்தத்தைச் செய்துகொள்வோம்.

பண். வன். : நண்பர்களுக்கு ஒப்பந்தம் தேவையில்லையே. அப்படித் தாங்கள் விரும்பினுல் எனக்கு எதுவித ஆட்சேபனையுமில்லை.

அங். பீக். : எங்களுக்குத் தேவையான சாயவேரும், யானைகளும் தாங்கள் தருவது; தங்களுடைய இராச்சியத்துக்குப் பாதுகாப்பாக எமது படைகள் வன்னிநாட்டு எல்லையிற் தங்களின்சேவையில் நிற்பது.

பண். வன். : (சிரித்து) எமது இராச்சியத்தை நாமே பாதுகாத்துக் கொள்வோம். தங்கள் நல்லெண்ணத்திற்கும், தாராள மனப்பான்மைக்கும் நன்றி. தங்கள் தேவைகளை உடனுக்குடன் பூர்த்தி செய்கின்றேன் சரிதானே?

அங். பீக் : நன்றி. எமது சிநேகம் என்றென்றும் நிலைக்க வேண்டும் என்று நாம் இறைவனைப் பிரார்த்திப்போம்.

பண். வன். : சரி, நான் சென்றுவரட்டுமா?

அங். பீக் : போய் வாருங்கள். எமது அழைப்பிற்கிணங்கி இவ்விடம் வந்தமைக்கு எம் நன்றி.

திரை

காட்சி 4

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனையைச் சேர்ந்த நந்தவனம்.

உயர்ந்த மரங்கள், பலநிற மலர்கள் பூத்துள்ள செடிகள் நிறைந்திருக்சின்றன.

இளவரசி நல்லநாச்சனும் அவளது தோழி மாரியும் நந்தவனத்தின் நடுவில் அமைந்துள்ள உயர்ந்த பீடத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

திரை உயர்கிறது.

இளவரசி கையில் உள்ஏட்டைப் பார்த்தபடி ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கிருள்.

மாரி : இளவரசி, ஏது ஏட்டைக் கையிலே வைத்துக் கொண்டு எங்கெல்லாமோ சிந்தனையை ஓடவிட்டிருக்கிறீர்களே?

நல்லநாச்சன் : அப்படியொன்றும் இல்லையடி. படித்த பாடத்தை நினைவில் இருத்துகிறேன்.

மாரி : திருக்குறள்தானே தாங்கள் படிப்பது?

நல். நாச். : ஆமாம்.

மாரி : (கேலியாக)

''காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை மலரும் இந்நோய்''

என்ற குறளைத்தானே தாங்கள் நினைவிலிருத்துகிறீர்கள்.

நல். நாச். : மாரி, உனக்கு எதற்கெடுத்தாலுங் கேலி தான்.

மாரி : இல்லை அம்மா, உங்கள் உபாத்தியாயர் புலவர் மாத்திரமல்ல; சிறந்த அழகனும் கூட.

நல். நாச். : ஏனெடி, புலவர் அழகனுயிருக்கக்கூடாதா?

மாரி : இருக்கலாம் இளவன்னிச்சி, இருக்கலாம். அதோடு இளைஞராகவும் இருக்கிறரே அதுதான் ஆபத்து.

நல். நாச். : மாரி, ஏனெடி புதிர் போடுகின்ருய்? உன்னுடைய நிகண்டின்படி புலவர் என்ருல் முதியவராகத்தான் இருக்கவேண்டுமா?

மாரி : இல்லையம்மா, புலவர் அழகராகவும், இளைஞராகவும் இருந்தால் அறத்துப்பாலும், பொருட்பாலும் சுவைக்காது என்று சொன்னேன். அவ்வளவுதான்.

நல். நாச். : சும்மா போடி, புலவர் பெருமான் எதைச் சொல்லிக்கொடுத்தாலும் சுவையாகத்தானிருக்கிறது.

மாரி : புலவர் பெருமான் வருகிருர்; பாடத்தைக் கவனமாகப் படியுங்கள். நான் வருகிறேன்.

(எழுந்து செல்கிருள்)

(நல்லநாச்சன் ஏட்டைப் படிப்பதுபோற் பாவனை செய்கிருள்.)

புவியழகன் : இளவரசி, ஏட்டிலே அப்படியே மூழ்கிவிட்டீர்கள் போலிருக்கிறது.

(நல்லநாச்சன் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மௌனம்)

புவியழகன் : அதிகாரம் ஏழு; புதல்வரைப் பெறுதல்.... தொடர்ந்து படியுங்கள்.

நல். நாச். : ''ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றேன் எனக்கேட்ட தாய்''

புவியழ. : தான் பெற்ற பொழுதை மகிழ்ச்சியினும் மிக மகிழும்; தன் மகனைக் கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்தான் என்று அறிவுடையோர் கூறக் கேட்ட தாய். தாய் மகனை ஈன்றபொழுது அதிக மகிழ்ச்சியடைகின்ருள். அவனைச் 'சான்ரேன்' என்று சாதாரண மக்கள் சொல்லும்போது அதனிலும் மகிழ்ச்சியடைகின்ருள். அதனையே அறிவுடையோர் சொல்லிவிட்டாற் தாயின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையேது?

நல். நாச் : ஐயமொன்றுளது.

புவியழ. : ஐயந்திரிபறக் கற்றல் வேண்டும்; ஐயமுளவேல் கடாவுக.

நல். நாச். : 'சான்ருேன் எனக் கண்ட தாய்' என்று கூருமற் 'கேட்ட தாய்' என்று வள்ளுவர் பெருமான் கூறியதேன்?

புவியழ. : அருமையான வினு. பெண்ணியல்பாற் தாணுக அறியாமையிற் 'கேட்ட தாய்' எனவுங் கூறினுர்.

நல். நாச். : அப்படியாஞற் பெண்ணுக்குத் தாணுக அறியும் அறிவு இல்லையென்கிறீர்களா?

புவியழ. : அப்படி நான் கூறவில்லை. பரிமேலழகர் கூறுகின்ருர். அதைத்தான் நான் கூறுகின்றேன்.

நல். நாச். : அதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றீர்களா? திருவள்ளுவரின் கருத்தும் அதுவாகத்தானிருக்கும் என்று நீங்களும் கருதுகிறீர்களா?

புவியழ. : வள்ளுவனுக்குத் தெள்ளுரை வகுத்தோர் பதின்மர். அவ்வுரைகளுள் பரிமேலழகர் உரை சிறப்புடைத்து என வையகமே போற்றுகின்றது! அதை நான் எப்படிக் குறை கூறமுடியும்.

நல். நாச். : 'எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும்
அப் பொருள்
மெய்ப் பொருள் காண்ப தறிவு'

என்ற குறளை மிகச் சுவைபடக் கற்றுக் கொடுத்தீர்கள். இப்பொழுதோவென்றால் 'வையகம் முழுவதும் பரிமேலழகரைப் போற்றுகிறது. அதனால் அவர் கூறுவதை எப்படி மறுக்கமுடியும்' என்று திருப்பிக் கேட்கிறீர்கள். மெய்ப்பொருள் காணும் துணிபு தங்களிடம் இல்லையா?

புவியழ. : (மகிழ்ச்சி பொங்கச் சிரித்து) ஏது இளவரசி இவ்வளவு கோபம்? பெண்ணினத்திற் குறைகண்ட ஒரே குற்றத்திற்காகப் பரிமேலழகரை எடுத்தெறிந்து பேசுகின்றீர்கள். மெய்ப்பொருள் காணும் துணிவு இப்பொழுதே வந்துவிட்டது. சொல்லட்டுமா?

நல். நாச். : இப்பொழுதாவது மனம் வந்ததே! சொல்லுங்கள்.

புவியழ : தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் காணும் அறிவும், திறனும் பெற்ற தாய்க்கு உண்டு. பெற்ற மகனைச் சான்றோன் என அறிந்திருந்த போதிலும் அதனையே அறிவுடையோர் கூறக் கேட்கும்போது அதிக மகிழ்ச்சியடைகிறாள் தாய். ஓவியன் ஒருவனுக்குத் தன் திறமை நன்றாகத் தெரிந்திருந்தபோதிலும் அதனையே பிறர் பாராட்டும்போது பிறக்கும் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லையல்லவா? இதனைத்தான் 'கேட்ட தாய்' என வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

நல். நாச். : அருமையான கருத்து.

புவியழ. : ம்... தங்களுக்குப் பிடித்ததைப் பிறர் வாயாற் சொல்லவைத்து, அதனையே புகழ்ந்தேத்துவது பெண் குலத்தின் பரம்பரைக் குணம்.

நல். நாச். : ஏமாந்தவர்கள் ஆண்கள் என்று சொல்கிறீர்கள்.

புவியழ. : குற்றம் ஏமாற்றுபவர்களைத்தான் சாரும்.

நல். நாச். : ஆண்களில் இந்தக் குணம் இல்லையா?

புவியழ : சான்று?

நல். நாச். : 'பிரியேன், பிரியினும் தரியேன்' என்றெல்லாம் உறுதி கூறிய தலைமகன் தலைமகளைத் தவிக்கவிட்டுவிட்டுச் சென்றதாகச் சங்கத் தமிழ் நூல்கள் சாற்றுகின்றன.

புவியழ. : இளவரசி, தாங்கள் என்னைத் தோற்கடித்துவிட்டீர்கள்.

நல். நாச். : இளவரசி என்று என்னை அழைக்காதீர்கள்.

புவியழ. : மன்னிக்கவும்; இளவன்னிச்சி!

நல். நாச். : அப்படியும் அழைக்கவேண்டாம். வன்னிச்சியென்றால் அரசி என்றுதான் பொருள்.

புவியழ. : எப்படித்தான் அழைக்க வேண்டுமென்கிறீர்கள்?

நல். நாச். : எனது பெயரைச் சொல்லி அழைக்கலாமே.

புவியழ. : இளவரசியாரே. யானே ஏழைப் புலவன். தாங்களோ பாராளும் பண்டாரவன்னியனின் அருமைத் தங்கை. தங்கள் அந்தஸ்திற்கு யான் தங்களைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பது, அரச குலத்தை அவமதித்ததாகாதா?

நல். நாச். : சுவாமி, எங்கள் குலம், அந்தஸ்து அனைத்துமே தங்கள் அறிவுச் செல்வத்தின் முன் எம்மாத்திரம்? என்னைப் பெயர் சொல்லி அழையுங்கள்.

புவியழ. : நல்லநாச்சன்!

நல். நாச். : சுவாமி! (புலவர் புவியழகனின் தோளில் தலையைச் சரித்து வைக்கிறாள்) தாங்கள் என்னைக் கைவிட மாட்டீர்களே?

புவியழ. : அன்பே, இளவரசிகளை வீரமன்னர்கள் திருமணஞ் செய்வதுதான் முறையானது. அதைத்தான் மகாராஜாவும் விரும்புவார்.

நல். நாச். : சுவாமி, மன்னர்க்குத் தன் தேச மல்லாற் சிறப்பில்லை; கற்றோர்க்குச் சென்ற விடமெல்லாஞ் சிறப்பு.

புவியழ. : இந்தச் சிறப்பெல்லாம் ஏட்டளவிலேதான். இளவரசியின் காதலன் போரிலே புறமுதுகு காட்டாத வீரனாக இருத்தல்வேண்டும்.

நல். நாச். : தாங்களும் கோழையா?

புவியழ. : கோழை யில்லாவிட்டாலும் வீரனல்லன். வாளும் வேலும் என் கரங்கள் தொட்டறியா.

நல். நாச். : கூர்மையான தங்கள் அறிவிற்குமுன் வாளும், வேலும் எதிர் நிற்கமாட்டா.

புவியழ. : இளவரசி, சாதுரியமாகப் பேசுகின்றீர்கள்! நன்றாகத்தானிருக்கிறது. நிறைவேறாத காதலில் ஈடுபடுவது முறையானதாகத் தெரியவில்லை.

நல். நாச். : மனம் ஒன்றிய இடத்திற்தான் காதல் பிறக்கும்; எந்தவித ஏற்றத்தாழ்வும் அதனைச் சிதைத்துவிட முடியாது.

புவியழ. : அன்பே!

நல். நாச். : சுவாமி,

புவியழ. : உனது மோகனத் திருவுருவம் என்னை இழுக்கின்றது. கவிபாடும் கண்கள், கொவ்வைச் செவ்வாய், கடைந் தெடுத்த சிலைபோன்ற மேனி — அத்தனையும் என்னைப் பித்தனாக்குகின்றன.

நல். நாச். : கண்ணாளா, தாங்கள் அருகிலிருக்கும்போது என் இதயத்தில் இன்ப ஊற்றுத் தோன்றி, அன்பெனும் நதியாகப் பாய்கிறது.

(ஒளி மங்குதல்; திரையை ஆறுதலாக மூடுதல்)

புவியழ. : அன்பே, இனிமேற் சொர்க்க போகங்கூடச் சுவையற்றதாகிவிடும்.

நல். நாச். : தாங்களே எனக்குப் பூலோக சொர்க்கம்.

புவியழ. : கண்ணே! காதல் வானிலே பறந்து திரியும் சிட்டுக் குருவிகள் நாங்கள்.

நல். நாச். : சுவாமி தாங்கள் என் காதல் தெய்...

காட்சி 5

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனை.

கை. வன். : அண்ணு, ஒல்லாந்தர் ஆட்சியிலிருக்கும்வரை தொல்லேயில்லாமல் இருந்தது. ஆங்கிலேயரோ மண்ணுசை பிடித்தவர்கள். எமக்குத் தொல்லே கொடுக்கவே முனேவார்கள்.

பண். வன். : எமது வன்னிராச்சியத்தை நாம் ஆள்கின்ரேம். அந்நியராகிய ஆங்கிலேயர் எம்மை என்ன செய்துவிடமுடியும்.

பெரி. மெயினுர் : எமது நாட்டைப் பிடிக்க முனேயலாந் தானே.

கை. வன். : கொம்பனியாரின் ஆட்சி நடைபெறும்போது அவர்கள் வருமானத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர். ஆனுல் தேசாதிபதி நோத் வந்த பின்னர் நாட்டைப் பிடிக்கவே முயல்கிருர்.

பெரி. மெயினுர் : கண்டி மீது படையெடுக்க ஆயத்தம் செய்கிருராம் ஆங்கிலத் தேசாதிபதி நோத்.

பண். வன். : போர்த்துக்கேயரும் ஆங்கிலேயரும் சாதிக்க முடியாததை நோத் சாதிக்கவா பார்க்கிருர்?

கை. வன் : அண்ணு, வெள்ளம் வருமுன்னர் அணேகோல வேண்டும்.

பண். வன். : ஆங்கிலேயரின் பேராசையை முளேயிலே கிள்ளியெறியவேண்டும்.

கை. வன். : அண்ணு, எனக்கொரு யோசனே தோன்றுகின்றது.

பண். வன். : சொல் தம்பி!

கை. வன். : வெள்ளேப் படையினருக்கெதிராகக் கண்டியரசனுக்குப் படையுதவி புரியவேண்டும்.

பெரி. மெயினுர் : ஆம் அண்ணு. எமது படைப் பலத்தை வெள்ளேயருக்குக் காட்டத் தகுந்த சந்தர்ப்பம்.

பண். வன். : சரியான யோசனே! தேசாதிபதி நோத்தின் எண்ணம் நிறைவேருமற் செய்துவிடவேண்டும்.

(காக்கைவன்னியனின் அதிகாரி வருகிருன்.)

அதிகாரி : வணக்கம் மகாராஜா!

பண். வன். : என்ன அதிகாரி, என்ன விசேடம்?

அதிகாரி : காக்கைவன்னிய மகாராஜா தங்கள் இராச்சியத்துடன் தொடர்புகொள்ள விரும்புகின்ருர். தங்களின் வீரம், தீரம், குணம்—அத்தனேயுமே அவருக்கு நன்ருகப் பிடித்திருக்கின்றன. தங்களேப்பற்றிப் புகழாத நாளில்லே. இந்த இரண்டு இராச்சியங்களும் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்வதற்கு எனக்கொரு யோசனே தோன்றுகின்றது.

பண். வன். : (புன்முறுவலுடன்) என்ன அதிகாரி பலமான பீடிகை போடுகின்ருய். விஷயத்தைச் சொல்.

அதிகாரி : மகாராஜா, தங்களுடைய அந்தஸ்திற்கு நான் தங்களோடு சமதையாகப் பேசவந்துவிட்டேன் என்று கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள். ஏதோ என் மனதில் தோன்றியதைச் சொல்கிறேன்.

பண். வன். : சரி சொல்பார்க்கலாம்.

அதிகாரி : தங்களுடைய அருமைத் தங்கை இளவன்னிச்சியைக் காக்கைவன்னிய இராஜாவிற்குத் திருமணஞ் செய்துவைத்தால் நன்றாயிருக்கும்.

பண். வன். : அதிகாரி, எனக்கிருப்பதெல்லாம் ஒரே தங்கைதான். அவளுடைய விருப்பப்படிதான் நான் எதையுஞ் செய்யமுடியும். திருமணம் என்பது ஆயிரங் காலத்துப் பயிர்.

அதிகாரி : என்ன மகாராஜா, இப்படிச் சொல்லிவிட்டீர்கள். தங்கள் சொல்லை இளவன்னிச்சியார் தட்டவா போகிறார்? தாங்கள் நல்லதைத்தானே செய்வீர்கள்?

பண். வன். : அதிகாரி திருமணஞ் செய்வது நானல்லவே. தங்கையின் விருப்பப்படி நடப்பதுதான் நல்லது. யோசித்து முடிவைத் தெரிவிக்கிறேன்.

அதிகாரி : சுமுகமான முடிவாக இருக்கட்டும் மகாராஜா.

(ஒளி மங்குதல்)

திரை

★★

காட்சி 6

கொழும்பிலுள்ள ஆங்கிலேயக் கோட்டையில் தேசாதிபதி நோத்தின் சபை மண்டபம். மண்டபத்தின் பின்புறச் சுவரில் 'யூனியன் ஜாக்' கட்டப்பட்டுள்ளது. தேசாதிபதி உத்தியோக உடையில் உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். சிறிது தூரத்தில் தளபதி வொன் டிறிபேக் கையிற் செய்திச் சுருளுடன் நிற்கிறார்.

பக்கத்திலுள்ள இலங்கைப் படத்திற் சில பகுதிகளை 'வாக்கிங் ஸ்டிக்'கினாற் சுட்டிக் காட்டிப் பேசுதல்.

நோத் : இலங்கையிலே கோட்டை இராச்சியமும் யாழ்ப்பாண இராச்சியமும் எமது கைக்கு வந்துவிட்டன. கண்டி இராச்சியத்தையும் பிடித்துவிட்டால் எமக்கு எதுவித இடர்ப்பாடும் இருக்காது. கண்டியைப் பிடிக்க ஏற்கனவே ஒரு படை அனுப்பியிருக்கிறேன். இன்று முடிவு தெரியும்.

டிறிபேக் : தேசாதிபதி அவர்களே! கண்டியை நாங்கள் பிடிப்பது அவ்வளவு சுலபமாகத் தோன்றவில்லை. கண்டியரசனுக்குப் பண்டாரவன்னியன் படைத்துணையனுப்பியிருக்கிறான்.

நோத் : என்ன! எமது யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் கீழுள்ள வன்னி அரசன்தானே பண்டாரவன்னியன்? அவன் எங்களுக்கெதிராகப் படையனுப்பியிருக்கின்றானா?

டிறிபேக் : ஆம் பிரபு, அந்தப் பண்டாரவன்னியன்தான் படை அனுப்பியிருக்கிறான்.

நோத் : ஒரு சிற்றரசனின் படைக்கு நாம் பயந்து நடுங்க வேண்டுமா?

டிறிபேக் : பண்டாரவன்னியனைச் சிற்றரசன் என்று அசட்டை செய்யமுடியாது. ஈழத்தின் வட பகுதியில் மிகப் பரந்த பிரதேசமாக மிளிர்வது வன்னிநாடு. அதன் அரசனாகத் திகழ்பவன் பண்டாரவன்னியன். வன்னிநாடு பெயரளவில் எமக்குக் கீழுள்ளதே தவிர நடைமுறையில் பண்டாரவன்னியனே ஆள்கிறான்.

நோத் : அப்படியானால் பண்டாரவன்னியன் கப்பஞ் செலுத்துவதில்லையா?

டிறிபேக் : அப்படி அவன் பரம்பரையிலேயே இல்லையாம்.

நோத் : கப்டன்! உங்களுக்கு வெட்கமில்லை? கறுத்தப் பயல் ஒருவன் கப்பங் கட்ட மாட்டானாம்; ஆங்கில இராச்சியத்திற்கே அவமானம் கப்டன்!

டிறிபேக் : Your Honour.

நோத் : முல்லைத்தீவிலே கோட்டை ஒன்றைக் கட்ட ஏற்பாடு செய். ஆயுதங்களையும், பீரங்கிகளையும் நிறைத்து வை. ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடைபெறட்டும். பண்டாரவன்னியனையும், கண்டியரசனையும் எமது காலடியில் விழச் செய்யலாம்? You understand?

டிறிபேக் : அப்படியே செய்கிறேன் பிரபு.

(தூதுவன் வருகிறான்)

தூதுவன் : தேசாதிபதி அவர்களே! கண்டியிலே நமது படை படுதோல்வி அடைந்துவிட்டது.

நோத் : என்ன? படுதோல்வியா?

டிறிபேக் : பிரபு, இன்னும் நாங்கள் பலப் பரீட்சை செய்வதாற் பயனில்லை. முதலில் நாங்கள் பண்டாரவன்னியனைத் தோற்கடிக்கவேண்டும்.

நோத் ; அதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்?

டிறிபேக் : படை பலத்தாற் பயனில்லையாயின் மூளைப் பலத்தையும் பிரயோகிக்கவேண்டும்.

நோத் : எங்கே, உனது திட்டத்தைச் சொல்பார்க்கலாம்.

டிறிபேக் : வன்னி அரசர்களுக்கு மத்தியிலே பகையை வளர்த்துவிட வேண்டும். சூழ்ச்சியாலே பிரித்துவிட்டு நீதிபதிகளாக நாம் போவோம்.

நோத் : சபாஷ் கப்டன்! எப்படி இத்திட்டத்தை நிறைவேற்றலாம் என்று சொல்.

டிறிபேக் : பிரபு! இப்பொழுது காக்கைவன்னியன் பண்டாரவன்னியனைப் பகைத்திருக்கிறான். இந்தப் பகையை வளர்த்து நமது காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளலாம்.

நோத் : அவனும் வன்னியன்தானே எமது எண்ணத்திற்கு இசைவானா?

டிறிபேக் : இணங்கச் செய்வதில்தான் எமது கெட்டித்தனம் தங்கியிருக்கிறது. காக்கைவன்னியனுக்கு ஆசையூட்டி வன்னிநாடு முழுவதும் அவனுக்குச் சொந்தம் என எப்படியும் அவனை நம்பச் செய்யவேண்டும்.

நோத் : கப்டன், நீ யுத்த வீரன் மாத்திரமல்ல மதிநுட்பம் வாய்ந்த மந்திரியுங்கூட.

டிறிபேக் : என்னை அதிகமாகப் புகழாதீர்கள். இத்தனைக்கும் நான் அருகதையற்றவன். ஏதோ பெரிய பிரித்தானிய மன்னரின் பிரஜை என்ற முறையில் மன்னருக்குச் செய்யவேண்டிய ஒரு தொண்டாக இதைக் கருதுகின்றேன். காக்கைவன்னியன் இப்பொழுது வருவான்.

(காக்கைவன்னியன் வருகிறான்)

காக். வன். : வணக்கம் தேசாதிபதி அவர்களே!

நோத் : வணக்கம் காக்கைவன்னியரே! தங்களைப்பற்றித் தான் இப்பொழுது பேசிக்கொண்டிருந்தோம். தங்கள் வரவு நல்வரவாகட்டும். தங்களின் சிநேகத்தை வேண்டி நிற்கிறோம்.

காக். வன். : ஆங்கிலப் பேரரசின் பிரதிநிதியாகிய தங்களின் சிநேகம் எனக்குக் கிடைப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன் பிரபு. என்னால் ஆகவேண்டியது யாதுமுண்டோ?

நோத் : என்ன இப்படிக் கேட்டுவிட்டீர்கள்? தங்களின் உதவியில்லாமல் நாங்கள் எப்படி இங்கு வாழமுடியும்?

டிறிபேக் : காக்கைவன்னிய பூபதியே! ஈழத்தின் வட பகுதியில் மிகப் பரந்த பிரதேசமாக மிளிர்வது தங்கள் வன்னிநாடு. இரண்டாயிரம் சதுரமைல் பரப்புள்ள வன்னிநாட்டில் சந்திரவன்னியன் பரம்பரையில் வந்தவர் தாங்கள்.

காக். வன். : ஆமாம்...ஆமாம் பிரபு.

டிறிபேக் : சந்திரவன்னியனின் நேரடியான வாரிசு என்ற முறையில் வன்னி நாடு முழுவதுமே தங்களுக்குச் சொந்தம்.

காக். வன். : அப்படியா!...... ஆமா...ஆமா... மறந்துவிட்டேன்.

டிறிபேக் : சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலை காரணமாக இந்தப்பரந்த பிரதேசத்தில் மிகச் சிறிய பகுதியையே தாங்கள் ஆளுகின்றீர்கள்.

காக். வன். : ஆமாம். பண்டாரவன்னியன் எனக்குச் சொந்தமான பிரதேசத்திற் பெரும்பகுதியை ஆள்கின்றான்.

டிறிபேக் : பார்த்தீர்களா? வன்னிநாட்டிற்கு உரிமையில்லாத பண்டாரவன்னியன் தங்களுக்குச் சொந்தமான பிரதேசத்திற் பெரும்பகுதியை ஆள்கின்றான்.

காக். வன். : ஆமாம்...ஆமாம்.

டிறிபேக் : தங்கள் உரிமையை நிலைநாட்டி வன்னிநாடு முழுவதற்கும் தாங்கள் அரசனாக வேண்டும்.

காக். வன். : ஆம். அதற்குத் தங்களின் உதவி தேவை;

டிறிபேக் : காக்கைவன்னிய பூபதி, இந்தச் சிறிய உதவியை நாங்கள் செய்யாதுவிட்டால் எமது சிநேகிதத்தாற் பயனென்ன? தாங்கள் 'ஆம்' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள். எங்கள் படை முழுவதும் தங்கள் சேவையில் நிற்கும்.

காக். வன். : தங்களின் மாபெரும் உதவிக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்?

டிறிபேக் : நண்பர்கள் பரஸ்பரம் உதவிசெய்வது சகசந் தானே! இதையெல்லாம் பெரிதுபடுத்திக் கூறவேண்டாம்.

காக். வன். : நன்றி. இனி நடக்கவேண்டியதைக் கவனிப்போம்.

நோத் : காக்கைவன்னியா, உன்னுடைய புத்திசாதுரியத்திலேதான் எல்லாந் தங்கியிருக்கிறது. எங்கள் உதவி எப்போதுமே உன் பக்கந்தான்.

காக். வன். : நன்றி, வருகிறேன்.

(காக்கைவன்னியன் போகிருன்)

நோத் : கப்டன் டிறிபேக், பண்டாரவன்னியனுக்கு ஓலை யனுப்பி அவனைத் தர்பாருக்கு வரவழைக்கலாமென எண்ணுகிறேன்.

டிறிபேக் : நல்ல யோசனை பிரபு. எமது எண்ணத்தை நயமாகவும், பயமாகவும் சொல்லிப்பார்க்கலாம்.

நோத் : அவன் எமக்குக்கீழ் கப்பஞ் செலுத்தி ஆளமறுத்தால் யுத்தம் எனப்பயமுறுத்தலாம்.

டிறிபேக் : ஆம் பிரபு, முடிந்தவரையில் முயன்றுபார்ப்போம். தாங்கள் கூறியபடி முல்லைத்தீவிலே கோட்டையொன்றைக் கட்டி முடித்தபின்னர்தான் பண்டாரவன்னியனை அழைக்கவேண்டும்.

நோத் : அதற்கான ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடைபெறட்டும்.

டிறிபேக் : உத்தரவு பிரபு. முல்லைத்தீவிலே கோட்டையொன்றைக் கட்டிப் பீரங்கிகளை நிறைத்து வைக்கிறேன். பண்டாரவன்னியனைப் பயந்து நடுங்கிச் சரணடையச் செய்யவோம்.

திரை

**

காட்சி 7

காக்கைவன்னியனது அரண்மனைப் பூங்கா.

பலவிதமான மலர்ச் செடிகள். முல்லைச் செடியருகில் அமைக்கப்பட்ட செயற்கை ஆசனம் ஒன்றிற் காக்கை வன்னியன் அமர்ந்தபடி சிந்திக்கிருன்.

காக்கைவன்னியன் : (தனக்குள்) நல்லநாச்சன்... என்ன அழகான பெயர். வார்த்தெடுத்த சொர்ண விக்கிரகம் அவள். மேகக் கூந்தல்; மின்னல் இடை; மாம் பழக் கன்னம்; கவிபாடும் கண்கள்; அரிசிப் பல்வரிசை; குமிழ் மூக்கு; கொவ்வை அதரம், அவள் ஒரு அழகான பூஞ்சோலை. அவளை மட்டும் அடைந்துவிட்டால்...,

இதில் என்ன சந்தேகம்? எனக்கென்ன அழகில்லையா? அந்தஸ்தில்லையா? எந்தப் பெண்தான் என்னைத் திருமணஞ் செய்யச் சம்மதிக்கமாட்டாள். நல்லநாச்சன் எனது இதய ராணி....நான்? வன்னிநாடு முழுவதற்கும் ஏகச் சக்கரவர்த்தி... வெள்ளையருடன் சேர்ந்தாலும் முழு இராச்சியத்தையும் பெறலாம். ஆனுல் இதயத்தைப் பறித்த எழிலரசியைப் பெறலாமா?

(தனது மார்பிற் தட்டி உரத்து) அடே காக்கை வன்னியா! நீதான் இந்த வன்னிநாட்டின் ஏகச் சக்கரவர்த்தி.

(அதிகாரி வருகிருன்)

அதிகாரி : மகாராஜா, எங்கேயெல்லாம் உங்களைத் தேடுவது?

காக். வன். : போன விஷயம் காயா? பழமா?

அதிகாரி : இரண்டுமில்லை.

காக். வன். : என்ன அதிகாரி, நடந்ததைச் சொல் சீக்கிரம். நல்லநாச்சன் என்ற அழகுச் சிலை என்னைத் திருமணஞ் செய்ய மறுத்துவிட்டாளா?

அதிகாரி : அவசரப்படக் கூடாது. பண்டாரவன்னியனிடம் நாசுக்காக விஷயத்தை வெளியிட்டேன்.

காக். வன். : என்ன சொன்னார்?

அதிகாரி : விருப்பம் இல்லாமலில்லை. தங்கையைக் கேட்டுத்தான் பதில் கூறுவாராம்.

காக். வன். : தங்கை என்ன சீமையிலா இருக்கிறாள்? உடனே முடிவைக் கேட்டுத் தெரிவித்திருக்கலாம் தானே!

அதிகாரி : மகாராஜா. இது திருமண விஷயம்; சட்புட்டென்று பேசிமுடிக்க முடியாது. அப்படிச் செய்வதும் முறையில்லை. ஆறஅமர ஆலோசித்துத்தானே முடிவு கூறவேண்டும். சுமுகமான பதில் கிடைக்குமென்றே நம்புகின்றேன்.

காக். வன். : அதிகாரி, என்னுடைய நிலை உனக்குத் தெரியும். உண்ணும் உணவு, பருகும் பால், தின்னும் வெற்றிலை - அனைத்திலும் அவளேதான்.... அவளில்லாமல் அரைக் கணமும் என்னால் உயிர்வாழ முடியாது.

அதிகாரி : அப்படியென்றால் நான் ஒன்று கூறுகின்றேன் செய்கிறீர்களா?

காக். வன். : ஒன்றல்ல, ஒன்பதினாயிரம் சொல்; ஒரு நொடியில் செய்கிறேன். நந்திக் கடலைத் தூர்த்து நந்தவனமாக்க வேண்டுமா? மலையைக் குடைந்து மடுவாக்கி அதில் ஓடம் விடவேண்டுமா?

அதிகாரி : இப்போதைக்கு இவையொன்றும் வேண்டாம்; பண்டாரவன்னியன் அரண்மனைப் பூங்காவிற்குப் போகவேண்டும். மல்லிகைச் செடியருகில் முல்லைக் கொடிபோன்ற நல்லநாச்சனைக் காணலாம். முதலில் ஏதிலார்போலப் பொது நோக்கு... பிறகு காதல்....

காக். வன். : நல்ல உபாயந்தான்... ஆனால், கொஞ்சம் பயமாகவிருக்கிறது அனுமதியில்லாமல் அயலவர் பூங்காவில் நுழைவதற்கு...

அதிகாரி : அஞ்சா நெஞ்சம் வேண்டும். மானைத் துரத்தி வந்ததாக அல்லது யானையைத் தேடிவந்ததாக ஒரு சாட்டுக்கூற முடியாதா?

காக். வன். : எதுக்கும் நீயும் எனக்குத் துணையாக வரவேண்டும்.

அதிகாரி : வருவேன், ஆனால், நந்தவனத்திற்கு வெளியே தான்நிற்பேன். மிகுதி உங்கள் பொறுப்பு. அவள் உள்ளத்தை மட்டும் கவர்ந்துவிட்டால், வன்னி இராச்சியம் முழுவதற்கும் தாங்களே ஏகச்சக்கரவர்த்தி.

காக் வன். : சரியான திட்டம்...... இதன்படியே செய்வேன்.

திரை

காட்சி 8

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனையைச் சார்ந்த நந்த வனம். இளவரசி நல்லநாச்சன் ஒரு கிளியை வைத்துக் கொண்டு அதற்குப் பேச்சுப் பழக்குகிறுள். அவள் புவி யழகன் என்று சொல்லக் **கிளி அதைச்** சொல்கிறது. பண் டாரவன்னியன் வருவதைக் கண்டவுடன் கிளியின் வாயைப் பொத்துகிறுள்.

பண். வன். ; தங்காய்! உன்னிடம் சில விஷயங்கள் பேச வேண்டும்.

நல். நாச். : என்ன அண்ணு, அப்படி ஒருநாளும் இல்லாத இரகசியம் இன்றைக்கு.

பண். வன். : தங்காய், உனக்கு வயதுவந்துவிட்டது. உனது திருமணத்தைக் கண்ணுரக் காணவேண்டு மென்று அம்மாவும் நானும் ஆசைப்படுகின்றேம்.

பெரு**வன்னிச்சி** : ஆம் மகளே, அண்ணு சொல்வதுபோல எங்கள் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்ய நீ உதவ வேண்டும்.

நல். **நாச்** : அண்ணு, அம்மா, இதற்கேன் இவ்வளவு அவ சரம்?

பெருவன். : பருவத்தே பயிர் செய்யவேண்டும். அதற் காகத்தான் நாங்கள் அவசரப்படுகின்றேம்.

பண். வன். : மறுக்காதே தங்காய்! எனது ஆசைக் கனவு கள் இரண்டு. ஒன்று வன்னிநாட்டின் சுதந்திரம்....

நல். நாச் : மற்றது?

பண். வன் : அருமைத் தங்கையின் நல்வாழ்வு! இவை யிரண்டையும் நான் கண்ணுரக் காணவேண்டும்.

பெருவன். : எனது ஆசையும் அதுதான் மகளே. அண் ணனின் சொல்லைத் தட்டாதே!

நல். நாச். : ஏன் இப்படியெல்லாம் கூறுகின்றீர்கள். நான் இப்பொழுது நல்லாக வாழவில்லையா?

பெருவன். : இல்லையென்று சொல்லவில்லை. உன் அப்பா இருந்து உன் நல்வாழ்க்கையைக் காணக் கொடுத்து வைக்காமற் போய்விட்டார். உனது அண்ணன் தந் தையைப்போலவே உன்னைக் காப்பாற்றிஞன்.

பண். வன். : நீ குடியும் குடித்தனமுமாக வாழ்வதைக் காணவேண்டுமென்று நானும் அம்மாவும் ஆசைப்படு கின்றேம். நீயே மனதுக்குகந்த மணாளனைத் தேர்ந் தெடுக்கலாம். உன் மனதில் யாரையாவது நினைத்து வைத்திருந்தால் சொல்.

பெருவன் : ஆம் மகளே, நாம் விரும்புவதெல்லாம் உனது நல்வாழ்வைத்தான்.

நல். நாச். ; (ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்க) அண்ணு, சிறு வயது தொடக்கம் எனக்குத் தந்தைபோல் ஆதரவு காட்டினீர்கள்.

பண். வன். : சொல் தங்காய்.

நல். நாச். நான் ஒருவரை மனதார நேசிக்கிறேன். சொன்னுல் கோபிக்கமாட்டீர்களே?

பண். வன். : சொல் தங்காய்; நான் ஏன் கோபிக்கவேண் டும்?

நல். நாச். : அண்ணு!

பண். வன். : தயங்காதே சொல்.

நல். நாச்; எனக்குத் தமிழ் கற்றுக்கொடுத்தாரே புலவர் அவரை நான் மனதார.......

பண். வன். : என்ன? அந்த ஏழைப் புலவனையா? பாராள்வோன் தங்கை வாள் பிடிக்கத் தெரியாதவனையா காதலிப்பது? முடியாது! இதற்கு நான் சம்மதிக்கவே முடியாது. எமது குலம், அந்தஸ்து அத்தனையையும்விட்டுச் சாதாரண புலவனையா காதலிக்கிறாய்? வெட்கம்! அரசபரம்பரைக்கே அவமானம்! (வாளை உருவி) எங்கே அவன்?

நல். நாச். : (பண்டாரவன்னியனின் கையைப் பிடித்து) அண்ணா, அவரையொன்றுஞ் செய்யாதீர்கள். அவர் குற்றமற்றவர். இதோ குற்றவாளி உங்கள் முன்னிலையில் நிற்கிறாள். இவளை உங்கள் வாளுக்கு இரையாக்குங்கள்.

பெரு. வன். : வேண்டாம் மகளே. அண்ணனின் விருப்பத்திற்கு எதிராக நடவாதே!

பண். வன். : (வாளைத் தரையிற் போட்டுக் கண்ணீர் வடித்து) தங்காய், என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்? உன்னை மன்றாடிக் கேட்கிறேன். குலத்துக் கீனமான செயலைச் செய்யாதே!

பெருவன். : அண்ணனின் மனதைப் புண்படுத்தாதே. அரசகுலத்துப் பெண் ஓர் இளவரசனைத் திருமணம் செய்வதுதான் முறையானது.

நல். நாச். : அம்மா குலத்திற்கீனமான எதையும் நான் செய்யவில்லை. அவரைப் பார்க்கும்போது அவர் முகத்தில் மன்னனுக்குரிய தேஜஸ் தென்படுகின்றது. ஏழைப் புலவனென்று ஏளனஞ் செய்யாதீர்கள்.

பண். வன். : மன்னர்க்குரிய தேஜஸ் இருந்தாற்போதுமா? உண்மையில் அவன் பாடம் சொல்லித் தரும் புலவன்தானே? வன்னிநாட்டு இளவரசி வீரமன்னன் ஒருவனையல்லவா மணஞ் செய்யவேண்டும்!

நல். நாச். : அண்ணா, அம்மா, உங்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக நான் அவரைத் திருமணஞ் செய்யவில்லை. நான் என்றும் கன்னியாகவே இருப்பேன்.

பண். வன். : கன்னியாகவா? தங்காய், உனது முடிவை மாற்றவேமாட்டாயா?

நல். நாச். : பொறுத்தருளவேண்டும் அண்ணா. கற்புள்ள பெண் தன் இதயத்தில் ஒருவருக்குத்தான் இடமளிக்க முடியும்.

பெருவன். : பிடிவாதம் வேண்டாம் மகளே. தீரச் சிந்தித்து நல்ல முடிவுக்கு வா.

பண். வன். : இப்பொழுது நீயிருக்கும் நிலையில் நான் எதையும் வற்புறுத்தவில்லை. உனது முடிவை நன்கு ஆலோசித்தபின் கூறு.

(பண்டாரவன்னியனும் பெருவன்னிச்சியும் போகின்றனர். நல்லநாச்சன் சோகமே வடிவெடுத்தவளாய்க் காணப்படுகின்றாள். பின்னணியிற் சோக இசை.)

(புலவர் புவியழகன் வருகிறார்)

புவியழ. : இளவரசி, இங்கு நடைபெற்ற அத்தனையும் செவியுற்றேன். முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படுவது கூடாது என்றேன்; தாங்கள் கேட்கவில்லை. பாராள்வோன் தங்கை பேரறியாப் புலவனைக் காதலிப்பது தவறு என்றேன்; அதையும் தாங்கள் கேட்கவில்லை.

நல். நாச். : அத்தான்!

புவியழ. : என்னை அத்தான் என்று அழையாதீர்கள். தமயனார் விருப்பப்படி ஓர் இளவரசரைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ளுங்கள்.

நல். நாச். : நிறுத்துங்கள்! பெண்ணின் இதயத்தை நினைத்த பக்கமெல்லாம் திருப்பிவிடலாம் என்று நினைக்காதீர்கள். எனது இதயத்தில் ஒருவருக்குத்தான் இடமுண்டு.

புவியழ. : இது ஏட்டுப் படிப்பு இளவரசி. இதற்கும் வாழ்க்கைக்கும் எதுவித தொடர்புமில்லை.

நல். நாச். : இதைத்தானா இத்தனை நாளும் சொல்லிக் கொடுத்தீர்கள் அத்தான். அறியாமையினாலே தங்கள் மீது ஆசையை வளர்த்ததற்காக என்னை மன்னித்து விடுங்கள். ஒன்று மாத்திரம் கூறுகின்றேன்; தமயனார் எதிர்க்கலாம். ஆனால் தங்கள் உருவத்தை என் மனத் திரையிலிருந்து அகற்றவே முடியாது. திருமணத்திற்குத் தடைவிதிக்கலாமேயன்றி இதயத்தைக் கவர்ந்தவரை மனதில் வைத்துப் பூசிக்க எத் தடையும் விதிக்கமுடியாது.

புவியழ. : வீணாகத் தங்கள் வாழ்க்கையைப் பாழாக்க வேண்டாம். இப்பொழுது ஒன்றுங் கெட்டுப்போக வில்லை. தங்கள் முடிவை மாற்றிக்கொள்ளுங்கள்.

நல். நாச். : முடிவை மாற்றுவது முடியாத காரியம். தாங்கள் அதற்காக வருத்தப்படவேண்டாம்.

புவியழ. : இளவரசி, நான் எப்படி வருத்தப்படாமலிருக்க முடியும்? எனது வருகையால், தங்கள் வாழ்வு பாழடைந்ததென்றால் அந்தப் பழி என்னைத்தானே சாரும்.

நல். நாச். : அப்படியொன்றும் வராது; தாங்கள் சுகமாக வாழலாம். வன்னிமண்ணின்மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். உலகுள்ளளவும் எமது காதல் நிலைத்திருக்கும்.

(காக்கைவன்னியன் வருகிறான்)

காக். வன். : ஹக்......ஹக்......ஹா... வன்னிநாட்டு இளவரசி வழிப்போக்கனுடன் காதல்! விந்தையிலும் விந்தைதான்! வாளெடுக்கத் தெரியாதவன் வன்னிச்சியைக் காதலிக்கிறான். வையகம் உள்ளளவும் அவர்கள் காதல் நிலைத்திருக்குமாம். (புவியழகனைப் பார்த்து) போரினைப் பாடிய புறநானூறு உனக்கு மனப்பாடமாக இருப்பதால் புவியாள்வோன் தங்கை உன்து உடமையாகிவிட மாட்டாள். வீரமிருந்தால், நெஞ்சிலே துணிவும் தோளிலே வலுவுமிருந்தால் என்னுடன் போர் செய்ய வா.

(வாளை உருவுகின்றான்)

புவியழ. : காக்கைவன்னியா, வாள் பிடித்தவன் எல்லாம் வன்னியன் ஆகிவிடமாட்டான். (காக்கைவனியனின் கையிலே தட்ட வாள் விழுந்துவிடுகின்றது. தன் உடைக்குள் மறைத்து வைத்திருந்த வாளை எடுத்து) இப்பொழுது காட்டு உன் வீரத்தை.

(காக்கைவன்னியன் கீழே விழுந்த வாளைக் குனிந்து எடுக்கிறான். சண்டை நடைபெறுகிறது)

புவியழ. : இப்பொழுது தெரிகிறதா? வழிப்போக்கனைப் பற்றி?

காக். வன். : அற்ப பதரே! உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்.

(சண்டை நடைபெறுகிறது. பண்டாரவன்னியன் மறைந்திருந்து அவதானிக்கிறான்.)

பண். வன். : (முன்வந்து தனக்குள்) புலவர் புவியழகன்! உண்மையில் இவன் ஒரு அரசகுமாரனாகத்தானிருக்க வேண்டும். சாதாரண புலவன் இப்படிச் சண்டை செய்யமுடியாது.

(சண்டையில் காக்கைவன்னியன் வீழ்ந்துவிடுகின்றான். சண்டை நடந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது புலவர் வேஷம் கலைய அரச உடை தெரிகிறது.)

பண். வன். : (கிட்டச் சென்று) யார் தாங்கள்? ஏன் இந்த வேஷம்?

புவியழ. : நான் நுவரவன்னியனின் மகன் குமாரசிங்க வன்னியன்.

பண். வன். : (அவனைக் கட்டித் தழுவி) அப்படியா? இது வரை எமக்குத் தெரியாமற் போய்விட்டது. விழாவிலே உன்னை முதன் முதல் சந்தித்தபோது நீ ஓர் அரச குமாரனாயிருப்பாயோ என்றுதான் சந்தேகித்தோம். நானும் உனது தந்தையும் பாலிய நண்பர்கள். உன்னைப்பற்றியெல்லாம் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மிக்க மகிழ்ச்சி! தங்காய், இங்கே வா அம்மா.

நல். நாச். : (நாணத்துடன்) என்னண்ணா?

பண். வன். : யாரென்று தெரியுமுன்பே உங்கள் இதயங்கள் ஒன்றுபட்டுவிட்டன. இதுதான் தெய்வீகக் காதல். இனி எனக்கு எதுவித ஆட்சேபனையுமில்லை. (இருவரின் கைகளையும் பிடித்து ஒன்றாகச் சேர்க்கின்றான்) வாருங்கள்; உங்கள் திருமணத்தைச் சிறப்புடன் நிறைவேற்றி வைப்பேன்.

(மூவரும் போகின்றனர். காக்கைவன்னியன் மிகவும் வருத்தத்துடன் எழுகின்றான்.)

காக். வன். : (முனகிக்கொண்டு) புலவனாயிருக்கின்றானே என்று விரட்டிப் பார்த்தேன். அவன் புலிபோலப் பாய்ந்து என்னை வீழ்த்திவிட்டான். இவையெல்லாம் பண்டாரவன்னியனின் சூழ்ச்சிதான். (நெடுமூச்சுவிட்டு) எனது எண்ணம் மண்ணாகிவிட்டது. காதல் நிறைவேறவில்லை. இனி... வெள்ளையர் பக்கம் சேர்ந்து பண்டாரவன்னியனைத் தொலைக்க வேண்டும். (உரத்து) பண்டாரவன்னியா! உனது வாழ்வு அஸ்தமிக்கப் போகிறதடா. இன்றே போகிறேன் வெள்ளையரிடம். ஹக்...ஹக்...ஹா! காக்கைவன்னியா, நீதான் இந்த நாட்டின் ஏகச்சக்கரவர்த்தி. ஹக்...ஹா...ஹா.

திரை

★★

காட்சி 9

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனை. பண்டாரவன்னியன், கைலாயவன்னியன், பெரியமெயினார் என்போர் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

பெரி மெயி. : அண்ணா, ஆங்கிலத் தூதுவன் ஒருவன் வருகிறான்.

தூதுவன் : மகாராஜா, தளபதி யுவெல் ஓலை தந்திருக்கிறார்.

பண். வன். : தம்பி, கைலாயவன்னியா! ஓலையை வாங்கி வாசி.

கை. வன். : (ஓலையை வாங்கி) மதிப்பிற்குரிய பண்டார வன்னியனுக்கு, மாட்சிமை தங்கிய தேசாதிபதி நோத்தின் தளபதி வரையும் நிருபம்: இலங்கையிலிருந்த டச்சுப் பிரதேசங்கள் பிரித்தானிய ஆட்சிக்குட்பட்ட நாள் தொடக்கம் வன்னிஇராச்சியமும் எமது ஆங்கிலப் பேரரசின் கீழ் வந்ததைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். வன்னியரின் பரம்பரை வழக்கப்படி யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் தர்பாருக்கு வரக் கடமைப்பட்டுள்ளீர்கள். வழக்கம்போல வன்னியருக்குரிய சகல வரிசை வாத்தியங்களுடனும் வரவேற்கப்படுவீர்கள்.

பண். வன். : (ஓலையைப் பறித்து) தர்பார்... அதற்கு நான் போகவேண்டும்? பிழைக்கவந்த வெள்ளையருக்கு இவ்வளவு அதிகாரம்!

கை. வன். : அண்ணா, அவசரப்படுவது அவ்வளவு நல்லதல்ல. தகுந்த மரியாதையுடன் அழைக்கப்படும் பட்சத்தில் தர்பாருக்குப் போவதில் எதுவித தவறுமில்லை.

பண். வன். : தூதரே! நீர் போகலாம். பதில் அறிவிக்கப்படும் என உமது தளபதிக்குக் கூறும்.

(தூதுவன் போகிறான்)

பெரி. மெயி. : அண்ணா, தர்பாருக்குப் போவதுதான் நல்லது. பிரித்தானியப் பேரரசை நாம் ஏன் வீணிற் பகைக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு உலகத்தில் எல்லாப் பாகங்களிலும் இராச்சியம் உண்டு.

கை. வன். : அவர்களிடம் பயிற்றப்பட்ட நல்ல படையுண்டு. நவீன போர்க் கருவிகள் உண்டு. துப்பாக்கியும் பீரங்கியும் ஏராளமாக உண்டு.

பண். வன். : ஹக்...ஹக்...ஹா... அப்படியென்றால் அவர்களுக்குப் பயந்து நடுங்கிக் குற்றேவல் புரியவேண்டுமென்று சொல்கிறீர்களா?

கை. வன். : இல்லை அண்ணா, அப்படி அஞ்சவேண்டிய அவசியம் எமக்கில்லை. எனினும் யுத்தத்தைத் தவிர்க்கும் முறையில் நாம் நடந்துகொண்டால் நமக்கும் நமது நாட்டிற்கும் நன்மையுண்டு.

பெரி. மெயி : ஆங்கிலேயர் ஏற்கனவே முல்லைத்தீவிலே கோட்டையொன்றைக் கட்டிவிட்டனர். துப்பாக்கிகளையும் பீரங்கிகளையும் நிரப்பி வைத்திருப்பர். பல போர்முனைகளைக் கண்ட போர்வீரரை நிறுத்தி வைத்திருப்பர்.

பண். வன். : (கோபத்துடன்) நிறுத்து வன்னியரின் வீரத்திற்கும், தன்மானத்திற்கும் ஒவ்வாத வகையில் அந்நியரின் வீரத்தைப் புகழ்கிறீர்கள். உங்களால் வன்னியர் பரம்பரைக்கே களங்கம்.

கை. வன். : அண்ணா, நமது எதிரிகளின் திறமையையும், அவர்களுக்குச் சாதகமான சூழ்நிலையையும் நாம் நன்றாக அறிந்திருந்தால்தான் அவர்களுடன் நாம் வெற்றிகரமாகப் போர் புரியலாம்.

பண். வன். : அவர்களின் வீரத்தையும், வாய்ப்பையுங் கண்டு நாம் தாழ்வு மனப்பான்மைகொள்ளக்கூடாது.

கை. வன். : நாம் தாழ்வுணர்ச்சியுடன் பேசவில்லை அண்ணா, சமாதானமாக் வாழவழியிருந்தால் அதைப் பின்பற்றுவதே நாட்டுக்கு நல்லது. தவிர, காக்கை வன்னியன் வெள்ளையர் பக்கஞ் சேர்ந்திருக்கிறான். அவனின் குட்டை வெளிப்படுத்தவேனும் தங்கள் விஜயம் பயன்படலாம்.

பெரி. மெயி. : எதற்கும் முன்னேற்பாட்டுடன் - படையுடன் - போவதுதான் நல்லது.

பண். வன். : பெரியமெயினார்! தர்பாருக்குப் போகப் படைகளை ஆயத்தம் செய்.

பெரி. மெயி. : உத்தரவு அண்ணா.

திரை

**

காட்சி 10

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கோட்டையில் லெப்டினன்ட் யுவெலின் மண்டபம். சுவரில் பிரித்தானிய அரச சின்னம் (Lion and the Unicorn). நடுவில் உயர்ந்த பீடமும், பக்கங்களில் உயரம் குறைந்த பீடங்களும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. நடுவில் உள்ள பீடத்தில் யுவெல் கம்பீரமாக அமர்ந்திருக்கிறார். அவருக்கு முன் பாண்ட் வாத்தியக்காரர் நிற்கின்றனர். பண்டாரவன்னியன் வருவதைக் கண்டவுடன் யுவெல் சைகை செய்கிறான் வாத்தியம் முழங்குகின்றது. யுவெல் பேசத் தொடங்க வாத்திய ஓசை நிற்கிறது.

யுவெல் : கமோன், வாங்க வன்னித் தலைவரே! Sit down. தவிர்க்கமுடியாத ஜோலிகளினால் தங்களை ஏற்கனவே அழைக்கவில்லை.

பண். வன். : அதனாலென்ன? இப்பொழுது விஷயத்தைச் சொன்னாற் போதும்.

யுவெல் : கரிக்கட்டுமூலையையும், முல்லைத்தீவையும் நாங்கள் காக்கைவன்னியனிடம் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தினாற் பெற்றுக்கொண்டோம்.

பண். வன். : அப்படியென்றால்?

யுவெல் : யாழ்ப்பாண இராச்சியமும், வன்னி இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியும் எமது ஆணைக்குள் வந்துவிட்டன என்பதுதான் அர்த்தம். எல்லோருமே ஆங்கில ஆட்சிக்கு அடிபணியும்போது நீங்கள் மாத்திரம்?

பண். வன். : பணிந்து வாழ்ந்து பழக்கமில்லை.

யுவெல் : ஆணவமான பதில்.

பண். வன். : அது எங்கள் பிறவிக் குணம்.

யுவெல் : பெருந்தவறு செய்கிறீர்.

பண். வன். : தவறுக்குப் பதில் சொல்லச் சக்தியுண்டு.

யுவெல் : பண்டாரவன்னியா! பகற் கனவு காண்கிருய்.

பண். வன். : கனவு காண்பவர் நீர்தான்.

யுவெல் : ஆங்கிலேயரை எதிர்த்தால்...?

பண். வன். : அழிவு அல்லது வாழ்வுதானே!

யுவெல் : அதிக நாளில்லை அந்த முடிவிற்கு!

பண். வன். : முடிவு எதுவானுலென்ன? வெற்றி அல்லது வீரசுவர்க்கம்.

யுவெல் : விதியுடன் விளையாடுகிறீர்!

பண். வன். : உங்கள் விதியை நிர்ணயிக்கும் காலம் நெருங்கிவிட்டது.

யுவெல் ; பண்டாரவன்னியா! பின்னுக்கு வருவதைச் சிந்தித்துப் பார். அடங்கி வாழ்ந்தால் அரச பதவி நிலைக்கும், இல்லையேல்?

பண் வன். : அடங்கிவாழ்ந்து அரசோச்சுவதைவிட எம் உடம்பைவிட்டு உயிர்போவதே மேல் என்று நினைக்கிறோம்.

யுவெல் : கொடுக்கவேண்டிய வரி?

பண். வன் : வரியென்ற வார்த்தைக்கே இடமில்லை. பகுதிப் பணம் செலுத்தியாள்பவன் பண்டாரவன்னியன் அல்லன். அந்நியருக்கு அடிபணிந்து ஆட்சிபுரிய நாங்கள் அடிமைகள் அல்ல. உங்களுக்கென்ன அதிகாரமிருக்கிறது எங்களிடம் வரி கேட்க?

யுவெல் : அதிகாரம் பெற்றிருக்கிறோம் ஏமியன் உடன்படிக்கையின்படி இலங்கை முழுவதும் எங்களுக்குச் சொந்தம்.

பண். வன். : ஏமியன் உடன்படிக்கையில் நாமெல்லாம் கையொப்பமிட்டோமா? எங்கேயோ நடந்த ஏமியன் உடன்படிக்கைக்கு இங்கே சொந்தங் கொண்டாடுகிறீர்களே?

யுவெல் : இருக்கட்டும் அப்படியென்றால் கரிக்கட்டுமூலையைக் கொள்ளையடித்தீராமே... அது...

பண். வன். : கொள்ளையடிக்கவில்லை. நாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்துத் தவறு செய்த துரோகிகளைத் தண்டித்தோம்.

யுவெல் : எது தவறு?

பண். வன். : கடை வைத்துப் பிழைக்கக் கறுவாவும், கராம்பும் வாங்க வந்த இனத்திற்குக் கரிக்கட்டுமூலையையும், முல்லைத்தீவையும் பங்கிட்டுக் கொடுக்க முனைந்து நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்த அயோக்கியரை இந்த மட்டும் விட்டுவைத்தது அவர்களும் எங்கள் இனம் என்ற ஒரே காரணத்தால்!

யுவெல் : கதையளக்க வேண்டாம்; கப்பஞ் செலுத்த மறுத்தால் கவலைப்பட நேரிடும்.

பண். வன். : வன்னிநாட்டின் சக்தி, வந்தவர்களாகிய உங்களுக்குத் தெரியாது. வன்னிநாடு அந்நியரை அகற்றவே பிறந்தது. அதற்கே உயிர் வாழ்கின்றது. வன்னியர் கடமைக்காக இரத்தஞ் சிந்தச் சித்தமாயிருக்கின்றனர்.

யுவெல் : பண்டாரவன்னியா! நீ பரிதவிக்கப்போகிறாய்.

பண். வன். : அதைப்பற்றிய அக்கறை தங்களுக்கு வேண்டாம்.

யுவெல் : அகில இலங்கையும் எமது ஆதிக்கத்திலிருக்க அர்த்தமில்லாது அகங்காரம் கொள்ளும் நீங்கள் அழிக்கப்படுவீர்கள்.

பண் வன் : அதை நீங்கள் இப்பொழுதே அனுபவிக்கப் போகிறீர்கள். கடைக்கார இனம் கப்பங் கேட்க முடியாது அண்டிப் பிழைக்க வந்த அந்நியர் ஆட்சி செலுத்தமுடியாது. படுகளத்தில் போர் மூண்டு பிணக் குவியல் பெருமலையாய்க் குவிந்தாலும் கடுகளவும் இடங் கொடாதவன் பண்டாரவன்னியன்.

யுவெல் : பண்டாரவன்னியா! கண்மூடித்தனமாகப் பேசிக் கஷ்டப் படப்போகிறாய், நீ எவ்வளவு வீரனாக இருந்தாலும் வரலாற்று ஏடுகளைப் புரட்டிப்பார். ஆங்கில ஆட்சியை எதிர்த்த அத்தனை நாடுகளும் அழிக்கப் பட்டுவிட்டன. இந் நிலையில் இந்தச் சின்னஞ் சிறிய வன்னிநாடு மாத்திரம் பிரித்தானிய சம்ராச்சியத்தை எதிர்த்தால்...

பண். வன். : அப்படியொன்றுங் கெட்டுவிடாது. கண்டியிலே மாட்சிமை தங்கிய தேசாதிபதியின் படை மண்ணோடு மண்ணானதை அறிவோம். ஏகாதிபத்திய வெறிக்கு எப்பொழுதுமே வெற்றிகிடைக்காது என்

பதற்கு இது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. தலை வணங்காது தன்மானங் காத்த வன்னித் தமிழர் பரம்பரையில் வந்தவர் நாம். வந்தவருக்கு ஏன் வணக்கஞ் செலுத்தவேண்டும்?

யுவெல் : இனி, வன்னிநாடு அழியும்வரை போர்க்களம் தான்.

பண். வன். : வெள்ளையனே! வெறும் பேச்சை நிறுத்து; எந்த ஜாதியாய் இருந்தாலும் வந்தவர்களை மரியாதை செய்து வான் புகழ் கொண்டது வன்னிநாடு. அதனால் சற்றுப் பொறுத்தோம். பொறுமையின் அருமையைப் புறக்கணித்தால் கருவறுக்கும்வரை கன்னித் தமிழ் வன்னிநாடு கண் விழித்திருக்கும்; வானமே இடிந்து தலையில் விழுந்தாலும், இந்த வையகமே திரண்டு எதிர்த்தாலும், மலை கலங்கினாலும் நிலை கலங்காத வன்னித் தமிழன் பண்டாரவன்னியனின் நாட்டுப்புனித மக்களிடம் துப்பாக்கிமுனையைக் காட்டிக் கலங்கவைக்கமுடியாது.

யுவெல் : அப்படியானால் முடிவு?

பண். வன். : முடியாது என்பதே.

யுவெல் : முடிவு அதுவானால் நீங்கள் போகலாம்.

பண். வன். : சந்தோஷம்!

(டிறிபேக்கின் முன்னேற்பாட்டின்படி வன்னித் தலைவர்களைக் கைதுசெய்ய முனைகின்றனர். குமாரசிங்க வன்னியன் சிறைப்பட ஏனையோர் தப்பிச்செல்கின்றனர்.)

காட்சி 11

முல்லைத்தீவுக் கோட்டை வாயில். பண்டாரவன்னியன், கைலாயவன்னியன், பெரியமெயினர் என்போர் போர்க்கோலத்துடன் நிற்கின்றனர்.

கை. வன். : அண்ணா, நாம் எதிர்பாராத விதமாக மைத்துனர் குமாரசிங்கவன்னியரை வெள்ளையர் சிறைப் படுத்திவிட்டனர்.

பண். வன். : ஆம், எதிர்பாராதவிதத்தில் மைத்துனர் சிறைப்பட்டுவிட்டார். குமுழமுனையில் முகாமிட்டிருந்த எமது யானைப்படை வருகிறது. (பின்னணியில் யானைப் படை, போர் வீரர் ஒலி) அதைக்கொண்டு அந்நியரின் சின்னமாகிய முல்லைத்தீவுக் கோட்டையைத் தகர்ப்போம்; அடிமைச் சின்னம் அகற்றப்பட்டு விட்டால் மைத்துனரை மீட்பது சுலபம்.

கை. வன். : ஆம் அண்ணா. முல்லைத்தீவுக் கோட்டையைத் தகர்த்தெறிந்து வெள்ளையருக்கு நல்லபாடம் கற்பிக்கலாம். எமது தோள்வலியால் ஆங்கிலேயரை அடி பணியச் செய்யலாம்.

பண். வன். : சுதந்திர வீரர்களே! சோதனைப் போர் தொடங்கிவிட்டது. உங்கள் வாள் வீச்சின் வேகம், வில்லின் நாதம், வேலின் பாய்ச்சல், ஈட்டியின் எதிர்ப்பு எதிரிகளை நடுங்கச் செய்யட்டும். துப்பாக்கியின் அலறலையும், பீரங்கியின் அதிர்ச்சியையும் துளைத்து முன்னேறுங்கள்!

(வன்னிப்படை வீரர் அணிவகுத்துச் செல்லுதல்)

பின்னணிப் பாட்டு:

வெற்றிவாள் வீரவாள் வெற்றிவாள்

வன்னிநாட்டு வீரர் நாங்கள்
மானங் காக்கும் போரிலே
அந்நியர்தம் கோட்டை தன்னை
அடியுடன் நொருக்கு வோம்
கன்னியான தமிழ ணங்கைக்
காக்கும் வீர வன்னியன்
சென்னியை வணங்கி வீரர்
சென்று போர் புரிகுவோம். (வெற்றி)

முல்லைத்தீவுக் கோட்டை தன்னை
முடியும் வரை தாக்கியே
தொல்லை தந்த வெள்ளையரைத்
துரத்தி வெற்றி பெறுகுவோம்
எல்லையில்லா வீரம் எங்கள்
இரத்த மதில் ஊறிடும்
நல்லநா ளதனில் இன்று
நாமும் போரை யாற்றுவோம். (வெற்றி)

கறுவா வாங்க வந்தவர்கள்
கப்ப மென்று கேட்கிறார்
சிறுமையுற்று வாழ நாங்கள்
சிறு நரியின் கூட்டமோ
பெருகு துன்பம் வந்தபோதும்
பெற்ற தாயைக் காத்திட
அருமை மைந்தர் போர்முனைக்கு
ஆர்ப்பரித்து ஏகு வோம். (வெற்றி)

வாளிருக்கு வேலி ருக்கு
வன்னி மன்னர் ஊட்டிய
பாழி லாச்சு தந்திர
உணர்ச்சி பொங்கி வழியுது
காலனுரின் இங்க ரரைக்
காண வேண்டி வந்துள
மேலே நாட்டு வாணிபரை
விரட்டியே அடக்கு வோம்.

(பலவிதமான யுத்த ஒலிகள்)

பெரி. மெயி. : அண்ணு, பகைவரின் முன்னணி தகர்ந்து நொருங்கிப் படைகள் பின்வாங்குகின்றன. நம்பி மாரின் கைவன்மை கடமையைச் செய்துவிட்டது. மைத்துனரை மீட்பதற்குப் படையொன்றை அனுப்ப வேண்டும்.

பண். வன். : ஆம், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி மைத்துனர் குமாரசிங்கவன்னியரை மீட்டுவிடுவோம். கைலாயவன்னியா! பெரும்படையுடன் சென்று குமாரசிங்கவன்னியனை மீட்டுவர ஆயத்தம் செய். நானும் வருகிறேன்.

கை. வன். : அண்ணு, தங்கள் இலட்சியத்தை நிறைவேற்றத் தம்பிமார் நாங்களிருக்கிறோம். தாங்களேன் வீணில் போருக்குச் செல்லவேண்டும்?

பண். வன். : சுத்த வீரனென்பவன் யுத்தமுனையில் முன்னின்றே போரிடுவான். பண்டாவன்னியன் தம்பிமாரைப் போர்க் களத்திற்கு அனுப்பிவிட்டுத் தான் மட்டும் பஞ்சணை மெத்தையிற் படுத்துறங்கிஞன் எனப் பகைவர் என்னைப் பழித்துரைக்க வேண்டாம். அதோ கப்டன் டிறிபேக் புறமுதுகு காட்டி ஓடுகின்ருர்.

(கப்டன் டிறிபேக் மீது வன்னி வீரனெருவன் ஈட்டி எறிய முனைகிருன். பண்டாரவன்னியன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்துகின்ருன்.)

நிறுத்து, போரிலே புறமுதுகு காட்டியோடும் தளபதிமீது ஈட்டியெறிவது அழகன்று.

ஆருயிரம் மைல் தூரத்துக் கப்பாலிருந்து இங்கு வந்த ஆங்கில ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் கூலிப்படையில் சேவை செய்யும் தளபதியே! உமது வீரத்தைப் பாராட்டுகின்றேன். ஒரு வீரன் கூடத் துணையின்றி ஒண்டியாய் நிராயுதபாணியாய்ப் போர்க்களத்தில் நிற்கும் உம்முடன் யுத்தஞ் செய்வது வன்னியர் வீரத்திற்கு அழகன்று. ஆகவே இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வருக.

டிறிபேக் : உமது நயவுரைக்கு நன்றி; போகிறேன்; திரும்பி வருவேனே தெரியாது.

திரை

* *

காட்சி 12

யாழ்ப்பாணக் கோட்டை. லெப்டினன்ட் புவெலின் மண்டபம். புவெல் ஆசனத்திலிருக்க டிறிபேக்கும், எட்வேட் மெட்சும் நிற்கின்றனர்.

டிறிபேக் : லெப்டினன்ட் புவெல் அவர்களே! முல்லைத்தீவில் எமது படை தோல்வியடைந்துவிட்டது. பண்டாரவன்னியன் முல்லைத்தீவுக் கோட்டையைத் தாக்கி எம்மைப் புறமுதுகு காட்டி ஓடச் செய்துவிட்டான்.

புவெல் : என்ன? பண்டாரவன்னியன் எங்கள் படையைத் தோற்கடித்துவிட்டானா? Shame, வெட்கமில்லை. பீரங்கியும், பெரிய படையும் தோல்வி! வாளும் வேலும் வெற்றி!!

டிறிபேக் : எதிர்பாராத தாக்குதல் பிரபு. முல்லைத்தீவில் எமது படைப்பலம் போதாது பிரபு. தவிர, வன்னி நாட்டு வீரர் அத்தனைபேருமே சுதந்திர உணர்ச்சியுடையவர்கள். எமது படை கூலிக்கு மாரடிக்கும் கூட்டம்தானே.

புவெல் : அப்படியானால் முடிவு?

டிறிபேக் : பலமுள்ள படையொன்று வேண்டும். அத்துடன்...

புவெல் : அத்துடன்?

டிறிபேக் : காட்டிக் கொடுக்க ஒரு வன்னியன் அகப்பட்டுவிட்டால்.

புவெல் : (சற்றுச் சிந்தித்து) ஏன்? காக்கைவன்னியன் எங்கே? பழைய உரிமையைச் சொல்லி அவனை நம் வசப்படுத்தினால் காட்டிக் கொடுப்பானில்லையா?

டிறிபேக் : ஆம் பிரபு. என்றாலும் பண்டாரவன்னியனைத் தோற்கடிக்க ஒரு படை போதாது.

புவெல் : மூன்று பெரிய படைப் பிரிவுகள். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நான் பத்தொன்பதாவது ரெஜிமென்ட் படைப் பிரிவைக் கொண்டுசெல்கிறேன். எட்வேட் மெட்ச்! உனது தலைமையில் திருக்கோணமலையிலிருந்து பெரும்படையொன்று வன்னிநாட்டை நோக்கிச் செல்லட்டும்.

எட்வேட்மெட்ச் : அப்படியே செய்கிறேன் பிரபு.

புவெல் : கப்டன் டிறிபேக்! உனது படையை மன்னாரில் இருந்து இட்டுச் செல்.

டிறிபேக் : திறமான யோசனை பிரபு. வன்னிநாட்டின் மூன்று எல்லைகளிலிருந்தும் மூன்று பெரிய படைகள் சென்றால் பண்டாரவன்னியனின் படையைப் படு தோல்வியடையச் செய்யலாம்.

புவெல் : மும்முனைத் தாக்குதல் நிச்சயம் எமக்கு வெற்றியை ஈட்டித் தரும். இல்லையா?

டிறிபேக் : நிச்சயம்; முப்படையும் சேர்ந்தால் முடியாததொன்றில்லை. என்றாலும் காக்கைவன்னியனின் உதவியும் நமக்கு வேண்டும்.

(காக்கைவன்னியன் வருகிறான்)

புவெல் : காக்கைவன்னியரே! உமக்கு ஆயுள் நூறு! உம்மைப்பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

காக். வன். : தளபதி அவர்களே! தாங்கள் காலால் இட்ட வேலையைத் தலையால் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன். உத்தரவு போடுங்கள்.

டிறிபேக் : பண்டாரவன்னியன் கொட்டம் அடங்கவேண்டும்; காக்கைவன்னியன் வன்னிநாடு முழுவதையும் அரசாளவேண்டும்.

காக். வன் : அதற்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும் பிரபு?

டிறிபேக் : பண்டாரவன்னியனுடன் சிநேகங் கொள்ள வேண்டும்.

காக். வன். : என்ன, இப்படிக் கூறிவிட்டீர்கள்! அந்தக் கயவனுடன் சிநேகம்கொள்ளச் சொல்கிறீர்களே?

டிறிபேக் : எல்லாம் விஷயத்தோடுதான். அவனின் சிநேகிதன் மாதிரி நடித்து அவன் படையிற் சேர வேண்டும்.

காக். வன். : (குறுநகை புரிந்து) அடுத்துக் கெடுக்கும் படலம் என்று சொல்லுங்கள். இதுதானே எனக்கும் எனது மூதாதையர்க்கும் கைவந்த கலை.

டிறிபேக் : பண்டாரவன்னியனின் படையில் சேர்ந்து படை இரகசியங்களை எமக்கு அறிவிக்கவேண்டும்.

காக். வன். : கரும்பு தின்னக் கைக்கூலியா வேண்டும்? தாங்கள் எனக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்ய முன்வரும்போது நான் மாத்திரம் இந்தச் சிறிய உதவியைச் செய்யாது விடுவேனா?

புவெல் : கப்டன்! ஏற்கனவே பண்டாரவன்னியன் எமது நண்பர் காக்கைவன்னியரைப் பகைத்திருக்கிறான். திடீரென்று அவன்பக்கம் சேர்ந்தால் சந்தேகங்கொள்ள மாட்டானா?

டிறிபேக் : நிச்சயம் சந்தேகிப்பான். அதற்கும் நாம் ஓர் உபாயஞ் செய்யவேண்டும்!

காக். வன். : பிரபு! என்னைத் தங்கள் பக்கம் எப்படிச் சேர்க்கலாம் என்று பண்டாரவன்னியனும் அவன் தம்பிமாரும் ஆலோசனை செய்கிறார்களாம்.

புவெல் : என்றாலும்கூட எங்களைவிட்டுப் பிரிவதற்கு ஏதாவதொரு காரணம் காட்டிப் பண்டாரவன்னியனை நம்பச் செய்யவேண்டும்.

டிறிபேக் : காக்கைவன்னியரே, உமக்கும் பண்டாரவன்னியனுக்கும் என்ன விஷயத்தில் பகையேற்பட்டது?

காக். வன் : என்னுடைய இராச்சியம் முழுவதையும் அவன் ஆள்வதாகத் தாங்கள்தானே கூறினீர்கள். அப்படிச் செய்தால் எனக்குக் கோபம் வராதா? தன்னுடைய தங்கையைத் திருமணம் செய்யுமாறு தூதுக்குமேல் தூதுவிட்டான்.

டிறிபேக். : (குறுநகையுடன்) திருமணப் பிரச்சினை... அப்புறம் தாங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?

காக். வன். : 'முடியாது' என்று ஒரேயடியாக மறுத்துவிட்டேன். நல்லநாச்சன் என்ற அவலட்சணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கஷ்டப்படுவானேன்? நான் ...ம்... என்றால் போதும். வன்னி இராச்சியத்திற்கு இராணியாக - எனது மனைவியாக - ஆயிரம் இளவரசிகள் என் காலடியில் விழுவார்கள்.

டிறிபேக் : உண்மைதான். தாங்கள் விரும்பினால் ஒரு ஆங்கில இளவரசியையே கல்யாணம் செய்யலாம்.

காக். வன். : பிரபு... இப்போதைக்கு சம்சார சாகரத்துள் விழுந்து அழுந்தி என் வாழ்நாளை வீண்நாளாக்க விரும்பவில்லை. என் கடன் தங்கள் பணி செய்து கிடப்பதே.

புவெல் : காக்கைவன்னியரே, எங்களுக்காகத் தங்கள் கொள்கையைச் சற்று விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்.

காக். வன். : தங்களின் விருப்பப்படி நடப்பதுதானே என்னுடைய கொள்கை. என்ன செய்யவேண்டும் சொல்லுங்கள்.

புவெல் : பண்டாரவன்னியன் தங்கையைக் காதலிப்பதாக ஒரு நடிப்பு... அப்படிச் செய்துவிட்டால் பண்டாரவன்னியன் சுலபமாக நம்பிவிடுவான்.

காக். வன். : பிரபு, இதை மாத்திரம் கேளாதீர்கள். வேறு எதை வேண்டுமானாலும் கூறுங்கள்.

புறிபேக் : ஏனிப்படித் தயங்குகின்றாய். நடிப்புத்தானே.

காக். வன். : அதற்கில்லைப் பிரபு, அவள் ஏற்கனவே ஓர் ஏழைப் புலவனைக் கல்யாணம் செய்துவிட்டாள்.

புவெல் : என்ன காக்கைவன்னியரே, கல்யாணம் செய்தால் பிறகு காதலிக்கக்கூடாதா?

காக். வன். : பிரபு, இது தமிழ்நாடு. இங்கு திருமணஞ் செய்த பெண் தன் கணவனைத் தவிர வேறெவரையும் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கக்கூடாது. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற பண்பைக் காக்க வேண்டுமென்பதே இங்கு வாழ்பவரின் கொள்கை.

புவெல் : அப்படியா? வேறென்ன செய்வது?

புறிபேக் : பிரபு, எனக்கு இப்படியொரு யோசனை தோன்றுகிறது.

புவெல் எங்கே சொல் பார்க்கலாம்!

புறிபேக் : நாங்கள் காக்கைவன்னியரை வெறுத்துத் துரத்திவிட்டதாகவும், காக்கைவன்னியர் எங்கள்மீது வஞ்சந் தீர்க்க முனைந்திருப்பதாகவும் கதைகட்டிவிட வேண்டும்.

புவெல் : நாங்கள் கட்டிவிடும் கதை பண்டாரவன்னியன் செவிக் கெட்ட வேண்டும். அவன் அதை நம்பவேண்டும்.

காக். வன் : அதைத் தொடர்ந்து நான் போய்ச் சேர்ந்துவிடுகிறேன். மிகுதி என்னுடைய பொறுப்பு.

புவெல் : காக்கைவன்னியரே, உம்முடைய புத்தி சாதுரியத்திலும், நடிப்பிலும்தான் எல்லாம் தங்கியிருக்கின்றது. வன்னிநாட்டின் மணிமுடி உமது தலையிலேறும் நாள் அதிக தூரத்திலில்லை.

புறிபேக் : ஏதோ உம் தயவு இருந்தால் எல்லாம் நிறைவேறும்.

புவெல் : எங்கள் உதவி எப்போதுமே உம் பக்கந்தான். புத்தியைக் கூர்மையாக்கிக் கொள்; புவியாளும் பேற்றைப் பெறுவீர்.

காக். வன். : உத்தரவு பிரபு. பண்டாரவன்னியனின் தோல்வி நிச்சயம்! வருகிறேன்.

திரை

★★

காட்சி 13

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனை. பண்டாரவன்னியன் இருக்கிறான். தம்பிமார் இருவரும் நிற்கின்றனர்.

பண். வன். : தம்பிமாரே! முல்லைத்தீவிலிருந்து நாம் வெள்ளையரை விரட்டியதற்கு வெற்றி விழாக் கொண்டாடுகின்றோம். இந்த வெற்றி எமக்கு மாத்திரமல்ல இந்நாட்டின் சுதந்திர உணர்ச்சியுடைய வீரமிகு பிரஜைகள் அத்தனை பேரையும் சாரும். வன்னிநாடு சின்னஞ்சிறியது; அது அந்நியருக்கு அடிபணிந்துவிடும் என்று அங்கலாய்த்த வெள்ளையரின் கொட்டத்தை நாம் அடக்கிவிட்டோம். இது நமது திட்டத்தின் முதலாவது படி. இத்துடன் எமது வேலை முடிந்துவிடவில்லை. வெள்ளையர்கள் என்று ஈழத்து மண்ணைவிட்டு அகற்றப்படுகின்றார்களோ அன்றுதான் எமது வன்னித் திருநாட்டின் பெருநாளாகும். அதுவரை நாம் அஞ்சாது போரிட வேண்டும். பதுங்கியிருந்து பாயவரும் பகைவர் கூட்டத்தைப் படுகளத்திற் சந்திக்க நமக்குச் சக்தியுண்டு. புலியெனப்பாயும் போர் வீரரைப் புறமுதுகிடச் செய்யப் போர் வீரருண்டு. வெள்ளைப் படையின் இடிமுழக்கப் பீரங்கிகளைக் கண்டு அஞ்சாது முன்னேற வேண்டும்.

கை. வன். : அண்ணா, எத்தனை பீரங்கிகள் இருந்தாலும் ஆங்கிலப் படை கூலிக்கு மாரடிக்கும் கூட்டந்தானே. ஆயிரம் ஆயிரமாய் அவர்கள் வந்தாலும் நம்மவருள் ஒரு சிலர் அவர்களைப் பூண்டோடு நாசமாக்கி அழித்துவிடமாட்டார்களா?

பெரி. மெயி. : அண்ணா, வெள்ளையரின் கொடுமையை நினைக்கும்போது நெஞ்சம் வேகிறது. முல்லைத்தீவுப் போரிலே எமக்கு உதவி புரிந்ததற்காகக் குமாரசேகர முதலியாரையும் இன்னும் முப்பது பேரையும் வெள்ளையர்கள் தூக்கிலிட்டுக் கொன்றுவிட்டனர்.

பண். வன். : தம்பி! கலங்காதே. சுதந்திரப் போரிலே குமாரசேகர முதலியார் மாத்திரமல்ல நாங்களும் நாளை இறந்துபோகலாம். வன்னி மாதாவின் சுதந்திரத்திற்காக எத்துணைத் தியாகம் செய்யவும் சித்தமாயிருக்கவேண்டும்.

கை. வன். : காக்கைவன்னியன் வெள்ளையர் பக்கம் இருக்கும்பொழுதுதான் நாம் சற்றுப் பயந்தோம். இப்பொழுது வெள்ளையர் காக்கைவன்னியனைத் துரத்திவிட்டார்களாம்.

பண். வன். : நேருக்கு நேர் போர் செய்பவர்களுக்கு நாம் அஞ்சத் தேவையில்லை. சூழ்ச்சிக்காரருக்குத்தான் நாம் சற்று அஞ்சவேண்டும்.

பெரி. மெயி. : அண்ணா, எதிரிகளின் பலக் குறைவில் நாம் அளவற்ற நம்பிக்கை வைப்பது தவறு. நாமும் வெள்ளையரைப்போல இராஜ தந்திர முறைகளைக் கையாள வேண்டும். எமது எதிரிகளோ ராஜ்ய விவகாரங்களிலும், ஆக்க வேலைகளைத் திட்டமிட்டு ஆட்சியை ஸ்தாபிதம் செய்வதிலும் உலக மக்களிடையே முதலிடம் வகிப்பவர்கள். அவர்களை அவர்கள் பாதையில் சென்றுதான் முறியடிக்க வேண்டும். முல்லைத்தீவுப் போரிலே தளபதி டிறிபேக்கின் படை பின்வாங்கி ஓடிவிட்டது. வெள்ளையர்கள் இந்த அளவில் விட்டுவிடமாட்டார்கள். இன்னொரு படையுடன் வரலாம். இடைக் காலத்தில் எமது படையைப் பலப்படுத்தவேண்டும். நாம் வெற்றிப் போதையில் மயங்கியிருந்தால் படுகுழியில் வீழ்வது நிச்சயம்.

பண். வன் .: ஆம். வன்னிநாட்டுப் பிரஜைகள் அத்தனை பேருமே வாளெடுத்துப் போர்செய்தால்தான் வந்தவர்களை விரட்டலாம். வீட்டுக்கொரு வீரன் நாட்

டைக் காக்க முன்வந்தால் ஓட்டமெடுப்பர் வெள்ளையர்.

(காக்கைவன்னியன் வருகிறான்)

காக். வன். : (பண்டாரவன்னியனின் காலடியில் விழுந்து) வணக்கம் மகாராஜா! என்னுடைய துரோகச் செயலுக்குப் பிராயச் சித்தம் தேடவே இங்கு வந்தேன். என்னை மன்னித்தேன் என்று சொல்லுங்கள்.

பண். வன். : காக்கைவன்னியா, எழுந்திரு. நான் எதற்கு உன்னை மன்னிக்கவேண்டும்?

காக். வன். : மகாராஜா! வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்று நம்பினேன். வெள்ளையருடன் சேர்ந்தேன். அவர்கள் வன்னிநாடு முழுவதையும் தாங்கள் ஏப்பம்விடத் திட்டம் தீட்டுகிறார்கள்.

பண். வன். : அவர்கள் அப்படித்தானே செய்ய முனைவார்கள். அதனால் உனக்கென்ன?

காக். வன். : மகாராஜா! வெட்கத்தை விட்டுச் சொல்கிறேன். எனது பேராசைக்குத் தகுந்த பலன் கிடைத்துவிட்டது. என்னை வன்னிநாடு முழுவதற்கும் அரசனுக்குவதாக ஆசை காட்டினார்கள். இப்பொழுது திட்டம் நிறைவேறும் தருணத்தில் என்னை விரட்டிவிட்டார்கள்.

பண். வன். : இப்பொழுதேனும் புத்தி வந்ததா?

காக். வன். : மகாராஜா! எனக்கு இராச்சியமும் வேண்டாம்; ஒன்றும் வேண்டாம். பேராசை கோடி தரித்திரம். உள்ளது போதும். வெள்ளையரை வன்னி மண்ணிலிருந்து விரட்ட என்னாலான உதவியைச் செய்கிறேன்.

கை. வன். : அண்ணா, போதிய படை பலம் எம்மிடம் உண்டு. எமக்கு வேறெவரின் உதவியும் வேண்டாம்.

காக். வன். : கைலாயவன்னியா, என்னை மன்னித்துவிடு; நான் அறியாமல் ஏதும் குற்றம் செய்திருப்பேன். அதை மனதில்வைத்து என்னைப் புறக்கணிக்காதே.

பெரி. மெயி. : கரிக்கட்டுமூலையையும், முல்லைத்தீவையும் வெள்ளையரிடம் அடகு வைத்தாயாமே?

காக். வன் : அவ்வளவும் கலப்பற்ற பொய்! இந்த வன்னி மண்ணின்மீது ஆணையிட்டுக் கூறுகின்றேன். கயவர்களின் ஆசைவார்த்தையை நம்பி மோசம் போனதைத் தவிர வேறெவ்வித குற்றமுஞ் செய்யவில்லை

கை. வன் : அண்ணா, நிலைதரமான கொள்கை இல்லாத எவரையும் நாம் சேர்த்து வைத்திருந்தால் எமக்கு ஆபத்துத்தான்.

பண். வன். : தம்பி, சரணடைந்தவர்களுக்குத் தஞ்சம் கொடுப்பது வன்னியரின் பண்பு. மனிதன் பிழைவிடுவது இயற்கை. அதை எப்பொழுது உணர்கிறானோ அப்பொழுது திருந்திவிடுகிறான். காக்கைவன்னியன் எமது வன்னிநாட்டைச் சேர்ந்தவன். அதனால் அவனுக்குத் தஞ்சம் கொடுப்பது நமது கடமை.

காக். வன். : மகாராஜா, இந்த ஏழையையும் ஒரு பொருட்டாக மதித்துத் தஞ்சம் தந்ததற்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றி! இனி நான் தங்கள் அடிமை.

பண். வன். : காக்கைவன்னியரே, வன்னி மண்ணின் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்ற நீர் எம்முடன் தோளோடு தோள் நின்று போராடவேண்டும்.

பெரி. மெயி. : அண்ணா, நாம் அதிக காலந் தாழ்த்தக் கூடாது. போருக்குரிய ஆயத்தங்கள் செய்யவேண்டும். வன்னிநாட்டை நோக்கி மூன்று பெரிய படைகள் முன்னேறிக்கொண்டு வருவதாகச் செய்திகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

காக். வன். : பெயரளவில் மூன்று பெரிய படைதான். அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகிய எனக்கல்லவோ தெரியும் அவர்களுடைய பலவீனத்தை. பண்டாரவன்னிய மகாராஜா என்றால் தளபதி யுவெலுக்குக் குலை நடுக்கம். கப்டன் டிறிபேக்கிற்கு நாலாம்முறைக் காய்ச்சல் வரும்.

பண். வன். : சூடுகண்ட பூனையல்லவா?

காக். வன். : அது அடுப்பங்கரையை நாடாது. வன்னி நாட்டின்மீது படையெடுப்பது எப்படியென்று ஆலோசனை செய்கிறார்கள். அடுத்தடுத்துத் தோல்வியென்றால் அவர்கள்தான் என்ன செய்வார்கள்? கண்டியிலே தோல்வி, முல்லைத்தீவிலே தோல்வி, கொட்டியாரத்திலே தோல்வி.

கை. வன். : ஆமாம், வெள்ளையருக்கு அடுத்தடுத்துத் தோல்விதான். அரிப்புக் கோட்டையை நாம் பிடித்து விடுவோமோ என்ற பயங்கூட அவர்களுக்கிருக்கிறதாம்.

பண். வன். : எது எப்படியிருந்தாலும், நாம் ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டும். பகைவர் முல்லைத்தீவைத் தாக்கக்கூடும். அங்கு நாம் எமது படையை வைத்திருக்க வேண்டும்.

காக். வன். : மகாராஜா! திட்டத்தை விபரமாகச் சொன்னால் நானும் உதவிபுரிய வாய்ப்பாயிருக்கும்.

பண். வன். : சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்து நாம் திட்டத்தை வகுத்துக்கொள்ளலாம். நீர் என்னுடன் நின்றால் போதும்.

காக். வன். : தாங்கள் எதைச் சொன்னாலும் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன். நான் இப்பொழுது போய் எனது படைவீரரை ஆயத்தஞ் செய்யட்டுமா?

பண். வன். : வேண்டாம். எங்களிடம் போதிய படைவீரர் உண்டு. நீர் வீணாகச் சிரமப்படவேண்டாம்; எம்முடன் எப்பொழுதும் நின்றால் போதும். உமது ஆலோசனைதான் எமக்குத் தேவை.

காக். வன். : சரி மகாராஜா, தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம்.

திரை

★★

காட்சி 14

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனையைச் சேர்ந்த பூசை மண்டபம். கொற்றவைத் தெய்வத்தின் சிலைக்கு முன்னால் வாள்களும் வேல்களும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சிலையின் இரு பக்கங்களிலும் குத்து விளக்குகள் ஒளிவிடுகின்றன. கண்ணை மூடிக் கைகூப்பிக்கொண்டு இளவரசி நல்லநாச்சன் நிற்கிறாள். தூரத்தில் போர் முரசு கேட்கிறது. குமாரசிங்கவன்னியன் போர்க் கோலத்துடன் நுழைகின்றான்.

குமா. வன். : கண்ணே, போர் முரசம் கேட்கிறது. போர் முனை என்னை அழைக்கிறது. போய்வா என்று விடை தா.

நல் நாச். : சுவாமி, வெற்றி அல்லது வீரசுவர்க்கம் என்னும் தாரக மந்திரத்துடன் அன்னை பூமியைக் காத்த வீரபரம்பரையில் உதித்தவர் தாங்கள். தங்களைப் போருக்குப் போக விடையளிப்பதே எனது கடமை. என்றாலும்......

குமா. வன். : என்ன கண்ணே? உன் இதயக் கிடக்கையை எடுத்துச் சொல்.

நல். நாச். : இனந்தெரியாத பயமொன்று என் இதயத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. சிந்தை குழம்புகின்றது.

குமா. வன். : அன்பே! வீணாக ஏன் கலக்கமடைகின்றாய்? எனது வீரத்திலே உனக்கு நம்பிக்கையில்லையா?

நல். நாச். : சுவாமி, தங்களின் வீரத்தில் அவநம்பிக்கைப் படுவேனா? திக்கெட்டும் புகழ்பரப்பி நிற்கும் தங்கள் வீரம் உறுதி அத்தனையும் நானறிவேன்.

குமா. வன். : பாராளும் பண்டாரவன்னியன் தங்கை நீ. நான் போருக்குப் போகும்போது கண்கலங்கலாமா?

நல். நாச் : அதற்கில்லை. இன்றைக்குத் தங்கள் பிறந்த நாள். அதை நினைக்கும்போதுதான் எனக்குக் கலக்கமாயிருக்கிறது.

குமா. வன். கண்ணே, அர்த்தமற்ற கலக்கம் வேண்டாம். ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு என்பதை அறியாயோ? அஞ்சினர்க்குச் சதமரணம். அஞ்சாத நெஞ்சத்து ஆடவருக்கொரு மரணம். அவனிமிசைப் பிறந்தோர் துஞ்சுவர் என்றறிந்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்குவானேன்.

நல். நச். : (குமாரசிங்கன் வாயில் கைவைத்து) சுவாமி, திருமணஞ் செய்து ஆறுமாதங்கூட ஆகவில்லை. அதற்கிடையில் சாவைப்பற்றிப் பேசாதீர்கள். (கண்ணீர் வடிக்கிறாள்)

குமா. வன். : கண்ணே! கடமை என்னை அழைக்கிறது. கணமேனும் தாமதியாது விடைகொடு.

நல். நாச். : சுவாமி! தாங்கள் வெற்றியுடன் திரும்ப வேண்டுமென்று என் தெய்வமாகிய தங்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன். நானும் போர்முனையில் குதிக்க ஆயத்தம் செய்கிறேன்.

குமா. வன். : கண்ணே, உனது மறக்குலப் பண்பு இப்பொழுதுதான் தலைகாட்டுகின்றது. வயிற்றில் வளரும் சிசுவிற்காகவேனும் பாதுகாப்பான இடத்தில் வாழவேண்டும். ஒரு சமயம் நாங்கள் எல்லோருமே போரில வீரசுவர்க்கம் எய்திவிட்டால் அந்நியர் அடிமைப் படுத்தும் நாட்டை மீட்டுத் தர நீ ஆண் மகவொன்றை ஈன்று தரவேண்டும்.

நல். நாச். : சுவாமி, ஒல்லாந்தரை எதிர்த்து அஞ்சாது போரிட்ட பனங்காமத்தரசி நல்லநாச்சியாரின் பரம்பரையிலே தோன்றிய நான் தாங்களும் தமயனாரும் தத்தளிக்கும்போது உதவிக்கேனும் வரவேண்டாமா? அதற்கு அனுமதி தாருங்கள்.

குமா. வன். : கண்ணே, உன் எண்ணம்போல் செய்ய அனுமதியளிக்கிறேன். நெற்றியில் திலகமிட்டுப் போர் வாளைக் கையில் கொடுத்து விடைதா.

நல். நாச். : (அப்படியே செய்து) போய் வாருங்கள் சுவாமி, போய் வாருங்கள்; பொன்னான எம் நாட்டைக் காக்கப் போய் வாருங்கள்.

திரை

★★

காட்சி 15

போர்க்களம். இருபக்கத்து வீரர்கள் பலர் களத்தில் வீழ்ந்துகிடக்கின்றனர். பலவிதமான துயர ஒலிகள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

திரை உயர்கிறது.

இளவரசி நல்லநாச்சன் வந்து தேடியபின் தனது கணவனின் உடலைக் கண்டு தழுவிக்கொண்டு புலம்புகிறாள்.

நல். நாச். : ஆ!... அத்தான் வன்னிநாட்டின் சுதந்திரம் அஸ்தமிக்கப் போகிறதா? சுவாமி! தங்கள் பொன் போலும் திருமேனி பொடியாடிப் பூமியிலே புரள்கிறதே. மாற்றாரை வென்று வாகை சூடுவீர்களென்று போருக்குப் போகும்போது பொட்டிட்டு அனுப்பினேனே. இப்பொழுது வேற்றூராம் எமலோகத்திற்கே போய்விட்டீர்களே! அத்தான்!......கன்னித் தமிழ் மீதும் வன்னிமண்ணின் மீதும் தாங்கள்வைத்த கரையிலாப் பற்றினைப் போற்றுவார் இல்லையென்பதாலா வானுலகம்புகுந்தீர்கள்? அத்தான்! அத்தான்! (தலையைப் பிணத்தின்மீது மோதி அடித்தல்) மண்ணாசை பிடித்த வெள்ளையர் தங்கள் பொன்னான மேனியிலே துப்பாக்கிக் குண்டுகளைத் துளைக்கவிட்டனரே. தங்களைக் கொன்றுவிட்டால் வன்னிமண்ணைக் கவர்ந்துவிடலாம் என்ற வீணாசையாலா இப்படிச் செய்தார்கள்? பார்புகழும் பண்டாரவன்னியன் இருக்கும்வரை அவர்கள் எண்ணம் பலிக்காது என்பதை அறியாததேனோ? வளமிகு வன்னி மன்னரின் வலக்கரமே! பலர்புகழ் பண்டாரவன்னியரின் பண்புடை மைத்துனரே!!... அத்தான்! (அழுகிறாள்; சிறிதுநேரத்தின்பின் எழுந்து போர் வாளைக் கையிலெடுத்து) சுவாமி, இதுதான் தங்கள் போர்வாள். (மீண்டும் அழுகொண்டிருக்கத் தாய் வருகிறாள்)

பெருவன் : (மகளைக் கட்டித் தழுவி அழுதல்) மகளே! விதி வலிமையுடையது. எழுதிய எழுத்தை மாற்றியமைக்க யாராலும் முடியாது. நமக்குக் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான். கலங்காதே. வன்னிமண்ணின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடி மார்பிலே குண்டுபட்டு மருமகன் இறந்துவிட்டார். வீரசுவர்க்கமடையும் அவர் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்.

நல். நாச். : அம்மா! பொன்னாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடி உயிர்துறந்த அவர் நிச்சயம் வீரசுவர்க்கம் அடைவார். வன்னிமண்ணை அந்நியர் அடிமைப்படுத்தவிடாது காக்கவேண்டியது எமது கடமை. நானே போர்க்களத்தில் குதிக்கப்போகிறேன்.

பெருவன். : வேண்டாம் மகளே.

(பண்டாரவன்னியன் வருகிறான்)

பண். வன். : (குமாரசிங்கவன்னியன் மேல் விழுந்து) மைத்துனரே! வன்னிமண்ணைக் காப்பதற்காக நும்முயிரை விட்டீரா? இனி என்ன செய்வேன்? குமாரசிங்கவன்னியரே! நும் புலமையும் வீரமும் மண்ணோடு மண்ணாக மறைந்துவிட்டனவா? வன்னியரின் பலத்தில் அரைவாசி போய்விட்டதே. போர்முனையில் புலியெனப் பாய்ந்த தாங்களா இன்று புழுதியில் புரள்கின்றீர்கள்? சிங்கம்போலச் சீறியெழுந்து போர் செய்த தாங்களா இன்று செயலற்றுக் கிடக்கிறீர்கள். மைத்துனா... மைத்துனா! (அழுகிறான்; சிறிது நேரத்தின்பின் எழுந்து) அம்மா, தங்காய்.

பெருவன். : மகனே! போரிலே மருமகன் இறந்துவிட்டார். மற்ற இருவரின் செய்தியும் தெரியவில்லை. நீயாகிலும் உயிர் தப்பி உயிர் வாழ வேண்டுமென்பதுதான் எனது ஆசை.

பண். வன். : அம்மா! உனது இதயம் எனக்குப் புரியாமல் இல்லை. என்றாலும் நான் உயிருடன் இருக்கும்வரை அன்னை பூமியைக் காப்பதற்கு அரும்பாடுபட வேண்டும். பாராண்ட பண்டாரவன்னியன் பதுங்கி வாழ்ந்தான் என்ற அவப் பெயர் எனக்கு வேண்டாம்.

பெரு. வன். : செல்வா! பெற்ற மனம் கேட்குதில்லையடா. தம்பிமாரும் மைத்துனரும் இருக்கும்போது மனந்தளராது போருக்கு அனுப்பிவைத்தேன். இப்பொழுது நீ தன்னந்தனியனாய்ப் போர் செய்யப் போகிறாய்.

பண். வன். : அம்மா! உன் மைந்தன் ஆயிரம் வெள்ளையருக்குப் பதில் சொல்வான். வெள்ளையர் முள்ளியவளையிலுள்ள கர்ப்பூரப் புல்வெளியில் முகாமிட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் அத்தனை பேரையும் இந்தக்கை வாளினால் வெட்டி வீழ்த்திவிடுவேன்.

பெருவன். : வேண்டாம் மகனே, வேண்டாம். தனியொருவன் நீ; உன்னால் என்ன செய்யமுடியும்?

பண். வன். : எதுவும் முடியும் அம்மா. பண்டாரவன்னியன் என்னும் பெயரைக் கேட்டவுடனேயே பறங்கிகள் பதைபதைக்கின்றனர். நாட்டை ஆளவேண்டும் என்று பாலூட்டும்போதே வீரத்தையும் தியாகத்தையும் ஊட்டிவளர்த்த தாங்களா இப்படிச் சொல்வது? தடுக்காதே அம்மா. தாய்நாட்டைக் காக்க மீண்டும் போருக்குப் போக விடை கொடு.

பெருவன். : மகனே! என் நெஞ்சம் பதறுகிறது. உடல் வியர்க்கிறது. எனது குலக்கொழுந்துகளில் எஞ்சியிருக்கும் உன்னையும் எமனிடம் எப்படியடா அனுப்புவேன்? ஒட்டுசுட்டான் தான்தோன்றி ஈஸ்வரா! நீதான் என் மகன் பக்கம் நிற்கவேண்டும்.

பண். வன். : தான்தோன்றி ஈஸ்வரனும், காட்டுவிநாயகனும் என்றும் எனக்குத் துணையாக நிற்பார்கள். தாயே, விடை கொடு. திருக்கோணமலையிலிருந்து வந்த வெள்ளைப் படையினர் வெடிவித்த கல்லில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்றிரவே கர்ப்பூரப் புல் வெளிக்கு வந்துவிடுவார்கள். விடை கொடு தாயே.

பெருவன். : (கட்டித் தழுவி) போய் வா மகனே! வெற்றியுடன் திரும்பி வா!

திரை

★✶

காட்சி 16

புதுக்குடியிருப்பை அடுத்துள்ள ஒரு கிராமம். பாசறைக்குமுன் பண்டாரவன்னியனும், காக்கைவன்னியனும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

காக். வன். : மகாராஜா! தாங்கள் ஒரே வாள்வீச்சில் அறுபது வெள்ளையரைக் கர்ப்பூரப்புல்வெளியில் வெட்டி வீழ்த்தி விட்டீர்கள். அதன் பின்பும் எட்வேட்மெட்சின் படை முல்லைத்தீவுக் கோட்டையைக் கைப்பற்றி விட்டது.

பண். வன். : முல்லைத்தீவுக் கோட்டையைக் கைப்பற்றி விட்டால் வன்னி இராச்சியம் முழுவதையும் கைப்பற்றிவிடலாம் எனப் பகற்கனவு காண்கின்றனர் வெள்ளையர். அவர்கள் எண்ணம் ஈடேறாது.

காக். வன். : ஆம் மகாராஜா, தங்களின் வீரத்தைப் பற்றி அவர்கள் அறியவில்லை. அதனால்தான் இவ்வளவு கொட்டமடிக்கிறார்கள்.

பண். வன். : காக்கைவன்னியா! இப்பொழுது வன்னிநாடு முழுவதையும் காக்கவேண்டும். மைத்துனர் மாண்டு விட்டார். தம்பிமார்களின் செய்தி எதுவுமே தெரியவில்லை. தனியொருவன் என்றாலும் என் போர்வாள் வெள்ளையரின் தலையைச் சீவியெறியும்.

காக். வன். : ஏன் மகாராஜா, 'தனியொருவன்' என்று கூறுகின்றீர்களே? தங்களுக்குத் துணையாக நான் இருக்கும்போது வெள்ளையர்கள் வன்னிநாட்டைப் பிடித்துவிடமுடியாது.

பண். வன். : காக்கைவன்னியா! இப்பொழுது புதுக்குடியிருப்பில் படை திரட்டவேண்டும். வன்னிநாடு எனது உயிர்; அதனைக் காப்பது எனது உயிர்மூச்சு. நான்

உயிருடனிருக்கும்வரை வன்னிமண்ணை எவரும் அடிமைப்படுத்தமுடியாது.

காக். வன். : மகாராஜா! இதைத் தாங்கள் சொல்லியா தெரியவேண்டும்? தங்களின் இலட்சியத்திற்கு உதவியாயிருப்பதே எனது கடமை. புதுக்குடியிருப்பிலிருந்து நாம் ஒட்டுசுட்டான் செல்லவேண்டும்.

பண். வன். : காக்கைவன்னியரே, முல்லைத்தீவுக் கோட்டையை நாம் கைப்பற்றியபோது கப்டன் டிறிபேக் புறமுதுகு காட்டி ஓடிவிட்டார். அவர் இப்பொழுது படையுடன் வரக்கூடும்.

காக். வன். : டிறிபேக்காவது படையுடன் வருவதாவது; தங்கள் பெயரைக் கேட்டவுடனேயே பயந்து நடுங்கும் டிறிபேக் நிச்சயமாக வரமாட்டார். தங்களின் வீரத்திற்குமுன் இந்தச் சில்லறைகள் என்ன செய்ய முடியும்.

பண். வன். : எதற்கும் படையொன்றைத் திரட்டவேண்டும். புதுக்குடியிருப்புக்கு அப்பாலுள்ள சிறிய கிராமம் ஒன்றில் நாம் இருந்துகொண்டே படையைத் திரட்டலாம். மேலும் ஒட்டுசுட்டான் மார்க்கமாக ஒரு படை வருவதாக அறிகிறேன்.

காக். வன். : படையென்ற பெயரிலே நாலைந்து நோஞ்சான்கள் வருவார்கள். அவர்களைத் தோற்கடிப்பது மிகவுஞ் சுலபம்.

(கண்ணால் சைகை செய்கிறான். கப்டன் டிறிபேக், எட்வேட்மெட்ச் என்போர் பண்டாரவன்னியனை வளைத்துப் பிடித்துக்கொள்கின்றனர்) ஹக்....ஹக்.... ஹா... வகையாக மாட்டிக்கொண்டாயா பண்டாரவன்னியா? காக்கைவன்னியனை அலட்சியம் செய்தது ஞாபகமிருக்கிறதா?

பண். வன். : துரோகி! நீயா என்னைக் காட்டிக் கொடுத்தாய்? குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக் காம்பே! நச்சுப் பாம்பே! நயவஞ்சகப் பேயே! தூ!... (காறி உமிழ்கிறான்)

காக். வன். : ஆம். நானேதான்! உன் வாய்க்கொழுப்பு இன்னும் அடங்கவில்லையா? சூரியனே அஸ்தமிக்காதது பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யம். அதனை எதிர்க்கிறார் பண்டாரவன்னியன் என்ற துரும்பு.

பண். வன். : அந்நியன் புகழ்பாடும் அறிவிலியே! வன்னிமண் அடிமையாவதுதான் உனக்குச் சம்மதமா? நீ இன்றைக்கு என்னை மாத்திரமல்ல, வன்னிநாட்டை - அதன் வீர சுதந்திரத்தை - பிறப்புரிமையைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டாய். சுயநலத்திற் பிறந்த சோம்பேறியே! என்னை அடுத்துக் கெடுத்த அறிவிலியே!! உன்னை வன்னிமண் உள்ளளவும் காறியுமிழும்.

காக். வன். : பாவம்... வாள் வீரம் பலிக்கவில்லை. வாய் வீரம் பேசுகின்றான்.

பண். வன். : நிறுத்தடா நெறிகெட்டவனே! வாளெடுத்துப் போர் செய்யத் தெரிந்திருந்தால் இன்று நீ தாள்பணிந்து வெள்ளையருக்குக் குற்றேவல் புரிந்திருக்கமாட்டாய்.

காக். வன். : பித்தம் தலைக் கேறிவிட்டதா?

பண். வன். : ஆம். அது உன் தலையிலே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டது. குலத்துரோகி! எச்சில் இலைக்காக என்னருமைப் பொன்னாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தாயே!

காக். வன். : என்னைவிட ஊர்பேர் தெரியாத குமாரசிங்கன் வீரனென்று நினைத்து உன் தங்கையைத் திருமணஞ் செய்துகொடுத்தாயே. இப்பொழுது அந்த வீரன் எங்கே?

பண் வன். : அற்பபதரே! குமாரசிங்கவன்னியன் தாய் நாட்டிற்காக மார்பிலே குண்டேந்தி வீரசுவர்க்கம் அடைந்துவிட்டானடா! உன்னைப்போல அந்நியருக்கு அடிபணிந்து கைகட்டிச் சேவகம் செய்யவில்லையடா.

காக். வன். (நகைசெய்து) முட்டாள்தனமாக உயிரை விடுபவனுக்குப் பெயர் வீரன்; தியாகி. பண்டார வன்னியா! இப்பொழுதாவது உன் வாய்ப் பந்தலை நிறுத்திவிட்டு மன்னிப்புக் கேள். கப்பங் கொடுத்து ஆள உடன்படு. துரைகள் இரக்கசிந்தையுடையவர் கள்; உன்னை மன்னித்துவிடுவார்கள்.

பண். வன். : (உரக்கச் சிரித்து) நான் உன்னைப்போல் கோழையாகவிருந்தால் உனது எண்ணப்படி நடந் திருப்பேன். காக்கைவன்னியா! வெள்ளையருக்காகப் பரிந்துபேசி அதற்குரிய கூலியைப் பெற்றுக் கொள். உன்னைப்போன்றவர்கள் வேறு விதமாகப் பிழைக்க முடியாது.

டிறிபேக் : போதும் நிறுத்து, நாளை நீதிமன்றத்தில் நீ சொல்லவேண்டியதைச் சொல்.

பண். வன். : (உரக்கச் சிரித்து) உங்களுக்கும் ஒரு நீதி யிருக்கிறது.

டிறிபேக் ; ஆங்கில இராச்சியத்தை அவமதிக்காதே. மதித்து நடந்தால் உன்னை மன்னித்துவிடுவோம்; இவனை இழுத்துச் செல்லுங்கள்.

பண். வன். : என்னை இழுத்துச் செல்ல இவர்களால் முடி யாது. ஏனிந்தச் சிரமம்? நானே வருகிறேன். என்ன தான் விசாரிக்கப்போகிறீர்கள் என்று பார்ப்போமே.

திரை

காட்சி 17

வெள்ளையரின் பாசறை நீதிமன்றம்.

நடுவிலுள்ள ஆசனத்தில் லெப்டினெண்ட் யுவெல் அமர்ந்திருக்கிறார். அவரின் ஒரு பக்கத்தில் தளபதி டிறி பேக்கும் மறுபக்கத்தில் காக்கைவன்னியனும் நிற்கின்ற னர். சிறிது தூரத்தில் வாளேந்திய வீரர்கள் நிற்கின்ற னர். பண்டாரவன்னியன் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டு இழுத்துவரப்படுகிறான்.

யுவெல் : மிஸ்டர் குலசேகரம் வைரமுத்து பண்டாரவன்னி யன் தாங்கள்தானே?

பண். வன். : (மௌனம்)

யுவெல் : மௌனம் சாதிப்பது எம்மை அவமதிப்பதாகும். உன்மேல் பலகுற்றங்கள் உண்டு man.

பண். வன். : நீதியை மறைத்து வஞ்சகத்தை முன்னிறுத்தி நாடகம் ஆடும்போது எப்படிப் பேசவரும்?

யுவெல் : முல்லைத்தீவுக் கோட்டையை இடித்தது ஒரு குற்றம்; கற்பூரப்புல்வெளியில் ஆங்கில வீரர் அறுபது பேரை ஒரே வாள்வீச்சில் கொலை செய்தது இன்னொரு குற்றம்; ஆங்கில அரசாங்கத்தையும், தளபதியையும் அவமதித்தது வேறொரு குற்றம்; ஆங்கிலேயரை இலங்கையிலிருந்து அகற்றுவதற்குக் கண்டியரசனுடன் சேர்ந்து சூழ்ச்சி செய்தது மற்றொரு குற்றம் - இத்தனை குற்றங்களுக்கும் என்ன பதில் சொல்கிறாய்?

பண். வன். : ஏன் இந்த அளவில் நிறுத்திவிட்டீர்கள்? முல்லைத்தீவுப் போரிலே கப்டன் டிறிபேக் வெறுங் கையனாய் நின்றபோது, இன்று போய்ப் போர்க்கு

நாளை வா என்று கூறியது ஒரு குற்றம்; வன்னித் திருநாட்டின் சுதந்திரத்தைக் காக்கமுனைந்தது இன்னொரு குற்றம்; கறுவா வாங்க வந்த கயவர்களுக்கு அடிபணியாதது வேறொரு குற்றம்; இப்படி அடுக்கிக் கொண்டே போகலாமே.

யுவெல் : சட்டப்!... நாவை அடக்கிப் பேசு. இது நீதி மன்றம் என்பது ஞாபகமிருக்கட்டும்.

பண். வன். : இதை நீதிமன்றமென்று எப்பொழுதாவது நினைத்து அதை மறந்தாலல்லவோ ஞாபகப்படுத்துவது? இங்கே நீதியுமில்லை. இது நீதியை நிலைநிறுத்தும் மன்றமுமில்லை. நேர்நின்று போர்செய்து பழக்கமில்லாமல் மறைந்திருந்து தாக்கும் மானங்கெட்டவரின் கண்துடைப்பு மன்றம்.

யுவெல் : அதிகம் பேசாதே. உன்மீது சாட்டப்பட்டிருக்கும் குற்றங்களுக்கு என்ன பதில் சொல்கிறாய்?

பண். வன். : பதில்... யாரை யார் கேட்கவேண்டிய கேள்வி? நான் கேட்பதற்கு நீர் பதில் சொல்லும். மனிதனின் பிறப்புரிமையை மதியாது ஏகாதிபத்திய வெறிபிடித் துழலும் உமது அரசாங்கம் குற்றஞ் செய்யவில்லையா? என்னுடைய பிரதேசத்திற் கோட்டை கட்டிப் போர் வீரரை நிறுத்தியது குற்றமில்லையா?

யுவெல் : (மேசைமேல் அடித்து) நிறுத்து. இப்பொழுது உன்மீது சாட்டப்பட்டிருக்கும் குற்றங்களுக்குப் பதில் சொல். கப்பங் கொடுக்க மறுத்தது குற்றமில்லையா?

பண். வன். : நாவை அடக்கிப் பேசும். கப்பம்... யார் யாருக்குச் செலுத்தவேண்டும்? சொந்தக்காரன் வந்தவனுக்குக் கப்பம் செலுத்த வேண்டுமா? பண்டார

வன்னியன் வரலாற்றிலே கப்பம் என்ற வார்த்தைக்கே அர்த்தமில்லை. உங்களுக்கு ஏதும் தேவையென்றால் இரந்து கேளுங்கள்; கேட்டிருந்தால் செந்நெல்லும், தேனும், தேக்கும், யானைத் தந்தமும் தாராளமாகக் கொடுத்திருப்பேனே.

யுவெல் : என்ன செருக்கு? கர்ப்பூரப் புல்வெளியில் ஆங்கில வீரர் அறுபது பேரை ஒரே வாள் வீச்சில் கொலை செய்ததேன்?

பண். வன். : அப்பொழுது என்கையிலிருந்தது ஒரேயொரு போர் வாளாக இருந்ததால்! இன்னுமொரு வாள் இருந்திருந்தால் இன்னும் அறுபது பேரைக் கொன்றிருப்பேன்.

யுவெல் : கேலிக்கு இது இடமன்று. ஆங்கில வீரரைக் கொலை செய்தது குற்றம்!

பண். வன். : உங்களைப்போல மறைந்திருந்து கொல்லவில்லை. நேரே சென்றுதான் கொன்றேன். யுத்தத்திலே எதிரியின் படையைக் கொல்வதற்கும் காரணம் காட்டவேண்டும் என்றால் இப்பொழுது இறந்துவிட்ட அத்தனை வன்னி வீரருக்கும் நீங்கள் காரணம் காட்ட வேண்டும்.

யுவெல் : ஆங்கிலேயரை இலங்கையிலிருந்து அகற்றச் சூழ்ச்சி செய்தது?

பண். வன். : இதற்குச் சூழ்ச்சி செய்யவேண்டியதில்லை. நேருக்கு நேர் சொல்கிறேன்; உங்களை இலங்கையிலிருந்து அகற்றினால்தான் எனக்கு நித்திரை வரும்.

யுவெல் : நீ இப்பொழுது ஆங்கில அரசை அவமதிக்கிறாய்.

பண்.வன். : மதிப்பதற்கேதும் இல்லாதபோது வேறென்ன செய்வது?

யுவெல் : உலகிலேயே ஆங்கில இராச்சியந்தான் நீதிக்குப் பெயர்போனது.

பண். வன். : அயலான் வீட்டிலே எஜமானுயிருப்பது நீதியென்றால் அந்த நீதி இந்த நாட்டிற்கு வேண்டவே வேண்டாம்.

யுவெல் : சாதுரியமாகப்பேசிக் குற்றத்தை மறைக்கப் பார்க்கிறாய்.

பண். வன். : அப்படி மறைத்துப் பல்லிளித்துத் தப்பிப் போகும் எண்ணம் எனது வரலாற்றில் இல்லை.

யுவெல் : நீ இப்பொழுது குற்றவாளி.

பண். வன். : இது ஏற்கனவே தீர்மானித்ததுதானே. அதற்கேன் இத்தனை ஆர்ப்பாட்டமும்? 'ஆங்கில அரசு நீதியானது, நேர்மையானது' என உலகத்தின் கண்ணில் பொடி தூவத்தானே.

யுவெல் : இப்பொழுதாவது மன்னிப்புக் கேள்.

பண். வன். : நீ மன்னிப்புக் கேட்டால் உனது அரசாங்கத்திற்கு நன்மையுண்டு.

யுவெல் : அதிகம் பேசவேண்டாம். உன்மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கும் குற்றங்களுக்குப் பதில் சொல்லத் தவறியதற்காகவும், ஆங்கில அரசையும் - விசாரணை மன்றத்தையும் அவமதித்ததற்காகவும் உன்னைக் குற்றவாளி எனக் கண்டு தூக்குத் தண்டனை விதிக்கிறேன்.

பண். வன். : (சங்கிலியை அறுத்துக் கொண்டு வாளை உருவி) பண்டாரவன்னியனைத் தூக்கிலிட உன் பாட்டனாலும் முடியாது. பண்டாரவன்னியன் இறப்பதாயிருந்தால் யுத்தம் செய்துதான் இறப்பான். வீரர்கள் இங்கிருந்தால் வாருங்கள் வாட் போருக்கு.

(கப்டன் வொன்டிறிபேக் எழுந்து பண்டாரவன்னியனுடன் வாட்போர் புரிகிறான். தூர இருந்து ஓர் ஆங்கில வெறியன் துப்பாக்கியாற் சுடுகிறான். துப்பாக்கிக் குண்டு பண்டாரவன்னியனின் மார்பிற் பாய்கிறது.)

பண் வன். : மார்பிலே குண்டு! ஹக்...ஹக்...ஹா... நேர் நின்று போர் செய்யத் தெரியாத கோழைகள் கொடுத்த பரிசு. வளமிகு வன்னிநாடே! நீ இனி அடிமையாகி அந்நியரின் காலடியில் மிதிபடப் போகிறாயா? வந்தாரை வாழவைக்கும் வன்னித் திருநாடே! இன்று உன் சொந்தச் சுதந்திரம் பறிபோகும் திருநாளா? அஞ்சினர்க்குச் சதமரணம்; அஞ்சாத நெஞ்சத்து ஆடவருக்கொரு மரணம். அவனிமிசைப் பிறந்தோர் துஞ்சுவர் என்றறிந்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்கும் துன்மதி மூடரைக் கண்டால் புன்னகை செய்பவன் யான். வெள்ளையர்களே! பண்டாரவன்னியன் இறந்துவிட்டால் வன்னிமண்ணை அடிமைப் படுத்திவிடலாம் என்ற எண்ணமா? இந்த ஒரு பண்டாரவன்னியன் சிந்தும் இரத்தத்திலிருந்து ஆயிரம் ஆயிரம் பண்டாரவன்னியர்கள் தோன்றுவார்கள். அவர்களை என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்? தாயகத்து மண்ணே! உன் வீடகத்துத் திருவிளக்கைப் பார். வன்னிமாதா! உன் வளமார் திருப்புதல்வனைப் பார். சாவதற்கு நான் அஞ்சவில்லை. தாய்மண் அடிமையாகப் போகிறதேயென்றுதான் கலங்குகின்றேன்.

காட்டிக் கொடுத்த காக்கைவன்னியா! உன் உடலைக் கிழித்து உன் இரத்தத்தால் வன்னிமாதாவிற்கு

அபிஷேகம் செய்யமுடியவில்லையே என்றுதான் கவலைப்படுகிறேன். உன் குடலை எடுத்துக் குருதியால் குளிப்பாட்ட முடியவில்லையே என்றுதான் வருந்துகின்றேன். உன் மண்டையைப் பிளந்து, மூளையைப் பிய்த்து மலராகத் தூவ முடியவில்லையே என்றுதான் கவலை. பிறந்த பொன்னாடே! உன் புதல்வன் இன்று மரணத்தை அரவணைக்கிறான். மகிழ்ச்சியுடன், பெருமையுடன் அன்னை பூமியின் மானங்காக்க அல்லும் பகலும் பாடுபட்டதற்கு வெள்ளையர் கொடுத்த பரிசாம் மரணதேவதையின் மடியிலே தவழப் போகிறான்.

வன்னிப் பெருங்குடி மக்களே! உங்கள் மதிப்பிற்குரிய காவலன் மறைந்துவிட்டபோதும் தாய் நாட்டின் சுதந்திரத்தைக் காக்கத் திரண்டெழுங்கள். வன்னிநாட்டின் ஓர் அடி மண்ணைக்கூட மிதிக்கவிடாதீர்கள். தீயவர்களை அகற்றித் திக்கெட்டும் புகழ் பரப்பி வாழுங்கள். காக்கைவன்னியன் மீது காறியுமிழுங்கள். ஐயோ! அம்மா!! (வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு கதறுகிறான்) அன்னை பூமியே! உன்னை நான் மறவேன். வன்னிமாதா! உன் அருந்தவப் புதல்வன் விடைபெறுகிறான்.

(வீழ்ந்து மடிகிறான். வெள்ளையர் ஆர்ப்பரிக்கின்றனர்.)

டிறிபேக் : பிடிபட்டது வன்னிநாடு! அடங்கிவிட்டது அடங்காப்பற்று!!

(பின்னணியில் சோக இசையுடன்)

ஒளி மங்குதல்

திரை ஆறுதலாக விடுதல்

உன்னிறுதி மூச்சுவரை நாட்டின் மானம்
ஒன்றனையே காப்பதற்குச் சபதம் பூண்ட
மன்னவனே! போர்க்களத்தில் வீரம் காட்டி
வானுலகம் புகுந்துபுகழ் மண்ணில் விட்டாய்
இந்நிலத்தில் பிறர்க்கடங்காப் பற்றை எங்கள்
இரத்தத்தில் ஊட்டியநீ பிரிந்தா லும்எம்
வன்னிநிலம் அந்நியருக் கடங்கா தென்னும்
வாய்மைதனை அடக்கிவிட முடியா தையா.

திரை

சுபம்

இந் நூலாசிரியர்

வவுனியாப் பகுதியில் முல்லைமணியைத் தெரியாதவர்கள் இருக்க முடியாது. கவர்ச்சிகரமான இந்தப் புனைபெயருக்குள் மறைந்திருக்கும் முள்ளியவளையைச் சேர்ந்த திரு. வேலுப்பிள்ளை சுப்பிரமணியம் அவர்கள் அவ்வளவு தூரம் பல துறைகளிலும் பிரசித்தி பெற்றவர்.

முள்ளியவளை வித்தியானந்தக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் முல்லைமணி இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சிறப்புக்கலைப் பட்டதாரி. அத்துடன் மகரகமை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் விஞ்ஞானச் சிறப்புப் பயிற்சியும் பெற்றவர்.

இலங்கைக் கலைக்கழக நாடக எழுத்துப் போட்டியிலும், பல கவிதைப் போட்டிகளிலும் பரிசு பெற்ற இவர், வன்னிநாட்டின் வரலாறு புதிய ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் புதிய கண்ணோட்டத்துடன் எழுதப்பட வேண்டும் என்ற இலட்சிய வெறி கொண்டவர். இவரது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல பத்திரிகைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.

நாடகத்துறையில் இவரது சாதனைகள் பற்பல. நடிகராக, இயக்குநராக, வசனகர்த்தாவாக இவர் பல துறைகளிலும் தனது கைவண்ணத்தைக் காட்டியுள்ளார். இருபதுக்கு மேற்பட்ட நாடகங்களைப் பாடசாலைகளுக்கும் நாடகமன்றங்களுக்கும் எழுதி உதவியுள்ளார். அச்சேறும் முதல் நாடகம் கலைக்கழகப் பரிசில்பெற்ற பண்டாரவன்னியனும். வவுனியாப் பகுதியில் நாடகக் கலை வளர்ச்சியில் பெரும்பங்கு கொள்பவர் முல்லைமணி.

முள்ளியவளை இயல், இசை, நாடகக் கலாமன்றத்தின் தலைவராகக் கடந்த 18 ஆண்டுகளாக இருந்து வருகிறார். பண்டாரவன்னியனின் கழக ஸ்தாபகர்களில் ஒருவரான இவர் அதன் தலைவராகவும் விளங்குகின்றார்.

நகைச்சுவை ததும்பப் பேசும் முல்லைமணி பழகுவதற்கு இனியவர். கலை ஆர்வமும் இலக்கிய ரசனையும் நிரம்பப் பெற்ற 37 வயதான இந்த உயர்கலைச் செல்வருக்கு மூன்று மழலைச் செல்வங்கள் உளர்.

வன்னி மண்ணின் சுதந்திர வேட்கையின் உருவமான பண்டாரவன்னியனை நாடறியச் செய்யவேண்டும் என்ற பெருநோக்குடன் உழைக்கும் முல்லைமணி வன்னிப்பகுதியின் இலக்கிய வளர்ச்சியின் சின்னமாக விளங்குகின்றார்.

— அப்பச்சி மகாலிங்கம்

அட்டை, சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் அச்சிடப்பெற்றது.